

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 14 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 24 de novembre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 15

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí.

La Cambra serva un minut de silenci en memòria del poeta Marià Manent (p. 463).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi del PENTA (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 463).*

Posició dels grups : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 464), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 464), I. Sr. Curto (P) (p. 465), I. Sr. Abelló (S) (p. 466) i I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 467).*

Posició dels grups proposants : *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 468).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 468).*

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Jané (CiU) (p. 468).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 469).*

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política d'endegament, condicionament i conservació de lleres públiques (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Latorre (M) (p. 469).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la xarxa hidrològica de Catalunya (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Saura (IC) (p. 470).*

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política de prevenció de catàstrofes naturals produïdes per aiguats (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Montserrat (P) (p. 471).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les riuades a Catalunya (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Rañé (S) (p. 472).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 473).*

L'I. Sr. Rañé (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 476).

Rèpliques : *I. Sr. Latorre (M) (p. 476), I. Sr. Saura (IC) (p. 477), I. Sra. Montserrat (P) (p. 478) i I. Sr. Rañé (S) (p. 478).*

Contrarèplica conjunta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 479).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt onzè de l'ordre del dia (p. 481).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 481).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 482).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 483).*

Rèpliques : *I. Sra. Barenys (S) (p. 486) i I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 487).*

Contrarèplica conjunta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 487).*

Interpel·lacions al Consell Executiu sobre la política de promoció turística de Catalunya i sobre la política general d'ordenació, regulació i control de l'oferta turística de Catalunya (Punts catorzè i quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Gibert (S) (p. 488).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 491).*

Rèplica : *I. Sr. Gibert (S) (p. 494).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 494).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i nou minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de recerca de la Generalitat en l'àmbit de la seva competència (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 495).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre el M. H. Sr. President i l'I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 496).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 497).*

Rèplica : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 498).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 499).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la droga (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 499).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 501).*

L'I. Sr. Latorre (M) intervé per al·lusions (p. 502).

Rèplica : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M) (p. 503).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 503).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de la interpel·lació que constituïa el punt divuitè de l'ordre del dia (p. 504).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la indústria tèxtil catalana (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 504).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 506).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 508).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de la interpel·lació que constituïa el punt vintè de l'ordre del dia (p. 511).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de l'EAJA (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Sala (S) (p. 511).*

Posició dels grups : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 513), I. Sr. Curto (P) (p. 514), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 514) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 514).*

Votació (primer paràgraf) : *rebutjat per 29 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 514).*

Votació (segon paràgraf) : *rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 514).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de l'INCASOL (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 514).*

Posició dels grups : *I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 516), I. Sr. Curto (P) (p. 516), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 516) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 516).*

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 518).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, crec interpretar els sentiments de la Cambra en proposar un minut de silenci en homenatge i record a l'insigne català i gran poeta, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Marià Manent, que ens acaba de deixar.

(La Cambra guarda un minut de silenci.)

Gràcies.

El cinquè punt de l'ordre del dia és Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi del PENTA, presentada pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialista i Popular. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi del PENTA

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, fa quinze dies es va rebutjar en aquesta Cambra una proposta per crear una comissió d'investigació sobre la seguretat dels habitants de Tarragona i rodalia a conseqüència de la presència en aquelles contrades d'un complex petroquímic. L'argument que en aquests moments va donar el Grup majoritari de Convergència i Unió era que, a partir del dia 5 d'agost d'enguany, la Generalitat tenia ja competències en seguretat exterior en aquests temes, en complexos petroquímics, i que, per tant, el control d'aquesta zona es podia fer perfectament des de la Comissió d'Indústria. Nosaltres, evidentment, no hi estàvem d'acord, però com que és molt difícil en aquesta Cambra poder fer un debat sobre temes com aquests, ja que el Reglament és molt encotillat, ens en vam quedar amb les ganes.

De totes maneres, avui tornem a ser aquí per un altre tema, un altre tema que jo diria que tinc avui el disgust de presentar una comissió d'estudi sobre el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona, i dic el disgust perquè una comissió d'estudi, segons diu el Reglament, és sobre qualsevol assumpte que afecti la societat catalana. Jo preferiria, personalment, que no hi hagués aquesta problemàtica, la problemàtica que a continuació els presentaré : existeixen a les comarques de Tarragona, fonamentalment a la comarca de la Ribera d'Ebre però també afectant prou directament el Baix Camp, el Baix Ebre, la Terra Alta i el Priorat, quatre centrals nuclears, entre Ascó i Vandellòs, quatre centrals nuclears que estan ubicades a una distància, en recte, d'uns trenta-cinc quilòmetres, i que representa la major concentració de centrals nuclears que existeix a tot Europa. I la necessitat de la ubicació d'aquestes quatre centrals nuclears, jo diria que, des d'un punt de vista lògic, és totalment inexplicable, i més quan des del funcionament de Vandellòs II, ara fa aproximadament un any, que l'energia que produïm a Catalunya és de 9.070 megawatts, i que aquests

9.070 megawatts representen aproximadament dues vegades i mitja les necessitats màximes que té Catalunya en qüestió d'energia demanada; per tant, vol dir que Catalunya produeix molta més energia de la que consumeix, i si hi afegim que, d'aquests 9.070, més de la tercera part, és a dir, 3.300 megawatts, són nuclears, vol dir que si traguéssim aquestes nuclears tampoc no es ressentiria Catalunya de l'existència de dèficits d'energia. I que, en definitiva, l'existència de les centrals nuclears no és més que un negoci que en part és per a empreses privades i, en part, per a una empresa nacional, Empresa Nacional de Energia (ENDESA), que no s'està de dir que té grans beneficis i que fa grans campanyes de propaganda, entre les quals podríem dir aquella propaganda d'un programa tan educatiu, il·lustratiu i pedagògic per als ciutadans com és aquell programa que fan dilluns a la nit, que s'anomena *El Precio Justo*, i que suposo que tots veiem amb el màxim d'interès.

Però donant per fet que aquestes centrals nuclears estan en el nostre territori, jo voldria fer un comentari sobre com està la situació en aquests moments, o en un curt termini d'un any, algunes de les qüestions que s'han plantejat en aquell territori. S'ha denunciat l'ús dels residus radioactius de Vandellòs II amb finalitats de tipus militar, que no és de tipus militar a Espanya, ja que els residus són traslladats a uns centres de reciclatge a França, però que poden utilitzar-se amb fins militars. Han sortit a la llum pública diversos incidents a les centrals d'Ascó i Vandellòs i entre els quals voldria ressaltar que hi ha hagut, en un any de funcionament de Vandellòs II, un mínim d'uns cinquanta incidents, i d'aquests cinquanta incidents cal comptar, com a mínim, set aturades no programades, de les quals, la que va originar en principi la idea de presentar aquesta comissió d'estudi va ser la del dia 22 de juliol, quan hi va haver un incendi en un transformador de la central. Curiosament, el 20 d'agost hi torna a haver —és a dir, en menys de dos mesos de termini—, hi torna a haver un altre incendi a la mateixa central i al mateix transformador, i l'última aturada no programada va ser el 17 d'octubre, quan hi van haver —segons testimonis presencials— dues explosions en l'interval d'una hora, explosions que aquests testimonis diuen que van produir una claror com si fos de dia, i això que eren les set i les vuit de la nit. Oficialment, els responsables de la central deien que era una espurna provocada per l'increment de la humitat ambiental, però, d'aquest incident, el mateix Governador Civil i Cap de Protecció Civil de Tarragona manifestava al diari, el dia 20, és a dir, tres dies després, que encara desconeixia que hagués existit aquest incident.

S'ha plantejat repetidament pels ajuntaments que estan prop de Vandellòs la petició d'aturada de les centrals mentre no estigui garantida la seguretat dels seus habitants. Després de conèixer tots aquests incidents, a mi em sembla que el plantejament dels alcaldes, el plantejament dels municipis seria plenament lògic. Però també, s'ha fet públic que el Servei Mundial d'Informació de l'Energia, WISE, s'anomena WISE, ha denunciat l'incompliment de Vandellòs II d'una de les condicions que hauria de suposar la no-continuació del permís d'explotació provisional, com és la no-existència d'una línia telefònica commutada entre l'estació meteorològica de la central i el Consell de Seguretat Nuclear. Fixin-se que aquesta línia significa que el Consell hauria de tenir coneixement immediat de les condicions que hi ha al voltant de la central per poder dirigir

l'evacuació en cas d'una emergència; la no-existència d'aquesta línia significa que el Consell no pot dirigir aquest procediment d'evacuació.

Però és que també s'ha informat sobre les deficiències que existeixen en les estacions de classificació i descontaminació, estacions que preveu el PENTA, el Pla d'Emergència Nuclear, i que, o estan en construcció algunes d'elles encara, o bé algunes de les acabades tenen greus insuficiències, com són la manca de dutxes, de tovalloles, de bosses de plàstic, de roba sense descontaminar, que pràcticament les farien inviables en cas que realment hi hagués una emergència. I sobretot, també, perquè existeix un desconeixement per part dels metges que en teoria i segons aquest Pla haurien d'atendre els afectats, i que, en canvi, no tenen cap instrucció sobre quina és la seva línia d'actuació en cas de sinistre.

També caldria manifestar aquí que el Consell de Seguiment de Seguretat Nuclear i Protecció Radiològica de Catalunya, que és un organisme dependent de la Generalitat, detecta en el seu informe del primer semestre del 88 —que se'ns va lliurar fa cosa d'un mes, aquí a la Cambra—, que, a part de l'existència de diversos elements radioactius en un ordre, si no molt més gran, però sí superior als límits tolerats —en sediments marins, en l'arena de la platja, en llet de cabra, en els musclos—, a part de detectar aquests elements, també plantejava diverses deficiències en la xarxa de vigilància radiològica ambiental. Jo diria que les dues més importants deien que hi va haver una aturada d'aquesta, de la xarxa aquesta, gran part del mes d'abril a la zona de Vandellòs, és a dir, que pràcticament un mes vam estar sense tenir cap control de vigilància radiològica ambiental. I que també destaca aquest Informe que hi va haver una aturada d'algunes setmanes —la qual cosa preveu més d'un mes— del monitor d'aigua que analitza la radioactivitat del riu Ebre —i això va ser a la central d'Ascó— a principi d'any.

També cal dir que, des del funcionament de Vandellòs II, és a dir, des de fa un any, existeix una signatura, és a dir, un document signat per tots els alcaldes de l'àrea de Vandellòs, pel Director del Consell de Seguretat Nuclear i pel Governador Civil de Tarragona i el Delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, en què plantegen tot un pla d'actuacions per resoldre les mancances que tots constataren que existien en aquells moments: deficiències en megafonia, en vies de comunicació, en accessos, en centres sanitaris, etcètera, i que avui —jo, en aquests moments, no vull dir que la Generalitat en sigui la responsable; la Generalitat té la seva part, però no vull treure avui culpables, vull significar simplement que existeixen aquestes deficiències— aquest pla no s'està complint tal com allí es va signar.

Penso que avui el que no podríem fer aquí és amagar el cap sota l'ala ni preguntar a la Comissió d'Indústria què és el que passa o què és el que s'ha de fer o ha passat allà quan surti algun problema dels que espero que mai no s'hagin de plantejar. Crec que un problema així hauria de preocupar el Govern i hauria de preocupar el Parlament perquè, en principi, partim d'una actuació contrària a tota lògica: primer, el que s'ha fet en aquestes comarques tarragonines és instal·lar les centrals nuclears i, després, el que s'ha fet és anar veient si fa falta prendre algunes mesures en funció de les queixes o en funció de la pressió social, quan hauria d'haver estat a l'inrevés, primer fer

totes les mesures de prevenció i de seguretat i després realitzar la construcció de les centrals, en tot cas.

Jo crec que uns ciutadans d'aquella terra que no se senten avui ni massa olímpics ni massa millenaris i dic això perquè —és evident que fa mil anys aquella gent, en tot cas, eren moros, depenien del califat de Còrdova—, se sentirien molt més tranquils i solidaris amb la resta dels catalans si veiessin que els seus representants tenen interès a analitzar què és el que està passant i què és el que es pot fer, en cas d'accident, en aquella zona. Per això, avui, el que proposem no és, de totes maneres, el programa d'Iniciativa per Catalunya —que és un programa que va molt més enllà i que nosaltres plantejem el desmantellament de les centrals nuclears—, sinó que presentem una proposta que entenem que podria ser assumida per unanimitat de tots els grups de la Cambra, i que, de fet —excepte Convergència i Unió, que encara no s'hi ha manifestat—, la resta de grups l'han subscripta tots. És una comissió d'estudi que pensem que hauria de tenir tres objectius: constatar l'existència i l'efectivitat de les mesures de seguretat, protecció i assistència en cas d'accidents nuclears; promoure el compliment d'aquest pla de mancances dels municipis, signats o per signar entre administracions i municipis, i, tercer, impulsar la realització d'actuacions de caràcter social, que compensessin, en la part que pugui ser compensat, el risc de residir en aquesta àrea d'influència.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi ha torn en contra? Doncs passarem al torn de fixació de posicions. Pel Grup Mixt? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Fernández Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ (de l'escó estant): Gràcies, senyor President, i amb l'objecte de poder alleugerir la sessió al màxim només manifestar a la Cambra la nostra total identificació amb la defensa que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'any 1972 es posà en funcionament la central nuclear de Vandellòs I; l'any 1983 la central nuclear d'Ascó I; l'any 1985, la central nuclear d'Ascó II, i l'any 1987, la central nuclear de Vandellòs II. I l'any 83 fou aprovat provisionalment el PENTA, provisionalitat que s'ha anat prorrogant per sis cops, l'última d'elles el dia 23 de desembre de 1987. Aquest Pla d'Emergència Nuclear de la província de Tarragona, igual que el permís d'explotació de les tres darreres centrals nuclears que es van posar en funcionament, encara no ha estat aprovat definitivament, tot i el temps transcorregut des de la seva posada en marxa. Com a conseqüència de les reivindicacions i preocupacions dels veïns i ajuntaments afectats, es van realitzar ja l'any 1982 els primers estudis per dotar les zones d'influència de les centrals nuclears d'un pla que contemplés les situacions d'emergència que, com a conseqüència d'un accident nuclear, es poguessin produir i els mitjans materials d'infraestructura i de coordinació necessaris per a garantir la seguretat dels habitants de la zona.

Dins l'apartat de mitjans materials i d'infraestructura, s'inclou

en el PENTA un llistat de vies de comunicació per carretera i ferrocarril que, en cas d'emergència, han de servir de vies d'evacuació, dels llocs que es poden habilitar com a centres de descontaminació i de les bases de recepció social, que també com a conseqüència d'una evacuació, s'hagin d'utilitzar per la gent que ha d'abandonar els seus llocs d'habitatge. Tots aquests mitjans materials necessaris, i que no existeixen, o no estan en condicions d'ésser utilitzats amb l'eficàcia que requereix, s'han anomenat pla de «carències» del PENTA, tant a nivell local com a nivell supramunicipal. En alguns casos per manca de recursos, en altres per manca de competències, i en altres també per manca de voluntat, la realitat és que, a hores d'ara, aquest famós pla de «carències» continua pràcticament igual que el dia que es va elaborar per primer cop. Uns recursos que sembla que la Direcció General de Protecció Civil incrementarà substancialment en els Pressupostos de l'Estat per a l'any 1989. Però, en canvi, els que reben les diputacions en compensació del cànon energètic, i que els rebien en compensació del risc i desavantatges de viure en una zona nuclearitzada, no sembla clar que continuïn invertint en les zones afectades: primer, per l'aplicació del Pla Únic d'Obres i Serveis, i de la mateixa filosofia de les diputacions, i, en segon lloc, per la retallada pressupostària que previsiblement farà el Govern central en aquesta partida pressupostària també per a l'any 89.

Unes competències que entren en contradicció per la multiplicitat d'administracions que tenim avui operant a Catalunya, ja que, per exemple, qui estableix les prioritats en vies de comunicació que s'han d'arreglar o construir és l'Administració de l'Estat, i qui té la competència i els recursos per executar-ho són la Generalitat i les diputacions, amb la qual cosa ens tornem a trobar que, a través d'un pla d'emergència, el Govern central planificaria les inversions de l'Administració provincial i de l'Administració autonòmica —el mateix passa amb sanitat, medi ambient i el Servei d'Extinció d'Incendis.

Una manca de voluntat de totes dues Administracions, la central i l'autonòmica, pel fet que, amb tot el temps transcorregut des de l'aprovació provisional del PENTA, encara estiguessin parlant de plans de «carències», de conflictes de competències, de manca i desviament de recursos i de confusió constant de la població cada cop que ocorre algun incident a les centrals nuclears. Preocupació per la manca d'informació i coordinació entre els diferents estaments implicats, així com també per l'incompliment de realitzar periòdicament simulacres d'emergència i plans d'informació a la població perquè sàpiga què cal fer en cas d'accident: segurament, aquest incompliment de realitzar els simulacres és donat pel fracàs estrepitosos dels dos únics que s'han realitzat, tant a Ascó com a Vandellòs, i que realment tan sols han servit d'excusa per donar el permís provisional d'explotació a les respectives centrals nuclears.

Davant d'aquesta realitat, d'aquesta realitat i oblit, els ajuntaments afectats decidíem el dia 24 de setembre d'enguany, a Mont-roig del Camp, agrupar i coordinar esforços per fer un front comú a nivell estatal per reivindicar davant de l'Administració central, que és la competent a hores d'ara, l'aplicació d'uns recursos, d'unes competències i d'unes voluntats que garanteixin la seguretat dels nostres ciutadans davant la possibilitat d'una emergència nuclear —una agrupació que, per cert, es reunirà per segon cop demà, dia 25, a Pastrana, a la província

de Guadalajara, a l'àrea d'influència de la central nuclear de Zorita.

És trist i decebedor que, després de tant de temps, l'Administració de l'Estat hagi estat incapaç de dotar de contingut i operativitat el Pla, i que l'Administració catalana s'hagi limitat a cobrir gairebé a títol individual els llocs de cap del grup sanitari i del grup radiològic que els atribueix l'organigrama del PENTA, sobre la base de les seves competències en sanitat i medi ambient, i a la instal·lació d'una xarxa de control ambiental per delegació del Consell de Seguretat Nuclear; una xarxa que, per altra banda, també s'ha de dir, ha estat força temps inoperant a l'àrea d'Ascó.

És decebedora, per tant, aquesta manca de suport, perquè tant el Govern com el Parlament no poden ésser aliens a res del que passa a Catalunya i preocupa els seus habitants, per molt allunyats que aquests habitants estiguin de Barcelona. És hora que, malgrat no tenir competències en protecció civil pel que fa a instal·lacions nuclears, i més davant la nova etapa de canvi d'estil que sembla que es vulgui endevinar en el nou responsable de Protecció Civil a nivell provincial, el nostre Parlament faci un seguiment i control del compliment del PENTA, per tal d'instar les diferents administracions afectades al compliment de les seves obligacions i, mentre duri l'actual estat de competències, a l'adequada coordinació perquè, en aquest cas, l'únic interès que prevalgui a l'hora d'actuar, programar i invertir sigui el de la seguretat —i, per tant, el benestar— dels habitants de les zones d'influència de les centrals nuclears.

Per tant, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, però també com a ciutadà i alcalde d'un dels pobles afectats pel PENTA, confio que la creació per part d'aquest Parlament d'una comissió d'estudi del Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona rebrà el suport unànim de la Cambra i, amb aquesta confiança, esperem el seu vot afirmatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, me va semblar oportú obtenir informació de primera mà per a conèixer alguns aspectes del pla PENTA, i jo espero que el Grup majoritari de Convergència i Unió no s'ofengui per est fet d'intentar un major coneixement per la meua part sobre problemes concrets que afecten alguns municipis i comarques de la província de Tarragona.

Lo pla PENTA, com s'ha dit ja, se va acabar de manera provisional l'any 1983, i sembla que, en la mesura de les disponibilitats pressupostàries, estan intentant posar-lo al dia. I només per est simple motiu a mi em sembla que ja es justifica la constitució, la creació d'una comissió d'investigació. Cada any hi ha un simulacre per a constatar problemes que poden sortir; en est moment sembla que afronten lo que se denomina lo «pla de carències»; fa pocs dies han facilitat setze vehicles, per import de 41 milions de pessetes a setze municipis de la zona; estan instal·lant megafonia als municipis afectats, i, per últim, estan instal·lant també lo que se denomina «estacions de classificació i descontaminació», concretament a Gandesa, a Falset i a Amposta, i en tres mesos sembla que s'acabaran les de Montbrió del Camp i després les de Maials. Com que sembla, per una altra part, que en principi, i sense fer un judici

d'intencions per la meua part, Govern Civil i Protecció Civil de Tarragona estan en condicions de facilitar informació que col·labori amb qualsevol comissió d'investigació institucional, lo Grup parlamentari Popular votarem favorablement la constitució d'esta comissió objecte d'est punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fa quinze dies, en aquest mateix plenari, estudiàvem la possibilitat de constituir una comissió d'investigació sobre la seguretat dels habitants de Tarragona i rodalia en relació amb el complex petroquímic de Tarragona. Tots vostès coneixen quin va ser el resultat de la votació, i, per tant, aquesta comissió d'investigació no va reeixir i aquest Parlament no es podrà ocupar d'un tema que preocupa els ciutadans d'aquelles comarques. Avui tenim l'oportunitat de posar també a votació una comissió d'estudi del pla d'emergència exterior de Tarragona, el conegut pla PENTA, que afecta directament les comarques del Baix Camp i de Ribera d'Ebre, però que indirectament afecta tota la circumscripció de Tarragona. Abans s'ha dit que la nostra circumscripció, les comarques de Tarragona, som el parc nuclear de Catalunya. És indubtable que totes les centrals nuclears que hi ha a Catalunya estan concentrades a la circumscripció de Tarragona i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquelles comarques, les nostres comarques, fem un servei, contribuïm al país des del punt de vista del risc i també des del punt de vista de la producció d'energia. Per tant, des d'aquest punt de vista, sembla lògic que si aquelles comarques fan aquesta contribució, no solament el Parlament s'ocupi dels seus problemes, sinó que rebin, d'una manera o altra, compensacions importants al risc i al servei que donen al país. Perquè a la circumscripció de Tarragona, fonamentalment, hi ha dues preocupacions : els problemes que tots vostès coneixen al voltant de la problemàtica de l'aigua, i els problemes que hi ha al voltant del medi ambient, fonamentalment el que parlàvem fa quinze dies del complex petroquímic i el que avui tractarem, que fa referència a les nuclears.

Convindria parlar, refrescar una mica la memòria d'aquest Parlament i parlar d'una comissió d'investigació que a la primera legislatura aquest plenari va tractar; en concret, el Parlament de Catalunya, l'any 1981, el 30 de juny, va aprovar tot un seguit de resolucions que feien referència al Dictamen que la Comissió d'Investigació sobre la Central Nuclear d'Ascó va portar aquí. Jo em sembla que és important, almenys, encara que sigui de passada, parlar d'aquestes resolucions, perquè, fonamentalment, afectaven aquests problemes que en aquests moments se'ns tornen a plantejar. Les resolucions afectaven temes tan importants com els que fan referència a les inundacions, a sismologia, a expansió i a moviments del terreny, a control i vigilància ambiental-radiològica. Jo els voldria recordar que aquest plenari del Parlament de Catalunya va aprovar l'elaboració d'un pla de prevenció «mediambiental» que havia de fer precisament la Comissió Interdepartamental de Medi Ambient de la Generalitat : han passat set anys i aquest pla no s'ha fet. Aquella Comissió també parlava dels efectes «mediambientals» en el riu Ebre, dels residus nuclears i el seu processament, del desmantellament de les centrals, de tot el que fa referència a plans de protecció radiològica des del punt de vista

de seguretat i higiene dels treballadors, i fonamentalment també feia una proposta de resolució en la qual es parlava d'un projecte d'investigació social i d'anàlisi comunitària que tenia per objectiu la incidència de les centrals en la salut i en la vida col·lectiva d'aquells pobles i comarques : no cal dir que aquest pla tampoc s'ha fet, i han passat set anys. I, finalment, la Comissió d'Investigació plantejava un tema cabdal, que és el que fa referència al pla d'emergència exterior, és a dir a la seguretat de les centrals nuclears de les nostres comarques. Quins eren els objectius que havia d'assolir el pla PENTA? Havia d'assolir uns objectius perquè en el seu moment pogués ser efectiu; és a dir, en el cas que hi hagués una emergència, hi havia d'haver una existència d'una xarxa viària i comunicacional que fos apta per a una ràpida i possible evacuació, però també es necessitava tota una xarxa sanitària que facilités fonamentalment l'accés als centres adequats per a la prevenció i per al tractament que s'havia de donar a malalties que podien ser derivades d'accidents nuclears, i, en tercer lloc, havia de tenir un sistema logístic, àgil i realista i, finalment, els mitjans econòmics per cobrir tot aquest cost de l'operació.

La pregunta que ens hem de fer és què s'ha complert o què s'ha incomplert d'aquests objectius. És indubtable que hi ha alguns d'aquests objectius que s'han complert, en part —hi ha algunes carreteres que s'han fet, s'han construït centres d'assistència primària—, però encara ens queden moltes mancances per al seu compliment : només per posar un exemple, una part molt important de la infraestructura viària que estava reflectida en aquell pla de «carències» en aquests moments està per realitzar —aquestes carreteres, n'hi ha algunes que són competència de l'Estat, la major part, de la Generalitat, i també una part important, de la Diputació.

De tota manera, per acabar de centrar tot el problema al voltant de les centrals nuclears, és convenient, encara que sigui de passada, fer un balanç dels darrers anys; és a dir, quina era la situació a començaments del 83 i quina és ara. L'any 83 ens trobàvem, a començaments, que solament Vandellòs I tenia... Vandellòs I —Vandellòs II en aquells moments no estava fet— no tenia pla d'emergència i solament Ascó havia aprovat provisionalment aquest pla d'emergència; al mateix temps, els ajuntaments afectats no hi teníem cap tipus de participació —en una paraula : no se'ls tenia per res. A partir del 83, hi ha uns canvis, que sens dubte no arriben fins al fons de la qüestió, però ajuden a la solució d'una part d'aquells problemes : és a dir, es creen els consells comarcals, en què hi ha participació dels alcaldes de la zona afectada per a la resolució d'aquests problemes; es crea el Centre de Coordinació Operativa, el lligam entre les centrals nuclears i Protecció Civil; es comença, per primera vegada, a dotar de mitjans —ja sigui a través de vehicles, emissores de ràdio, etcètera— els ajuntaments afectats d'aquella zona; hi ha un augment qualitatiu i fins i tot quantitatiu de les inversions de Protecció Civil des de l'any 82 fins a l'any 88 —només cal recordar que, l'any 82, Protecció Civil només va invertir 20 milions en mitjans; aquest any, l'any 89, se superaran els 400—, i, al mateix temps, hi ha hagut tota una sèrie de revisions del que serien els plans d'emergència exterior, per fer possible que, si l'any 82 només afectava la central nuclear d'Ascó, en aquests moments afecti les altres centrals.

De tota manera, cal dir-ho clarament, no estem en una situació òptima. Es porta molt de retard i, a més a més, tot

sovint succeeixen massa incidents, alguns fins i tot incomprendibles : hi ha manca d'informació de les centrals a Protecció Civil, hi ha, moltes vegades, accidents que per als ciutadans són incomprendibles i, per tant, és lògic que els ciutadans d'aquelles comarques, que els habitants que viuen al voltant de les centrals nuclears estiguin preocupats i que vulguin respostes, respostes al voltant de la seguretat de les centrals nuclears, és a dir, si en cas d'accident nuclear funcionaria el pla PENTA i, per tant, si es disposa dels mitjans materials i humans per fer les necessàries evacuacions.

I, després, és indubtable que atès —com deia al començament— que els municipis contribueixen amb escreix al servei de l'energia que necessita el país, també volen tenir unes compensacions adequades al risc que això comporta.

Per tant, en aquesta direcció, el Grup Socialista creu que serien necessàries tot un conjunt de mesures al voltant d'aquesta comissió d'estudi, que passarien, en primer lloc, per un increment de les mesures de seguretat, millorant la coordinació entre totes les administracions que participen en el pla PENTA; en segon lloc, augmentant les dotacions per a les obres d'infraestructura —acabar les carreteres que manquen, els centres sanitaris—, i aquí cal dir que per a nosaltres seria molt important —perquè hi ha antecedents— d'arribar a un conveni entre totes les administracions implicades perquè això sigui possible —fa uns mesos, a la central nuclear de Trillo s'ha arribat a un acord, a un conveni entre Administració central, o Govern de l'Estat, entre Administració autonòmica i Diputació, per fixar un pla de finançament a tres anys, en el qual tot això sigui possible : que hi hagi carreteres, que hi hagi centres d'assistència. També seria necessari un repartiment més just de les llicències fiscals, i, per tant, tots aquests aspectes de què parlava ara són cabdals.

Nosaltres creiem que el Parlament no pot restar al marge dels problemes nuclears, dels problemes que tenen els ciutadans d'aquelles comarques. Estem convençuts que la comissió d'estudi és el marc adequat, perquè ens permetrà aprofundir en un problema, treballar amb rigorositat, amb serietat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, el Grup Socialista està convençut que, si és possible que hi hagi una majoria d'aquesta Cambra que voti aquesta comissió d'estudi, haurem treballat per solucionar els problemes dels habitants d'aquelles comarques.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tal com ens recordava el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, i també el portaveu del Grup Socialista, fa quinze dies, aquí, en aquest Ple, vam rebutjar una comissió d'investigació referent a la seguretat de les indústries petroquímiques, pel que fa referència als habitants de Tarragona i la seva rodalia. I, com deia el Portaveu d'Iniciativa per Catalunya, vam fer-ho perquè creïem reconduir el tema a través del si d'aquest Parlament, de les institucions catalanes, a través de les competències compartides que un decret, el Decret del 5 d'agost de 1988 —de fa tres mesos—, donava al Govern de la Generalitat, juntament amb el Delegat del Govern central i el Governador Civil. Creïem que d'aquesta manera donàvem molta

més confiança a la ciutadania de Catalunya en matèria de seguretat i de medi ambient.

Però, precisament a través d'aquest Decret del 5 d'agost, se'ns neguen competències en matèria de seguretat i en matèria de medi ambient, pel que fa referència, d'una manera específica, a les centrals nuclears. I cal analitzar aquest tema de seguretat —tant interior com exterior— i els plans adients per tal que aquesta seguretat sigui transmesa a la resta de ciutadans de Catalunya, que fixéssim la nostra posició de la manera més serena possible, no alarmista... No confonguem les aturades no programades amb les aturades d'emergència. Aturades no programades vol dir accidents que es produeixen al voltant d'una nuclear, com a tota indústria, i l'altra, l'aturada d'emergència, és quan hi ha un perill real d'accident nuclear : això no s'ha produït, afortunadament, en el nostre país —encara— en cap de les nostres centrals. I, això, cal dir-ho, no perquè no ens preocupi, sinó perquè, realment, creiem que hem de transmetre aquesta sensació de serenitat fora del nostre Parlament.

I cal també analitzar quin és el marc jurídic en què ens estem movent en l'actualitat. Se'ns proposa una comissió d'estudi, no d'investigació, sinó una comissió d'estudi del pla PENTA, un pla PENTA que, com s'ha dit reiteradament, va ser provisionalment aprovat el 1983, i que cada 23 de desembre, com una felicitació nadalenca, el Governador Civil de Tarragona ens anuncia la seva pròrroga, o sigui la provisionalitat any rere any, i esperem que aquest 23 de desembre també el Governador Civil de Tarragona ens dirà que es prorroga la provisionalitat d'aquest pla. Per què? Perquè, malgrat haver estat elaborat el 1983, aquest pla no es pot aprovar de manera definitiva, perquè el pla bàsic d'emergència nuclear a nivell d'Estat no ha estat aprovat, malgrat que el seu projecte està decidit ja des del 1986, però com que, arran de la Llei de protecció civil del 1985, és necessari primer promulgar la norma bàsica de Protecció Civil, d'acord amb l'article vuitè d'aquesta Llei, el Govern central no ha tingut a bé encara aprovar aquesta norma bàsica que ens permetrà aprovar el pla bàsic d'emergència nuclear a nivell d'Estat, i, consegüentment, també el pla PENTA, que ens afecta a tots els catalans, i d'una manera especial a tots els habitants de les comarques tarragonines.

Per tant, dit això, crec que en el que hem d'incidir des d'aquesta Cambra, a través de la creació d'una comissió d'estudi, són dues coses : transmetre la sensació de seguretat i de protecció als habitants que se senten afectats, per la zona, per l'existència de quatre centrals nuclears, i no solament d'aquella zona, sinó el conjunt de tots els catalans —perquè els accidents d'aquesta magnitud que es poden produir afectarien més enllà de les comarques tarragonines—, i analitzar també l'esforç que s'ha fet al llarg d'aquests anys —i que ha estat palès per tots els grups parlamentaris, per tots els seus portaveus— per part del Govern de la Generalitat, i també per part del Govern central, encara que sigui de manera provisional.

És cert que el Decret-llei 15/80, que crea el Consell de Seguretat Nuclear, dona possibilitats perquè aquest Consell atribueixi una sèrie..., encomani una sèrie de competències a tercers, però això s'ha fet sempre amb caràcter provisional. I ha estat malgrat reconèixer-nos que no teníem competències per fer-ho —perquè era provisional, aquest comanament— que el Govern de la Generalitat, per iniciativa pròpia, i també a instàncies —com ha dit molt bé crec que el portaveu d'Esquerra

Republicana i dels socialistes—, que el 1981 es van prendre una sèrie d'acords, de resolucions, que realment s'han complert, s'han complert sobretot pel que fa referència a manifestar, cada sis mesos, un informe a aquest Parlament —com així s'està fent— sobre les activitats de medi ambient radiològic, referent a la radioactivitat. Jo crec que el Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives ha complert eficaçment, en el si de la Conselleria d'Indústria, el que se li havia encomanat i més enllà de les pròpies atribucions, com és la creació, el 18 d'abril de 1986, de la xarxa de control de radiació directa a l'entorn de les centrals nuclears d'Ascó i de Vandellòs, que permet disposar en pantalla d'ordinador a Barcelona de dades contínues i en temps real : són quatre monitors a l'entorn de les nuclears de Vandellòs, quatre a l'entorn de les centrals nuclears d'Ascó, i també dos monitors de control d'aigua del riu Ebre, a dalt i a baix de les centrals nuclears d'Ascó.

A més a més, el maig del 86 es produeix un accident fatídic a l'URSS —és el de la central nuclear de Txernòbyl—, i aquí, a Catalunya, s'inicia un seguiment per part del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives de la Conselleria d'Indústria, seguiment d'incidència del mateix accident, mitjançant un programa d'anàlisi de mostres representatives de les diferents comarques, tasca, a més, que es continua fent en aquest moment. Durant l'any 86, es projecta el Pla General de Vigilància Radiològica Ambiental de Catalunya, que, a més a més del que ha dit el Portaveu d'Aliança Popular, el senyor Curto —molt ben informat, per altra part, del que s'està fent en aquest moment—, hi ha altres monitors avui existents d'aquesta xarxa, que són, a més a més dels que he dit, Barcelona, Roses, Girona, Puigcerdà, Vielha i Lleida, i, a més a més, un altre funcionament d'un laboratori mòbil, que permet iniciar el pla de mostreig i d'anàlisi indicat i també poder començar la confecció del Mapa Radiològic de Catalunya.

Dit això, jo crec que, a més a més, és una obligació del Govern de la Generalitat de vetllar per la seguretat i protecció de tots els ciutadans de Catalunya, però crec que també és necessari reconèixer quan això es fa, i cal, doncs, que, quan diguéssim «sí» a una comissió d'estudi, aquesta serveixi per impulsar els qui tenen realment les competències en aquest camp perquè s'acabi la provisionalitat de les mesures existents fins a aquest moment : que s'aprovi ja d'una vegada el pla bàsic d'emergència nuclear a nivell d'Estat, que permeti aprovar definitivament i consensuadament... Perquè nosaltres creiem que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, les institucions —Parlament inclòs— i ajuntaments estan en aquest moment discriminats a l'hora de la confecció d'aquest Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona.

Per tant, evitar provisionalitat, impulsar el Servei de Coordinació, certament, i garantir la seguretat, però garantir-la des de l'eficàcia, no des de l'alarmisme, i no dient —com, per exemple, es proposa en aquest Parlament, en aquesta proposta de comissió d'estudi del PENTA— que hi hagi unes compensacions. Certament que hi ha d'haver unes compensacions entre municipis i administracions —jo, això, en cap moment ho rebutjo, ni el meu Grup parlamentari, sinó tot al contrari, creiem que són necessàries—, però creiem que no és bo dir, i per això nosaltres no podríem votar aquesta resolució si es continua dient, que s'impulsa la realització de plans d'avantatges compensatoris del major risc que representa residir en aquella

àrea. Senyores i senyors diputats, els que vivim en aquella àrea no podem deixar, no podem llegar als nostres fills ni a cap ciutadà de Catalunya que es pugui compensar econòmicament residir en una àrea de màxim risc. El que hem d'evitar és que aquest risc sigui màxim; el que hem de buscar és que se sentin segurs; el que hem de buscar és que se sentin protegits. Per tant, jo crec que la comissió d'estudi és vàlida, sempre que sigui en aquest sentit de voler, positivament, contribuir a aquesta seguretat, però no en el sentit alarmista que pot representar, i, sobretot, jo diria un xic frívol —si m'ho permeten, entre cometes—, de dir : «Home, si vostès viuen allí, els donarem diners per viure-hi». Crec que, això, no seria seriós que el Parlament ho aprovés així, i demanaria al portaveu que ha defensat la proposta de constitució d'aquesta comissió d'estudi que aquest últim paràgraf pogués ser retirat, per tal que el conjunt de grups de la Cambra, inclòs el de Convergència i Unió, puguem votar favorablement aquesta proposta de constitució de comissió.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. El defensor de la Proposta té la paraula, per si accepta la petició que ha formulat l'Illustre Diputat que acaba de fer ús de la paraula.

El Sr. GIMENO : Sí. Gràcies, senyor President. Nosaltres, el que volíem dir és que en principi el que ens importa, i crec que importa tots els ciutadans de Catalunya, és que es pugui crear aquesta comissió, i amb vista a buscar la unanimitat de la Cambra, nosaltres acceptaríem treure aquest punt, amb el benentès que entenem que sí que existeix un major risc en aquella zona, que els ciutadans d'allà en són conscients, que també fins ara el Pla del Cànon Energètic gestionat per la Diputació també plantejava aquestes mesures compensatòries, i que pensem que els ajuntaments i els ciutadans d'allà tenen el ple dret de continuar demanant aquestes mesures compensatòries, que entenem que, en no estar reflectit aquí, a la Proposta, no invalida els legítims drets d'aquests ciutadans, i pensem que no ha de ser un obstacle perquè es pugui constituir la Comissió. Per tant, nosaltres acceptaríem que la Proposta acabés allí on diu : «mancances signats entre els municipis i les administracions.» Punt final.

El Sr. PRESIDENT : Hi està d'acord, senyor Martí? (Pausa.)

Se sotmet a votació la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió d'Estudi.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

La proposta ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa, presentada per tots els grups parlamentaris.

Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jané.

Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi de les Bosses de Pobresa

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President, i, si m'ho permet, des de l'escó. Senyor President, senyores i senyors diputats, em complau poder dirigir-me al Ple de la Cambra per primera vegada en aquesta tercera legislatura, per presentar a la seva

aprovació la creació, la nova creació d'una comissió d'estudi sobre la situació de les bosses de pobresa, que afecten directament la societat catalana, petició que és avalada per la signatura de tots els portaveus dels grups d'aquest Parlament. Aquesta va ésser la voluntat explícita de tots els grups en la sessió de constitució —i única sessió— de semblant comissió del dia 24 d'enguany a les darreries de la segona legislatura. Només es va poder acordar, per part de la Mesa, la sol·licitud al Molt Honorable President del nostre Parlament que demanés informació i documentació adient amb la realitat objecte d'estudi a unes institucions, entitats i associacions que des de perspectives diferents treballen en el camp social.

Permetin-me deixar constància de l'agraïment a Justícia i Pau, a la Comissió de la Infància, a la Fundació Família i Benestar Social, a la Fundació Jaume Bofill, al Col·legi Professional de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya, i a la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat, que ja han aportat a aquest Parlament una primera documentació, que resta a disposició de la Comissió d'Estudis que tots vostès, amb el seu vot afirmatiu, poden crear. Des de les diferents opcions polítiques de tot l'arc parlamentari, sigui aquest gest un altre pas endavant en pro de la justícia social a Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Jané. No hi ha torn en contra, en proposar-ho tots els grups, però poden fixar posició. El Grup Mixt? *(Pausa.)* Ningú? *(Pausa.)* Doncs, podem passar a votació immediatament.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que estiguin d'acord amb la proposició?

La Proposta de Constitució d'aquesta Comissió ha estat aprovada per unanimitat.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és Interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política d'endegament, condicionament i conservació de lleres públiques, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Javier Latorre. *(Remor de veus.)*

Senyor Latorre, no comenci fins que hi hagi silenci. *(Pausa.)*

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'endegament, condicionament i conservació de lleres públiques

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, si la meua pretensió fos sortir demà als diaris, jo començaria aquesta interpellació demanant la dimissió del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques *(Remor de veus.)* No ho faré, o no ho faré almenys de moment. *(Remor de veus.)* I això serà per dues raons : la primera, perquè aquí no dimiteix ningú; la segona i principal, que nosaltres, els parlamentaris del Centre Democràtic i Social, estem molt més preocupats per cercar solucions que no pas per tallar caps. Ja arribarà el moment de demanar les responsabilitats polítiques que calguin.

Una altra vegada ha tornat a ploure a Catalunya, la qual cosa no és cap novetat; una altra vegada ha tornat a ploure a Catalunya com plou a Catalunya, la qual cosa tampoc és novetat. El conjunt de la xarxa hidràulica de Catalunya té una llargada de 44.000 quilòmetres, dels quals 1.362 pertanyen a la que podrí-

em anomenar «xarxa primària», és a dir, als rius principals de Catalunya. 4.210 quilòmetres pertanyen a la xarxa secundària, és a dir, al conjunt d'afluents més importants d'aquests rius. La resta, al voltant de 38.000 quilòmetres, abassega els afluents amb conques reduïdes.

Els aiguats a Catalunya són ben coneguts i remembrats pertot arreu, tant pel que fa a la seva sorollositat, com per les fortes crescudes d'aigua a les lleres fluvials, que produeixen molt sovint inundacions i situacions de desesperació. L'oscil·lació de les pluges mitjanes anyals a Catalunya va des dels 1.000, 1.400 litres per metre quadrat a l'Alt Pirineu fins a 500, 600 litres per metre quadrat a la regió mediterrània, i xifres molt més variables a la part occidental de Catalunya, a causa de la diferent altitud. Però parlar de «pluges mitjanes» a Catalunya és un error. En efecte, a molts llocs, una tercera part o la meitat de la xifra anyal de pluges pot caure només en un dia. Sense anar més lluny, el proppassat dia 12 de novembre varen recollir-se 222 litres per metre quadrat a Badalona, entre les vuit del matí de dissabte i les vuit del matí de diumenge, i quantitats oscil·lants entre 140 i 200 litres per metre quadrat, dins el mateix període de temps, a Sabadell... *(Pausa.)* Deia que s'havien recollit entre 140 i 200 litres per metre quadrat dins el mateix període de temps a Sabadell, al pantà de Susqueda, a Santa Coloma de Farners, a l'aeroport del Prat, a Olot, a Gavà, a Granollers i a Sant Adrià de Besòs, entre d'altres.

Encara que el fet dels aiguats es produeix, malauradament, gairebé tots els anys a Catalunya, són més remarcables, dins d'aquest segle, els produïts els anys 1907, 37, 40, 62, 71, 82, 83 i, ara, 88. Parlarem —encara que molt breument— dels aiguats dels últims trenta anys.

Segur que el del 1962 és l'aiguat més dolorosament famós de la vida de Catalunya; al voltant de mil morts, ponts i carreteres enfonsats, 5.825 habitatges enderrocats, indústries enrunades i desperfectes innombrables de tot tipus varen ésser les seves principals conseqüències. El 1971 es varen produir 19 morts, 450 indústries assolades, i pèrdues abundoses a l'agricultura. La del 1982 va ésser una estranya inundació de capçalera : pèrdues de vides humanes, de més de 45.000 milions en desperfectes de tot tipus i, fins i tot, la desaparició d'un poble sencer —el Pont de Bar—, podria ser el seu balanç. 1983 constituí la repetició, una mica més minvada, de les inundacions del 82, data inclosa, referida més o menys, en les seves condicions més calamitoses, a l'àmbit, més o menys, de la rodalia de l'antiga comarca metropolitana de Barcelona.

I, finalment, el 12 de novembre del 88 se'ns ha emportat sis vides humanes i ha produït desperfectes la valoració estimativa dels quals s'apropa als 8.000 milions de pessetes. Aquesta és la realitat; aquest és el país, i, davant d'això, davant d'aquesta realitat, què hem fet, què fem, què farem?

Fins ara hi ha hagut una constant, en les actuacions de les diferents administracions, en relació amb els rius i les rieres de Catalunya : sempre hem parlat «després de». Sempre s'ha actuat —quan s'ha actuat— «després de». En efecte, es van necessitar els mil morts ja esmentats de les tristament cèlebres inundacions del Vallès del 62 perquè l'Administració del MOPU s'adonés de la necessitat d'endegar les rieres de Terrassa i, tanmateix, de canalitzar el Besòs, el Ter i el Llobregat, per citar només els més rellevants. Algunes d'aquestes actuacions

trigaren més de deu anys a acabar-se; no cabia esperar res més d'una administració autoritària, centralista i, per tant, llunyana.

Es varen necessitar els desastres del 82 perquè la llavors nova Administració central socialista aboqués a Catalunya els diners suficients per refer part de la desfeta; justament, en ocasió d'aquests últims aiguats, el Parlament de Catalunya, aquest Parlament, aprovà el 22 de novembre del 82 una resolució que deia: «Atesa la persistència crònica de les catàstrofes provocades pel desbordament dels rius a Catalunya, i advertint la inexistència o la precarietat de les defenses contra les avingudes en el curs d'aquests, el Parlament insta el Consell Executiu la redacció d'un pla d'etapes de canalització del Segre, del Llobregat i del Ter, i de llurs afluents, i de protecció i defensa de la seves ribes. I, a tal efecte, el Parlament posa de manifest la urgència del traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat en matèria d'aigües.»

Coincidint més o menys amb l'aprovació de l'esmentada Resolució, es promulgà el Decret 409/1982, del 18 de novembre, sobre actuacions urgents a la zona declarada catastròfica; en l'article vuitè del qual s'encomanava als Departaments de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la redacció d'un pla «que prevegi les obres i les correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya».

El setembre del 1983 va veure la llum el llibre *Pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya, obres de defensa i correcció i proposta de previsió d'avingudes*, dins el qual es proposaven cent vuitanta-vuit actuacions amb un pressupost, en pessetes del 1983, de 33.546 milions de pessetes, que avui serien més de 50.000 milions en obres de defensament, i seixanta-dues actuacions en matèria de correcció hidrològica forestal, amb un muntant de 8.325 milions de pessetes —que avui serien al voltant de 12.000 milions de pessetes. Es proposaven, doncs, unes actuacions al voltant de 62.000 milions de pessetes, parlant en pessetes d'avui.

El 6 de desembre de 1983 es va promulgar el Decret 532, del Departament de Governació, l'apartat quart del qual encomanava al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i al d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —sota la coordinació de la Direcció General del Medi Rural— la redacció d'un pla de prevenció de negaments a les zones agrícoles dels marges i el delta del Baix Llobregat. Posteriorment, dins l'àmbit territorial de l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus ha redactat diverses propostes d'actuació, d'entre les quals cal destacar l'*Estudi de solucions de drenatge de les conques laterals del Baix Llobregat*, el gener del 1987.

L'1 de gener del 1986, coincidint amb l'entrada en vigor de l'actual Llei d'Aigües, es produeix el traspàs a la Generalitat de Catalunya en matèria d'obres hidràuliques. Així doncs, a partir d'aquest moment, la Generalitat, el Govern de la Generalitat és el responsable de la gestió de tot el domini públic hidràulic a Catalunya; és a dir, per parlar amb paraules del carrer, dels rius i les rieres. I què han fet vostès, des de llavors?

Les primeres actuacions, abans esmentades, dutes a terme el 1982 i el 1983, constituïen el reflex d'una sincera preocupació per part del Govern de la Generalitat envers el tema dels aiguats, dels rius i de les rieres; hi havia il·lusió, hi havia esperança. Avui, transcorreguts gairebé tres anys del traspàs de co-

mpetències, tothom té la sensació que aqueixa il·lusió, aqueixa esperança han volat. Vostès, pel que sembla, no tenen cap interès a resoldre el problema de la infraestructura hidràulica d'aquest país; han esgotat, podríem dir, el seu projecte hidràulic. Aquesta no és —aquesta meva— una informació gratuïta; justament al contrari, les xifres, les seves xifres l'abonen.

Vam començar ahir a debatre en aquesta Cambra el Pressupost del 89, i ho continuarem fent fins als darrers dies d'aquest any. Aquests Pressupostos, si s'aproven tal com vostès els han presentat, generaran un important desencís al poble de Catalunya; en efecte, si examinem els corresponents a la Junta d'Aigües, veurem que vostès preveuen invertir, al llarg del 1989, un total de 314,3 milions de pessetes per al condicionament de totes les lleres de Catalunya. Aquesta xifra —aquesta irrisòria xifra— representa el 4% del total del pressupost d'inversions de la Junta d'Aigües. Aquest és l'indicatiu més clar de les seves prioritats.

S'han equivocat vostès, cal que ho reconeguin, però sobretot cal que rectifiquin el seu error. Si vostès continuen amb aquest règim d'inversions, trigariem exactament cent noranta-un anys a solucionar mínimament els problemes dels aiguats en aquest país; això no pot ser i per això els interpel·lem. Tots nosaltres estem esperant que el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques pugi a aquesta tribuna i ens digui de quina manera pensa proposar la modificació del Pressupost del 89 per tal d'accelerar la solució dels greus problemes que cada aiguat ens treu. Jo deia abans que fins ara sempre s'ha actuat —quan s'ha actuat— «després de». Cal que vostè, senyor Conseller, cal que vostè ens digui què pensa fer —si ho pensa fer— a partir d'ara per actuar «abans de». Catalunya ho està esperant.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. En tenir les interpellacions, que figuren a l'ordre del dia amb els números 8, 9 i 10, l'objecte pràcticament igual al d'aquesta interpellació que acaba de formular el senyor Latorre, si l'Honorable Conseller les vol agrupar... (*Pausa.*) Doncs, així, jo concediria la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Xarxa Hidrològica de Catalunya

El Sr. SAURA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el motiu de la interpellació nostra —i estic convençut que el motiu de la interpellació de la resta de grups— és simplement fer allò que hem denunciat sovint, que és que dels problemes reals, en aquest Parlament, se'n parla molt poc. Jo crec que un tema d'aquestes característiques hauria merescut, hauria necessitat que el Consell Executiu fes una explicació al Parlament per veure quina és l'anàlisi de la situació i què fem. No s'ha fet això, però fins i tot en una determinada conferència de premsa del senyor Jordi Pujol, després d'una valoració del Consell Executiu, la conclusió era que el senyor President ens deia que pensava que Madrid no declararia zona catastròfica. És clar, potser val la pena que avui, fonamentalment, el Conseller de Política Territorial i el Conseller d'Agricultura —que veig que no hi és— ens expliquessin, fonamentalment, des d'aquells famosos aiguats del 82, amb totes les actuacions que es van dir que es farien, què és el que

ha passat.

Jo, per acabar, dir que no tenim cap intenció de dir que el Consell Executiu és el responsable de tot el que ha passat, perquè no és veritat : això no és veritat. Però el que sí que volem, el que sí que creiem que tenim la responsabilitat com a Administració, com a Parlament, és d'analitzar què es va dir que es faria el 82, què s'ha fet fins ara, i en funció del que passi nosaltres sí que diem que demanarem responsabilitats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Per defensar la interpellació proposada pel Grup Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció de catàstrofes naturals produïdes per aiguats

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, il·lustres senyors i senyors diputats, és evident que ens trobem davant una greu catàstrofe per a Catalunya, produïda pels forts aiguats dels darrers dies 11 i 12. Davant la tragèdia que representa la pèrdua de vides humanes, el nostre Grup parlamentari fa extensible el nostre més sentit condol als familiars de les víctimes.

He seguit, en el transcurs d'aquests dies, els danys que ha ocasionat l'aiguat, començant per Sant Jaume de Llierca, tot seguint el Fluvià, passant després pel Maresme i acabant pel Baix Llobregat. M'esgarrijo en pensar en aquesta família de Barcelona, que per anar a casa seva, a can Palomés, havien de travessar dues o tres vegades el torrent de Miana, prop de Sant Jaume de Llierca, i que poc es devien imaginar que els agafés de ple el cap de l'aigua i no deixés res del Land Rover ni d'ells mateixos.

Pagesos que han viscut prop dels rius, les rieres o els torrents, i en èpoques en què no existia la informàtica, ells mateixos feien d'ordinadors i, a la vegada, d'avisadors de properes catàstrofes. Els pagesos estaven alerta per escoltar les veus d'uns cap als altres dient que baixa el cap de l'aigua. Han passat els anys i vivim en l'època de la informàtica, dels satèl·lits, que emeten prediccions, i ja no ens queden pagesos que avisin, però ni disposem a Catalunya de cap servei de ràdio-sondeig per estudiar les formacions nebuloses i prevenir aquests fenòmens meteorològics que originen aquestes pluges torrencials.

Però els aiguats continuen quasi any rere any i destrossen vides, conreus, indústries, camins, carreteres, ponts, edificis, tota mena de transports, fàbriques, comerç en general, s'inunda tot, o pitjor, ho enfanga tot, i el que més perjudici té és que arruïnen els pagesos; perjudicis econòmics que aquesta vegada, i segons una primera valoració urgent, pot ésser de set o vuit mil milions —possiblement el Consell Executiu ens doni una valoració superior a aquestes xifres—, pèrdues que el ciutadà no sap com ni quan recobrarà. Existeix un gran confusióisme sobre a qui corresponen les competències en determinats casos. Els polítics fem i fan promeses; els ajuntaments tots van a l'una : els consells comarcals fan mocions demanant recursos per a infraestructures, visites d'urgència, es posen en funcionament comissions, plans especials, s'acorden línies de crèdit, i, mentre tot això es posa en funcionament, el temps passa; el ciutadà triga a recobrar el perdut; el pagès no assoleix

aixecar el cap; els plans especials queden ajornats i no es duen a terme els compromisos que l'Administració té a la seva mà per paliar properes catàstrofes. Tot això es desprèn d'informes i experiències d'altres inundacions esdevingudes aquests darrers anys; però tornen les tormentes i el que ha pogut ser un avís, després pot ser una catàstrofe.

Alerta! Prenguin mesures urgents, posin en funcionament el que ara és un avantprojecte per cobrir la riera d'Arenys de Mar o d'altres rieres del Maresme, que sigui ben aviat una realitat, perquè no ens passi que el que ha estat un avís i s'ha endut prop de dos-cents cinquanta cotxes, el proper cop siguin persones. Déu no ho vulgui!

Els pagesos de l'Empordà —de l'Alt Empordà— estan molt enfadats, i amb raó es queixen de veure l'incompliment de la Generalitat en la realització d'infraestructures en el riu Fluvià, projecte des de 1982, i encara estan esperant, mentre ells van perdent els conreus. Els pagesos del Baix Llobregat no estan enfadats, el que estan és decebut; el Baix Llobregat està fet un desastre, mentre que el collector de Sant Vicenç no ha funcionat suficientment bé o el projecte de la canalització de la riera de Sant Climent dorm qui sap on, perquè, per manca d'execució al seu moment per l'extingida Corporació Metropolitana —i a hores d'ara per la Generalitat— els ciutadans es pregunten : es portarà a terme la canalització? Quan? El mateix succeeix al barri de la Catalana, de Sant Adrià.

El Consell Executiu acaba de donar llum verd a la desviació del riu Llobregat. El nostre Grup parlamentari els prega que tinguin en compte en aquest projecte el consens amb els veïns del Prat i que primer prevalguin les veritables prioritats envers la seguretat dels veïns i conreus d'aquesta part de la comarca del Baix Llobregat, que no pas l'especulació de terrenys per a l'ampliació del port o de la Zona Franca.

I, per últim, dir-los que es pot millorar la prevenció. No hem d'oblidar que l'aigua en el seu recorregut, tant pels torrents com pels rius, com menys obstacles trobi millor, perquè el progrés prou entrebanca que hi ha posat pel mig. Això es pot dur a terme netejant les cunetes de les carreteres; els torrents, que estan plens de canyes i bardissa; els marges dels rius : clavegueres totalment embussades; llaurant els llits dels rius, que es troben totalment impermeabilitzats perquè l'aigua en arrossegar tal quantitat de deixalles fa que s'emporti el que troba al davant, com ara ponts, passeres i trams de carretera, i el pitjor és que arruïna els pagesos.

Quan tenim època de secada, ningú es recorda de netejar ni de vigilar com es troben els marges de les carreteres i dels rius; es descuida de tal manera que després es produeixen aquestes situacions. És per això que al nostre Grup parlamentari, a la vista d'aquesta situació, ens ha semblat adient presentar aquesta interpellació per preguntar al Consell Executiu quines mesures ha adoptat o pensa adoptar per a la prevenció d'aquestes catàstrofes naturals, principalment les del Baix Llobregat.

Gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. El Grup Socialista retira la seva interpellació, la número 10? (Pausa.) No?

El Sr. MANUEL NADAL : No. El paper que hem facilitat a la Mesa és referent a la interpellació número 20.

El Sr. PRESIDENT : Ah, és un error? Quin diputat l'ha de defensar? *(Pausa.) Té la paraula.*

El Sr. MANUEL NADAL : El Diputat senyor Rañé.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les riuades a Catalunya

El Sr. RAÑÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre partit ha presentat una interpellació sobre la problemàtica de les riuades a Catalunya i ho farem des de..., volem obtenir del Consell Executiu resposta a la doble problemàtica que sempre genera aquest tema : resoldre el problema, en primer lloc, immediat, els problemes que han produït aquestes riuades —què farà el Consell Executiu per aquestes riuades?— en concret, i també fer una tasca de prevenció, perquè no ens trobem sempre amb la mateixa cosa.

En aquests moments volem conèixer què farà el Consell Executiu a les comarques del Baix Llobregat, a les zones del Barcelonès afectades, del Maresme, del baix Fluvià per intentar reposar els marges, per compensar els pagesos que han perdut part de les seves collites; quines atencions faran als damnificats, en concret, d'aquestes ciutats; quines atencions es faran també als familiars dels difunts i de les víctimes d'aquests aiguats, i, en aquest sentit, pensem que el Consell Executiu hi ha de dir molt. I, abans de dir-nos que no tenen competències, recordin-se de tot allò que van prometre en el Reial Decret 533, de l'any 83, en què teníem menys competències, però —com s'ha dit aquí— potser teníem més voluntat o, com a mínim, més voluntat declarativa. Sembla que, a mesura que tenen transferències, es perd la voluntat declarativa i es deixen de fer les coses. Per tant, recordin-se de tot el que van prometre que farien, perquè estem en una situació molt semblant.

Jo crec..., em vaig despertar un dels matins després d'aquests aiguats i vaig escoltar a la ràdio que el President de la Generalitat havia tingut un excés de seny i començava a dir que miraria el que es feia a Madrid per actuar en conseqüència a Catalunya. Em vaig dir : «home, em sembla que ja anem bé», però després em vaig adonar que era per fer precisament el contrari; per no fer absolutament res a Catalunya i no exercir les competències. Em refereixo que la Generalitat, el Consell Executiu, no ha d'anteposar el que faci Madrid en relació amb la zona catastròfica per exercir les seves competències, que no es decideixen a Madrid, sinó que vostès les tenen plenes des de l'any 85. Vostès fa més de mil dies que tenen responsabilitats i competències en el tema dels aiguats, i ara que fa vint-i-cinc anys que va morir una persona que només va governar mil dies i va deixar molta empremta —i com que aquí es parla molt dels Estats Units hauran de recordar el difunt President Kennedy—, jo penso que en els mil dies de gestió de les aigües, l'única empremta que han deixat és la de les riuades, que han deixat marques —i profundes— dintre dels terrenys de Catalunya. Jo crec que hi han mil dies de responsabilitat seva, que han de respondre i que han de donar sortida i preveure el futur.

Fins ara de l'única manera que han afrontat, de l'única manera que han atès aquest tema o que n'han volgut donar resposta ha estat de dues maneres, el seu missatge ha estat doble : un, un missatge potser fatalista, en el sentit que el destí sembla que és inexorable. Ens han parlat de la realitat geològica

de Catalunya, del clima mediterrani, de la inevitabilitat d'aquestes tempestes; la veritat és que és una realitat que potser el ciutadà estaria a punt de donar-los la raó, perquè veient l'enfollall..., no el que ens ha fet el senyor Latorre, sinó només el dels temps més immediats. Tenint en compte que el novembre del 82 hi van haver riuades, el novembre del 83, el març del 84, l'octubre del 87, quasi es podria preveure que el novembre del 88 hi haurien riuades. I crec que aquest és un tema en què o es comença a posar una mica d'alegria o d'imaginació, o la veritat és que ens encomanaran aquest fatalisme terrible.

Els egipcis, els egipcis ja van fer dels negaments del Nil un instrument de regadiu; jo no dic que facin el mateix, però que com a mínim que comencin a buscar unes altres opcions, perquè, si no, de veritat, ens creurem que a Catalunya no tenim altre remei que anar patint any rere any, a la tardor o a la primavera, unes inundacions o unes riuades, i jo crec que no és aquest el tema. Han seguit en una segona línia per explicar el que farien —i és quelcom bastant habitual—, que és : transferir responsabilitats a altres institucions. Jo he sentit dir que la culpa és dels ajuntaments perquè no netegen els rius, i altres opcions, altres entitats. Jo crec que, si seguim per aquesta línia, al final acabarem dient que la culpa és dels pagesos, pel fet de posar els camps al costat del riu. De veritat, crec que han de començar a assumir les seves responsabilitats i han de respondre a aquest fatalisme. Jo no crec que la millor mesura sigui recomanar el sistema de reg dels egipcis, però jo crec que, contra el fatalisme, el Consell Executiu ha de planificar. I planificar no és fer papers i dir que són plans; no és fer el Pla de Negaments del Llobregat, que es prometia el 83, i que no s'ha reunit ni una sola vegada la Comissió que en aquell Reial Decret es plantejava; planificar no és tan sols fer el Pla de Correccions de la Xarxa Hidrològica de Catalunya; planificar és analitzar, fixar objectius, fixar terminis, fixar responsabilitats concretes i cercar els mitjans per dur-ho a terme. I aquí és on ens trobem el gran problema : vostès no estan planificant, sinó que estan fent plans, però sense buscar els recursos econòmics per dur-los endavant.

S'han dit ja algunes xifres : la de l'any passat eren 400 milions de pessetes; la que el Director General de la Junta d'Aigües —si no m'equivoco— plantejava, que només disposàvem per a tot l'any 88, parlem de 300 i escaig per a rieres, 500 amb el Pla global en tot el Pressupost de l'any que ve. En això..., jo no sóc economista, però em sembla que en això diuen que no assolim ni la taxa de reposició. 191 anys, no!, perquè en 191 anys, hi haurà tantes riuades que el que farem es tornarà a desfer; serà infinit! No assolim la taxa de reposició; en cada riuada se'ns emporta moltes de les obres que s'han fet o gran part de les obres que s'han fet amb aquestes inversions. Vostès no han demostrat voluntat política per resoldre aquest tema; la voluntat política són, com diu la dita castellana, «obras son amores y no buenas razones»; per tant, el que han de fer vostès és incrementar els pressupostos per fer obres, que aquestes sí que són «amores y no las buenas razones».

No existeix, tampoc, una voluntat d'afrontar tots aquests temes. El seu Departament sembla un frontó on els ajuntaments, l'ens metropolità va proposant mesures, i sempre es contesta amb la mateixa cantarella : «El Pressupost és de 400 milions; no podem fer absolutament res». Jo he vist, dintre del Pla d'Obres i Serveis, ajuntaments que han proposat fer

obres de canalitzacions, sabent que això els comportava pagar un 25% més, és a dir, no agafar-se a la fórmula de finançament del 25 de l'ajuntament, 75 per part del Consell Executiu, sinó al 50-50, i aquestes obres han estat rebutjades. Hi havia voluntat per part dels ajuntaments de pagar, fins i tot, més calés; de deixar anar més calés perquè ho consideraven oportú. I vostès no ho han fet. I, per últim, no tan sols no han fet això, sinó que vostè, hi ha hagut..., senyor Conseller, hi ha hagut ajuntaments que li han demanat, abans d'aquestes riudes, entrevistes per parlar d'aquests temes, i encara estan esperant, juntament amb els pagesos de la zona, i encara estan esperant que vostè els contesti.

Jo crec que, amb tot això, vostè ens ha de dir, amb tota claredat, què és el que pensa fer, tant a curt termini per reposar tots els danys d'això, com a llarg termini, de la prevenció, la planificació, i, sobretot, ens ha de dir quan pensen finançar aquest Pla de Correcció d'Obres de la Xarxa Hidrològica, que —com molt bé deia el senyor Latorre— té un cost aproximat de 60.000 milions de pessetes. Aquesta és la seva responsabilitat i, si no, la resta serà fer volar coloms i esperar les properes pluges de la primavera o la tardor, dependrà del que correspongui.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Rañó. Té la paraula l'Honorable Conseller, Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, voldria agrair al senyor Saura i a la senyora Montserrat el to mesurat de la seva intervenció. Crec que és important iniciar aquesta intervenció, si més no, per la petició que aquests dos il·lustres diputats m'han fet, donant l'explicació global del tema. Certament, al senyor Latorre —tan coneixedor o més que jo mateix, per la seva condició de funcionari, de fa anys, del Servei d'Obres Hidràuliques a Catalunya—, probablement, no li donaré cap novetat.

A Catalunya s'han realitzat nombrosos estudis referents a la problemàtica de les avingudes, i —només a títol de referència— podem esmentar que s'han descrit unes cent setanta avingudes en els darrers cinc-cents anys. Les pluges torrencials que produeixen les avingudes extraordinàries són degudes a la conjunció de tres factors. En primer lloc, el relleu, amb la presència de les serralades litorals i prelitorals, les depressions, i les muntanyes del Pirineu i el Pre-pirineu. En segon lloc —i en coincidència amb aquest—, la situació meteorològica en superfície, amb borrasques centrades a la Mediterrània occidental que produeixen vents de llevant, que transporten masses d'aire humit i càlid cap a la costa catalana. I, en tercer lloc, la presència d'una massa d'aire fred en altura, el que s'entén per «gota freda».

Així, les masses d'aire humit, en arribar a les serralades muntanyoses, s'aixequen i, en entrar en contacte amb l'aire fred, es produeix un cèl·lula convectiva de gran activitat, la qual cosa dóna lloc a precipitacions molt intenses, que poden superar els 500 mil·límetres, és a dir, els 500 litres per metre quadrat. Aquestes precipitacions són molt freqüents els mesos de setembre, octubre i novembre, i tot i que a la zona pirenaica poden durar dos o tres dies, a la zona costanera són de curta durada, i s'han registrat intensitats superiors als 100

mil·límetres/hora, és a dir 100 litres per metre quadrat i per hora. Els danys produïts per les inundacions són gairebé sempre molt elevats, a causa, en primer lloc, d'aquesta característica mediterrània —cabals específics molt elevats i molta rapidesa en la propagació— i a causa, també, del gran desenvolupament urbà i industrial que han experimentat, precisament, les zones inundables. Així, a partir dels anys 50, es va produir una descontrolada expansió urbanística, que, en molts casos, va créixer al costat de les lleres i rius, de rius i rieres, i que han estat la causa que, en les avingudes importants dels anys 60-70, les pèrdues en vides humanes assolissin xifres realment espaverrants. S'ha de tenir en compte que la xarxa hidrogràfica de Catalunya drena uns 32.000 quilòmetres quadrats i té una longitud d'uns 5.000 quilòmetres, i afecta, per tant, una gran part de la seva població. La unió d'aquests dos fets —pluges de tipus mediterrani, i desenvolupament urbanístic a les zones inundables— dóna lloc a l'existència d'un risc potencial molt elevat d'inundacions, que s'ha classificat en diferents zones. Així és conegut que, dintre del territori de Catalunya, hi ha unes zones de risc per avingudes, catalogades com a zones d'alt risc : avingudes freqüents que poden produir greus danys en zones urbanes industrials; són onze zones i estan delimitades : Girona, Baix Ter, la Bisbal, Baix Llobregat, delta del Llobregat, riera de Rubí, riu Ripoll, Tarragona, Balaguer, Lleida i Tortosa. Unes zones, bé, zones de risc intermedi : avingudes que poden produir danys en zones urbanes; hi ha trenta-vuit zones catalogades d'aquesta manera. Unes zones de baix risc : avingudes que poden produir danys en zones predominantment agrícoles; són vint-i-quatre zones. I unes últimes zones, zones de perill en rieres litorals, que són molt conegudes —s'hi ha fet esment aquí— : Arenys, etcètera, el Maresme fonamentalment; avingudes amb rieres litorals curtes, que poden provocar afeccions locals. També el Baix Llobregat es trobaria entre aquestes disset zones.

Així, doncs, a Catalunya tenim un total de noranta zones de risc per avingudes, de les quals onze són de risc màxim, el que dóna una avaluació de la gravíssima problemàtica que representen les inundacions en el nostre país. En els darrers trenta anys, les inundacions més catastròfiques a Catalunya... Anava a llegir-los-ho; els en faig gràcia, atès que l'Il·lustre Diputat senyor Latorre ja ho ha fet abans que jo respecte a les pluges dels anys 62, 70, 71, 82, 87 i 88, amb els resultats en víctimes humanes i en danys.

Quina és la situació actual? Certament existeixen greus defectes a la Xarxa Hidrogràfica de Catalunya, que es van posar de manifest pel Govern de la Generalitat en el Pla d'Obres i Correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya —és un llibre groc que, potser, les seves senyories coneixen; en qualsevol cas, està aquí a la biblioteca, i consten com a documentació en aquesta Cambra, en aquest Parlament—, fet el setembre del 1983. La valoració, pel cap baix, que sortia en aquest Pla d'Obres i Correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya, és de 50.000 milions de pessetes del 83; podria calcular que avui serien, fàcilment, 100.000 milions de pessetes. Això, sense comptar les obres de caràcter urbà, que aquests dies també s'han posat de manifest, i de les quals després, si hi tenen interès, en podem parlar.

Els voldria fer un reguitzell, només a tall d'exemple, d'una mostra de problemes dintre d'aquesta Xarxa Hidrològica de

Catalunya. Per exemple : el port de Tarragona obstrueix la sortida normal del riu Francolí; el riu Clar, a Tarragona, desapareix abans d'arribar a mar, en el barri de riu Clar; les rieres que baixen del massís de Begues al delta del Llobregat : la riera de Sant Llorenç, la Muntra o de Sant Climent —a què ha fet referència la Il·lustre Diputada del Grup Popular—, no arriben a mar, ni travessen l'autovia, ni l'han travessada mai, i creen, certament, una zona inundable. En aquesta zona s'han posat establiments agrícoles i industrials importants, sense procedir abans a dessecar la zona. Sant Boi està assentat sobre rieres, igual que Sant Vicenç dels Horts, on quatre o cinc carrers són —o creen— rieres naturals. Abans aquests carrers estaven lliures; avui la concentració urbana fa que estiguin plens de cotxes, els que hem vist navegar —aquí se n'ha fet esment— com si fossin vaixells, obstaculitzant, en molts llocs, el pas de l'aigua. El MOPU va fer l'endegament del Llobregat des de Molins de Rei i va seguir donant mostra de problemes. El Ministeri d'Obres Públiques va fer l'endegament del Llobregat des de Molins de Rei fins al Prat, però importants rieres laterals Valldoreix, la Salut, la Font Santa, etcètera, ara, no tenen desguàs, que ha estat tallat, precisament, per l'endegament del mateix riu, i obligaran a fer un canal lateral per desguassar el marge esquerre del riu Llobregat.

L'any 83 es va negar l'Hospitalet per la riera del carrer Amadeu Torner. Aquesta vegada no ha passat res, encara que l'obra no està acabada; però el cost d'aquesta sola obra és de més de 700 milions de pessetes. A Barcelona, la Junta de Sanejament subvenciona el 100% de les obres de la riera Blanca i el collector del carrer Prim, que fins ara eren un gran problema. Al Maresme —continuem esmentant problemes—, on les rieres són carrers i topen, abans d'arribar al mar, amb la carretera nacional 2 i amb la cursa dels ferrocarrils de RENFE, amb, pràcticament, tots els ponts insuficients. S'hauria d'aixecar la carretera i la via, però això és pràcticament inviable. La solució —encara que complexa— porta a crear, a construir interceptors de rieres per treure-les definitivament dels carrers i portar-les fora de les poblacions. A Girona, fa anys, es van treure fora de la població el Masroig, el Güell, la riera Maçana i la solució del riu Onyar —encara que, de moment funciona bé—, nosaltres la considerem com a insuficient; malgrat això, no s'accepta, no s'han acceptat els projectes d'embassament de laminació i, actualment, hi ha forta oposició, fins i tot, a un projecte de nova presa a capçalera a Can Borra. El riu Fluvià : des de Sant Mori fins al mar té punts perillosos en corbes que s'han de defensar, atès que es tracta d'una llera divagant, que pot trencar si no s'estabilitza. Això seria una solució adient al problema, però la solució que és reivindicada —i aquests dies n'hem tingut bona prova— pels pagesos, fonamentalment, de la zona, que és la canalització total, projectada reiteradament pel MOPU, però mai executada, costaria avui al voltant de 1.800 milions de pessetes, segons el darrer projecte.

I tot aquest ball de xifres i problemes que els he posat de manifest només contempla la costa i no es parla —com hem vist— de la zona prelitoral ni del Pre-pirineu, ni de la vall del Segre, etcètera. És evident —d'acord amb aquesta mostra de problemes— que hem de distingir dues situacions ben diferenciades en l'origen de les inundacions. Per una part, les provocades per les lleres públiques —allò que en la Llei d'Aigües es denomina «cauces públicos»—, que són competència de l'Ad-

ministració hidràulica, i el clavegueram i sistemes d'evacuació de pluvials, municipals. Aquesta vegada —i cal, això, tenir-ho en compte—, malgrat que les puntes de pluges han estat molt altes en intensitat, els rius s'han comportat molt i molt bé : tant el riu Besòs com el riu Llobregat, com, fins i tot, el riu Fluvià. Les rieres han causat problemes, essencialment, per la ràpida escorrentia i en els trams on aquestes entren en conflicte amb les zones urbanes o amb establiments agrícoles. És un fet real que, en les parts altes, la superfície de sòl pavimentat i la urbanització acceleren i augmenten l'escorrentia. Però, en les parts baixes d'aquestes rieres, la invasió de zones tradicionalment inundables, unit als taps que provoquen infraestructures velles i insuficients, originen la major part dels problemes i compliquen les solucions que es puguin donar en el futur.

Voldria ara fer esment de les actuacions estructurals, és a dir, en obres d'infraestructura, que s'han realitzat abans del 1986 —crec que la meua obligació i la meua responsabilitat comporta també parlar dels esforços que han fet administracions anteriors a la nostra. Evidentment, davant de la important problemàtica que representen les inundacions en el nostre país, es portaren a terme diverses obres d'infraestructura hidràulica, que van millorar sensiblement les condicions de desguàs dels rius, entre les quals cal destacar els endegaments del riu Llobregat, del riu Besòs, del riu Onyar i del Ter, però no es van emprendre actuacions més generals per tal de reduir de manera molt significativa els perills de les inundacions. Tanmateix les obres realitzades abans de l'any 86 van alleugerir en cert grau l'estat lamentable en què es trobaven les obres d'infraestructura hidràulica, i van paliar alguns dels problemes més importants. Per tot això es pot concloure que, encara que sense un enfocament general ni una planificació de les actuacions, s'han anat realitzant algunes obres en infraestructura hidràulica fins l'any 86, que, no obstant això, han estat palesament insuficients.

Actuacions estructurals posteriors al 1986 —moment en el qual l'administració hidràulica passa a mans o a responsabilitat del Govern de la Generalitat. La inversió realitzada fins al moment actual per organismes de l'administració hidràulica de Catalunya ha estat la següent : any 82-83 —encara sense competències hidràuliques—, per a reparació d'avingudes, 381 milions de pessetes; anys 83, 84 i 85 —també sense competències fins al moment—, per a endegaments i per a collectores unitaris, 1.000 milions de pessetes; any 86 —traspassats els serveis hidràulics a la Generalitat, primer any pressupostari, mal dotat pressupostàriament—, Direcció General d'Obres Hidràuliques més Junta de Sanejament, 650 milions; any 87, per a endegaments i collectores unitaris, 1.400 milions de pessetes; any 88 —es van posant en marxa els projectes—, 2.300 milions de pessetes per a endegaments i collectores unitaris. Les prioritats són estudiades en consideració als plantejaments de perillositat, és a dir, sobre la base, en certa manera del Pla d'Obres i Correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya a què feia esment, aprovat pel Consell Executiu l'any 1983, que dóna una orientació al mateix temps que les mateixes peticions dels ajuntaments i entitats interessades en els problemes de negaments.

De les actuacions realitzades al llarg d'aquests tres anys algunes són projectes importants d'obres que, pel seu interès, van estar incloses en el conveni MOPU-Generalitat, de desembre

del 85, juntament o coincidents amb el traspàs d'obres hidràuliques : es tracta del projecte de la desembocadura del riu Francolí, a què feia esment abans —que avui talla el seu curs l'existència del port de Tarragona—; el projecte de la desembocadura del riu Llobregat; el projecte d'embassament de la Llosa del Cavall, el projecte de la presa d'eliminació d'avingudes de l'Onyar a Can Borra. Tots aquests projectes constructius es podran començar a construir en el moment que es resolguin problemes d'adjudicació i disponibilitats de terrenys, com a causa més conflictiva. En qualsevol cas, el conveni amb el MOPU signat el 1985 assenyala l'any 1989 com a data final per a l'inici d'aquests projectes, i els puc dir que és voluntat —i aquí se n'ha fet esment— que tant el projecte de la desembocadura del riu Francolí, que ha estat un projecte difícil d'arribar a consensuar per aquest fet del port de Tarragona amb el riu Francolí, però que finalment s'ha arribat ja a un acord amb el Ministeri d'Obres Públiques, com el projecte d'embassament de la Llosa del Cavall, com el projecte d'eliminació d'avingudes del riu Onyar, a Can Borra, com el projecte de desembocadura del riu Llobregat, seran projectes que, finalment, s'iniciaran en la seva totalitat —amb diners del Ministeri d'Obres Públiques—, dins del Pressupost de l'any 1989. Altres projectes, com l'endegament de la desembocadura del Fluvià i el desviament del riu Clar també estan a punt per construir, i també l'estudi de les rieres dels marges del Llobregat.

Pel que fa a obres fetes contingudes en el Pla de la Xarxa Hidrològica al llarg d'aquests tres anys, les més significatives són a la riera de la Bisbal, al Vendrell, la riera de Sant Simó, a Mataró, el Torrent del Llop, a Martorell, els rius Garona i Nera, a Vielha, i diverses millores a la Muga, Manol i rieres de la Costa Brava nord. Fora de les rieres que no estan en l'esmentat Pla, per ser el seu caràcter més urbà, són dignes d'esmentar, quant a realitzacions fetes, la riera de la Font Santa, a Sant Joan Despí, la riera d'Amadeu Torner —de què he fet esment abans—, a l'Hospitalet, el desguàs de la riera Blanca, a Barcelona, i diverses rieres a Sabadell. És de destacar que el 1988 s'han destinat 100 milions de pessetes a subvencionar els ajuntaments que han realitzat neteges de lleres en el seu terme municipal —segons l'Ordre del 31 de maig del 88—, actuació que ha servit per evitar moltes embussades que abans es produïen.

Per afrontar situacions com aquestes no hi ha només mesures estructurals o d'infraestructura, sinó també actuacions no estructurals, com ara els sistemes d'alarma, previsions d'avingudes, etcètera, de què ara els voldria fer, en un moment, esment. Tradicionalment, la lluita contra les inundacions s'ha anat desenvolupant basant-se en solucions estructurals, embassaments i obres en lleres, i, tot i que aquestes mesures han estat molt satisfactòries, no han resolt, per elles mateixes, tota la problemàtica de les avingudes. Així, l'experiència mundial ens mostra... I demanaria l'atenció dels il·lustres diputats i la il·lustre diputada que han fet la interpellació... L'experiència mundial ens mostra que els danys materials produïts per les inundacions han anat augmentant els darrers anys, malgrat els enormes esforços inversors fets per les diferents administracions amb solucions estructurals. Això és degut al gran desenvolupament i ocupació que s'ha produït a les zones inundables, la qual cosa dona lloc que, en avingudes extraordinàries, que superen totes les previsions, hi hagi greus afeccions a les vides i béns situats a les planes d'inundació. Per això és molt interes-

sant controlar l'ocupació de la zona inundable i coordinar tot el conjunt d'accions estructurals i no estructurals per afrontar les avingudes. Tal com hem esmentat, una de les causes més importants de les nombroses morts i danys per inundacions al nostre país ha estat el descontrol en la planificació urbanística; per això, els esforços d'ordenament urbanístic realitzats per la Generalitat de Catalunya en els darrers anys han impedit un deteriorament de la situació i han frenat el creixement incontrolat a la vora dels marges dels rius.

S'ha de continuar actuant en aquesta línia i, si cal, potenciar més aquest tipus d'actuacions amb l'establiment de mapes de risc i la possible implantació de sistemes d'assegurances amb reglaments del Fons de Compensació. A més a més de les actuacions de prevenció de danys, s'han d'establir nous i moderns sistemes de prevenció d'avingudes, que permetin de tenir un coneixement al més avançat possible de la producció i l'arribada de l'avinguda a la zona inundable. Així, s'està implantant en el conjunt del territori espanyol un sistema de previsió d'avingudes que permetrà de conèixer en temps real la propagació de les avingudes, el conegut com a Pla SAI, i, a més, servirà fonamentalment per a la gestió dels recursos hidràulics. És el cas que, a Catalunya, s'ha contractat recentment aquest sistema —és un sistema dintre dels acords amb el Ministeri d'Obres Públiques amb què afronta les inversions el Ministeri d'Obres Públiques—, s'ha contractat recentment aquest sistema per a Catalunya i es preveu que pugui començar a ser operatiu a finals de l'any 1992. Malgrat això, voldria dir-li a la il·lustre diputada del Grup parlamentari Popular que avui funciona ja un mètode informatiu —més pedestre, probablement, que aquests mètodes electrònics que preveu el Pla SAI—, però eficaç, que permet fer un seguiment dels cabals des de la capçalera fins a mar i actuar en conseqüència a través dels embassaments reguladors. De fet, i en aquests aiguats que ara ens ocupen o que particularment ens ocupen en aquest moment, dels passats dies de primers de novembre, des del divendres es coneixia aquesta situació i, pel que fa a la gent de la Xarxa Hidràulica de Catalunya, va advertir a qui està regulat que s'advertixi, que són les comissions de Protecció Civil i, en definitiva, també als ciutadans que estan situats a les voreres d'aquestes lleres, que era previsible que tinguessin problemes a causa de la previsible gran quantitat d'aigua que podia arribar a caure dissabte al matí.

Planificació i finançament : aquí s'ha dit —i crec que amb bon criteri— que molt bé els plans, però que cal ser conscient de les disponibilitats econòmiques per dur-los endavant. Certament és així. La planificació d'una activitat comença per un coneixement a fons de la societat, a fons de la situació, amb inventari cas per cas i anàlisi prèvia i valorada, encara que estimativament, de les necessitats de mesures correctores. Aquesta és la part que recull fidelment el Pla d'Obres i Correccions a fer a la Xarxa Hidrològica de Catalunya, a què he fet esment, del setembre del 83. Aquesta part del Pla, però, no arriba més enllà. Actualment està a punt d'acabar-se el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, d'acord amb la normativa que el MOPU ha establert per a tota la planificació hidrològica i, d'acord amb l'establert, es demana quelcom tan essencial com el sistema de finançament del Pla. Segons la valoració que es fa en aquest Pla Hidrològic, només per a conservació de lleres caldria una despesa anual superior a mil milions de pesse-

tes. El finançament d'un pla és la part més important, sense la qual el pla es pot convertir en un paper mullat. El Pla de Sanejament de Catalunya funciona perquè al darrere té una llei del Parlament de Catalunya que crea els mitjans financers adients i proporcionats amb l'import global del pla i amb els seus terminis d'execució. Quan el desembre de 1985 —ara fa tres anys— es van traspasar les obres hidràuliques, l'increment per inversió del Fons de Compensació que rebia Catalunya va ser de 2.500 milions de pessetes, aproximadament; amb això s'havien d'afrontar tres grans programes relacionats amb l'aigua: abastament i sanejament, regadius i infraestructura bàsica. És clar, doncs, que, fins i tot tenint en compte que aquí el sanejament anava amb el seu propi sistema de finançament, difícilment es podia dedicar a infraestructura bàsica la part proporcional —dintre d'aquests 2.500 milions que havíem de fer per a abastament, regadius i infraestructura bàsica—, difícilment es podia dedicar a infraestructura bàsica més de 800 milions de pessetes l'any, i és clar, també, que amb una quantitat similar no es podia planificar un conjunt d'actuacions amb un valor estimat, en aquell moment, de 100.000 milions de pessetes. La desproporció entre els mitjans i l'objectiu és evident.

És palesa l'existència d'un dèficit importantíssim en la infraestructura hidràulica de Catalunya, que, en aquests moments, s'ha posat en evidència pel que fa al desguàs de pluvials, però que durant els tres anys de competències hidràuliques s'ha manifestat també en abastaments —Costa Brava, Maresme, àrea d'influència de Barcelona, Tarragona, les Garrigues, etcètera— i en regadius, molts d'ells compromisos incomplets per part del Govern de la Generalitat. És per això que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques prepara un avantprojecte d'una proposta global de finançament que permeti afrontar les mancances que s'han anat acumulant durant molts anys en l'estructura hidràulica de Catalunya i poder tirar endavant aquesta molt important acció de govern, tant pel que fa al camp de l'abastament com al de sanejament —que avui ja està en marxa—, com al de regadius i endegaments.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Per replicar, té cinc minuts l'Il·lustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ : Sí, des d'aquí. Bé, no sé exactament l'article del Reglament, però el problema que succeeix és que jo he fet dos tipus d'intervenció: una, sobre que crec que..., li puc replicar al senyor Conseller perquè ha estat contestada, en la seva opinió, però hi ha una vessant, que era quines mesures prendria el Consell Executiu a fi i efecte de protegir aquells sectors afectats, damnificats, etcètera. Jo no he sabut escoltar, en la intervenció del senyor Conseller, cap referència a aquest tema i, llavors, el meu dret a rèplica sobre aquest tema quedarà, com a mínim, orfe, perquè no hi ha hagut contesta i no podré replicar el que no se m'ha contestat. Llavors, en aquest sentit, si el senyor Conseller podia fer-ho..., és que, si no, només podré contestar la meitat o replicar la meitat del que ha intervingut.

El Sr. PRESIDENT : Bé, en tot cas, el que es quedarà..., pot vostè reiterar en rèplica aquesta..., però com que ha de contrareplicar l'Honorable Conseller, no puc alterar l'ordre del debat. El senyor Latorre té la paraula per cinc minuts.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. A mi em pas-

sarà una mica això que li passa a l'Il·lustre Diputat senyor Rañé, perquè la nostra interpellació feia referència a quins són els propòsits del Consell Executiu envers la política d'endegament, de condicionament i de conservació de lleres. Jo, justament, senyor Conseller, no me n'he assabentat; disculpi les meves mancances, però jo no he estat capaç d'assabentar-me'n. Però, això, no passa res, cadascú és com és.

Sí que he assistit a una exposició de la qual, doncs, jo li faig esment que en algunes coses estic d'acord i en altres no. Estic d'acord amb reconeixement que vostè fa del dèficit infraestructural que té Catalunya en matèria hidràulica —amb caràcter general ja ho feia ahir l'Honorable Conseller d'Economia i Finances quan es va presentar la Llei de Pressupostos—, i estic d'acord amb vostè que les dues causes fonamentals d'aquesta situació són, d'una part, climatològiques —ja ho diu Raimon en una de les seves cançons que «al meu país la pluja no sap ploure, o plou poc o plou massa», serà qüestió potser d'organitzar una mica aquesta qüestió de les pluges, jo no sé si en això tindrem mai competències, suposo que no. I, d'altra banda, és veritat que el desenvolupament absolutament bestial i desorganitzat urbanístic ha influït, influeix cada vegada més en els aiguats a Catalunya. Estic en desacord amb vostè, senyor Conseller, que la xarxa hidrològica de Catalunya tingui només 5.000 quilòmetres, això és la xarxa principal; per exemple, en aquesta xarxa no hi ha la riera de Sant Climent, que jo crec que pertany, pel que va passar el 12 de novembre, a la xarxa hidrològica de Catalunya. És per això que jo deia en la meua intervenció que la xarxa hidrològica de Catalunya són 44.000 quilòmetres, perquè en aquests 44.000 sí que hi és la riera de Sant Climent.

Vostè ens ha explicat quina ha estat la seva graduació de despeses —jo esperaré que intercanviïn algunes opinions d'última hora. Bé, vostè ens ha explicat quina ha estat la seva capacitat inversora en matèria de lleres. Al principi, el 82-83, jo hi he fet esment —i hi he fet esment en el sentit que jo, llavors, veia una decidida bona voluntat del Consell Executiu—, ho he dit, i justament l'any 82-83, en unes condicions —ho haig de dir— força precàries que jo vaig compartir amb bona part de la gent que llavors treballava a les direccions generals de la Generalitat, vostès van invertir 381 milions de pessetes, en només qüestions de lleres, en unes condicions d'absoluta precarietat —any 82, any 83. De veritat, era l'any 83, no ens hem d'enganyar. I, justament a partir d'aquí, doncs, suposo que per contentar una mica la Cambra i per fer una resposta conjunta, no pas a la nostra pregunta, ha començat a barrejar les xifres de les lleres amb les xifres dels collectors, que, des d'una perspectiva global, no és la qüestió que nosaltres plantejem, no és la qüestió aquesta que nosaltres hem plantejat en la nostra intervenció —no és la nostra, i per això em queixo, que vostè no ha contestat—, doncs, barreja xifres de collectors més endegaments, i ho fa perquè així l'afavoreix, això, aquesta situació l'afavoreix, perquè la inversió per al 88 sí que és veritat que són 2.300 milions de pessetes en collectors finançats pel Pla de Sanejament, i en política d'infraestructura hidràulica, que són —com vostè no m'ha pogut contradir, perquè són les seves xifres— 314,3 milions de pessetes. Aquesta és la nostra interpellació, eh! I, respecte a aquesta interpellació, demanem aclariments.

El país és el que és, no, òbviament, el que voldríem que fos,

és el que és, i és aquest país al qual hem de donar solucions; és aquest país.

Vostè ha dit algunes coses que m'han agradat. Per primera vegada jo he sentit dues coses : he sentit parlar..., cosa que jo, com vostè sap, porto alguns anys, i justament jo vaig venir a Catalunya com a conseqüència d'un aiguat, l'aiguat del 62; o sigui, que jo sóc una persona..., no és que em portés l'aiguat, no, no, home!, l'aiguat venia d'una altra forma. Bé, jo vaig venir a Catalunya l'any 62, com a conseqüència de les inundacions del Vallès, i jo, des de llavors, senyor Conseller, estic compromès, professionalment, personalment i políticament amb la qüestió dels aiguats. I, des de llavors, que jo sóc a Catalunya, mai havia escoltat parlar de conservació de lleres, mai. Per primera vegada he sentit que algú, algú té la preocupació que s'han de gastar, ningú diu que ho gastarem, no, s'han de gastar 1.000 milions l'any per conservar lleres, hi estem d'acord; el que passa és que no ens hem de posar d'acord en allò que hauríem de gastar, sinó en el que hem de gastar, de les prioritats pressupostàries. I en això, vostè... Jo li he fet una amable —com totes— invitacions que canviés les seves prioritats pressupostàries per a l'any vinent; aquesta invitació, doncs, no ha estat atesa. I he sentit parlar també —d'una cosa que jo, òbviament ja coneixia— del pla de prevenció d'avingudes, que és un pla, doncs —si a vostè no li sembla malament que jo els ho digui—, massa sofisticat per a les nostres necessitats; però ja em va bé, ja em va bé perquè, si no li sembla malament, això serà qüestió d'anar-ho posant en marxa de mica en mica, perquè, a hores d'ara, vostè, senyor Conseller, segur que ha tingut el mateix problema que jo, que moltes vegades el problema no és un problema informàtic, simplement és un problema de despenjar un telèfon, senyor Conseller, i vostè ho sap i jo també.

Què hauríem de fer? Hauríem de fer, jo crec, allò que deien vostès l'any 83 : cap novetat, no farem cap aportació nova, perquè en això aquí no s'ha d'inventar res; creació, deien vostès quatre coses —i, ho afegeixo, i vostès hi posen una cinquena cosa. Primer : creació d'un emmarcament legal adient amb la situació real. Ja ho tenim; la primera cosa ja està aconseguida, els traspessos de competències, tenim el marc legal per actuar. Dos : emprendre ja des d'ara les correccions hidrològiques que calguin. En el seu torn de respostes, jo espero, senyor Conseller, que vostè ens digui quines correccions hidrològiques vostè, o el Departament d'Agricultura, que no el veig gaire preocupat pel tema, doncs, endegarà aquest any el seu pressupost. Tres : construcció de mitjans de defensa —i jo el torno a invitar, senyor Conseller, molt amablement. Home!, vostè hauria de convèncer els seus diputats que, en lloc de 314,3 milions de pessetes, doncs, n'hi fiquin alguns més, que poden ficar-los-hi, i no faré demagògia, no és el meu estil. Quart : un adient sistema de previsió d'avingudes —per això feia la matisació que feia abans. I, cinquè : una política pressupostària de conservació de les lleres públiques. Posi-hi 100 milions de pessetes, atengui la meua invitació, senyor Conseller, posi-hi només 100 milions de pessetes per a l'any vinent per conservar les lleres públiques de Catalunya. Si així ho fa, senyor Conseller, cregui'm —i li ho diu una persona una mica compromesa, com he dit abans, amb la qüestió dels aiguats—, els aiguats de l'any vinent seran una mica més petits.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. El senyor Saura pot replicar per cinc minuts.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, tinc la sensació que, haguéssim dit el que haguéssim dit, vostè portava el seu discurs escrit i, evidentment, ha passat el que havia de passar amb un discurs escrit, i és que no s'han contestat coses que s'han plantejat aquí. I han passat coses més greus, em sembla —i ho dic textualment i responsable— : l'actitud del senyor Conseller d'Agricultura, que no només no és aquí, sinó que es permet la broma —al meu entendre, de mal gust— de, mentre el senyor Molins parlava, dir-li, en pla de broma : «Sí, senyor, molt bé, molt bé», i se'n va, i després veurem les responsabilitats del Conseller d'Agricultura en aquest tema.

Tres conclusions en relació amb el que el senyor Conseller ens ha parlat : primera, hi ha incompliments importantíssims dels acords d'aquest Ple del Parlament quant als aiguats del 82, que s'han incomplert, i el senyor Molins no ens n'ha dit res. Senyor Molins : la Comissió que es va crear, que es va dir que es crearia, per al tema dels negaments del Baix Llobregat, que no s'ha creat, per què no s'ha creat? Senyor Molins : el pla d'inundacions que es va dir que es faria al Baix Llobregat, que és en els acords d'aquest Parlament per unanimitat, per què no s'ha fet, senyor Molins? No m'expliqui quan va ploure, si fa cinc-cents anys o cent cinquanta, no, això, aquí estem per això, no per fer història del temps, i hi estem per examinar les responsabilitats d'aquest Consell Executiu. Però, és més, senyor Molins, vostè, amb les xifres que ha donat, ja ho ha deixat clar : s'ha invertit molt poc en aquest tema, s'ha invertit molt poc. Tan poc, que en aquest famós llibre groc, que el tinc aquí, que és molt gruixut, que, com sempre, no és cap programació —després em referiré al tema de la programació, fins i tot recollint unes paraules que el senyor Escudé deia ahir—, que és un munt d'actuacions una darrere l'altra; de les vuit actuacions del Baix Llobregat, zona que, en els debats de fa sis anys en aquest Parlament es va dir que era una zona perillosa i que s'havia de fer urgentment, vostès no han fet ni una sola actuació. El Consell Executiu, en sis anys, en el Baix Llobregat, de les vuit actuacions que hi ha en aquest llibre, no ha fet una sola actuació; hi ha hagut en l'anterior legislatura fins i tot preguntes de l'Il·lustre Diputat Ignasi Riera i d'altres diputats, urgint perquè això es fes. Però li vull dir més : en el Pressupost del 89 no es contempla en el Baix Llobregat cap consignació, es diu simplement : «Per qüestions de lleres, 264 milions de pessetes». Dos dies després de la catàstrofe, el Director General d'Obres Hidràuliques, signava acords de fer actuacions que fa sis anys s'havia dit que eren urgents. Què és el que havia passat? Sap què havia passat, senyor Molins, entre el 10 de novembre i el 14 de novembre? Morts, hi havia morts, i aquests morts que van motivar que el 82 diguessin que farien això, no reuneixen la Comissió, no fan plans d'inundacions que havia de coordinar el Conseller d'Agricultura, que avui se'n va i diu : «Sí, molt bé» i se'n va, i vostè no ens parla d'això; a nosaltres no ens interessa la història del temps o, si ens interessa, no ens interessa debatre-la aquí.

Segon tema, molt més greu : altres administracions han fet el que vostès havien de fer i vostès no les han escoltat. I ho dic amb coneixement de causa. Jo en els quatre anys anteriors vaig ser membre de la Comissió de Govern de la Corporació Metro-

politana, i existia, quan les competències no estaven traspasades, una comissió de treball de l'ens metropolità amb el que aleshores era la Confederació Hidrogràfica d'Obres Hidràuliques per fer un pla d'inundacions. L'1 de gener es va traspasar, tinc documents que ho demostren. El 10 de març, carta de l'entitat metropolitana a la Generalitat dient: «Escoltin, continuem els treballs per fer el pla d'inundacions». Silenci. El 9 de juliol, insistència per escrit: «Escoltin, Generalitat, hem de fer el pla d'inundacions». Silenci per contesta. L'11 de novembre del 86, denúncia demora de la Corporació contra la Generalitat perquè no vol parlar d'això. Silenci. El febrer del 87, pla acabat de l'ens metropolità sobre inundacions. Silenci. El juny del 88, pla de prioritats de l'ens metropolità. Silenci. El juliol, al final s'aconsegueixen algunes converses informals, amb uns compromisos informals, com sempre, sobre uns determinats temps; compromisos que s'incompleixen i el 6 d'octubre el responsable d'aquests temes de l'ens metropolità diu que hi ha riscos d'inundacions i que s'estan incomplint els compromisos. Entrada dels Pressupostos de la Generalitat: no es contempla la inversió. Morts. Acord firmat que dues o tres inversions, de les més urgents que es deia fa cinc anys, ara vostès les fan.

Senyor Escudé, la programació és no programar a base de morts. Perquè, ahir el senyor Escudé ens deia que teníem la mania de la programació. I, miri, la programació, per sort dels comunistes i dels no comunistes, no és una tècnica dels comunistes, és una tècnica a partir de dir molt clarament què es vol fer, en quins terminis es fa i amb uns terminis d'execució. Aquest tema, el tema de les inundacions, jo crec que posa de manifest algunes de les qüestions d'ahir: primera, Catalunya avui no té un pla hidrològic. Senyor Molins, la Llei d'Aigües —vostè ho sap millor que jo— diu que cal un pla hidrològic. Catalunya, avui, no té un pla d'inundacions i incompleix acords de fa sis anys. Però és que d'aquí, avui, marxarem, senyor Molins, sense saber quan pensen vostès fer això. Això és el pitjor, que marxem d'aquí avui sense saber això.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. La Il·lustre Diputada senyora Montserrat té cinc minuts per a la rèplica.

La Sra. MONTSERRAT: Sí, senyor President. Dir-li a un il·lustre diputat que m'ha precedit, quan ha fet referència a les pluges —i no és pas en cap sentit de tirar una llança a favor de l'Il·lustre senyor Conseller—, que hi ha una dita dels pagesos que diu: «Les persones són persones, les pedres són pedres i plou quan plou».

Dit això, senyor Conseller, jo li voldria dir que em sembla bé el que vostè ha dit, però, a títol d'exemple, i perquè se'n recordi, els llegiré alguns compromisos que vostès van adquirir i que fins avui encara no s'han complert.

Recordar-li, senyor Conseller, que la Generalitat de Catalunya assumeix els traspassos en matèria d'obres hidràuliques a través del Reial Decret 2646/85, i no tenim encara un Pla Hidrològic. Ineficàcia de la Comissió d'Investigació parlamentària creada el 1983, a conseqüència de les inundacions en el delta del riu Llobregat, i, això, no per manca d'interès de l'oposició. Incompliment del compromís d'endegar i construir un nou pont sobre el riu Fluvià, projectat des del 1982. Incompliment del compromís recollit en el Pla d'Obres i Correccions de la Xarxa Hidrogràfica de Catalunya, elaborat a conseqüència de les inundacions de la tardor del 1982, de reforçar els marges

del riu Llobregat. Retard inexcusable en l'execució de compromisos ja adquirits per la recent desapareguda Corporació Metropolitana, principalment en diverses matèries com: desviació del riu Llobregat, ja prevista des del 1976, que, en la nostra opinió —tal com ja hem dit—, s'ha d'efectuar amb l'acord unànime de totes les parts afectades. Mancança en la canalització de la riera de Sant Climent, de Viladecans, i d'altres que no li anomeno, que li podria anar enumerant, perquè aquí ja se n'han dit d'altres; però sí que li voldria dir, senyor Conseller —li ho agrairé moltíssim—, que pel que fa referència, i per la gran estima que jo tinc a la pagesia, que avui considero, com potser ahir al vespre, també considero que hi havia d'haver estat, el Molt Honorable senyor Conseller d'Agricultura, doncs, tant ahir en el tema de l'electrificació rural com avui en els temes que ens ocupen, parlant de la pagesia, i li dic això potser amb gran estima, perquè sóc la jove d'una casa de pagès, considero que el senyor Conseller havia d'haver estat aquí, escoltant totes les opinions, i escoltant tots els problemes que hi ha hagut ocasionats per aquests aiguats, que han fet un gran perjudici i han portat moltes famílies pageses pràcticament a una ruïna, que ja venia d'una ruïna, i que això els comporta una ruïna total.

Res més, i moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. L'Il·lustre Diputat senyor Rañé té cinc minuts per a la rèplica.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Jo, en primer lloc, reconèixer que, com a nou diputat, tenia intenció de saber, aquesta és una experiència de la qual podria aprendre, com a mínim, política; geografia, no ho sabia, però avui estic segur que també, en aquest Parlament, podrem aprendre geografia, perquè la primera part de la intervenció del senyor Conseller ha estat plenament geogràfica, climatològica, i ens ha donat una lliçó, la qual li agraeixo molt.

En segon lloc, vostè ha fet una descripció de la situació de Catalunya. Crec que és el primer element per fer una anàlisi; està molt bé, però en aquesta descripció de la situació de Catalunya, crec que vostè mateix ha reconegut que qualsevol anàlisi que es faci, qualsevol plantejament que es faci, serà sempre paper mullat si no hi ha finançament, i aquestes són les seves paraules; jo potser no he anat tan lluny —he dit que no era un pla—, però vostè diu que és paper mullat. Parlant d'aiguats, sembla que és el més propi, parlar de paper mullat, si no hi ha finançament.

I en aquest tema del finançament, jo crec que en la seva intervenció, doncs, m'ha dit algunes coses interessants, com a mínim, que una previsió del que fóra necessari, fóra al voltant de 1.000 milions/any. Bé, jo tinc una carta aquí del senyor Vilaró, on diu que «la Junta d'Aigües no superarà els 400 milions de pessetes l'any». Bé, jo suposo que això vol dir que vostès reconeixen que no han pressupostat suficient per cobrir la taxa de reposició necessària i mínima per fer les inversions adients, i estem en una situació d'incompliments. D'incompliments com els que plantejava el company Saura, d'incompliments del mateix llibre de les prioritats que s'havien fixat vostès en el llibre groc; d'incompliments del conveni que havien signat amb la Confederació de l'Ebre, en el qual havien de fer unes obres per 11.800 milions, i la Confederació del Pirineu, l'Administració central, n'havien de fer 20.200 —aquestes han començat; les seves encara no són

començades —, i incompliments també en tot el que es refereix al Pla de Negaments del Baix Llobregat, que és un pla *nonato*, eh?, per dir-ho d'alguna manera suau, en aquest sentit.

Però és que vostès estan també preveient incompliments per a l'any que ve. El senyor Vilaró també ha signat amb els alcaldes de Gavà i de Viladecans, i amb el senyor Parpal, per l'ens metropolità, uns acords per fer unes obres de 1.200 milions de pessetes, i per a l'any que ve en pressuposten 593 per a tot Catalunya, i estem parlant del Baix Llobregat. La veritat és que un parlamentari baixllobregatí se sent molt content que facin aquestes inversions, però el Parlament és de tot Catalunya, i, per tant, si 1.200 ja són per al Baix Llobregat, amb 593, els números no quadren de cap de les maneres.

Però és que, a més a més, la seva mateixa Junta d'Aigües tenia previst per a aquest any la necessitat de 756 milions de pessetes, i vostès en pressuposten 593. Ni les seves pròpies previsions. Per tant, vostès estan avançant cap a un altre incompliment, el de l'any que ve, i la gent que aquest any espera d'aquest Parlament una resposta, l'únic que li podem dir és que l'any que ve, si plou, també haurem de fer unes altres interpellacions d'urgència i tornar a repetir-ho, i a mi em sembla que això és bastant, bastant lamentable, perquè amb les seves xifres d'inversió —vostè, com molt bon coneixedor del tema, li ho han dit—, a partir de l'any 87-88, em fa una barreja de conceptes: ajunta el que és la part de collectors d'aigües amb la part, diguem-ne, de fluvials, i..., bé, en matemàtiques no es poden sumar les peres amb les pomes, dóna resultats de conceptes heterogenis. És veritat que els collectors serveixen, tenen alguna utilitat, sí, però també hem de dir una cosa: al Vallès, per exemple —al Vallès, ho dic perquè tenen afectacions amb les riuades i també les tenen els collectors—, al Vallès, per exemple, que també han estat afectats, els collectors que s'estaven fent també se n'han anat en orris per les riuades; o sigui, també tenen relació, també se'ls emporten les aigües, també mostren la seva incapacitat. Per tant, a més a més, la font de finançament —i aquest crec que és un tema molt important—, la font de finançament de la Junta de Sanejament és molt diferent, perquè això es fa amb un cànon en el rebut de l'aigua, i ho paguem tots a partir d'aquest cànon; no té altra font de finançament: la inversió que fa la Generalitat és exclusivament de 593 milions per a aquest any que ve, les previsions, i, segons el que diu el senyor Vilaró, no teníem més de 400 milions l'any passat. Són les seves mateixes dades i la seva mateixa informació.

Vostè diu que farem un avantprojecte de llei per al finançament. Molt bé, per quan?, com?, de quina manera?, quin tipus de finançament? No ha dit absolutament res; està molt bé que digui que faran un avantprojecte de llei, però digui'm quin tipus d'avantprojecte farà, expliqui-m'ho, i, sobretot, què faran l'any que ve, perquè, mentre comencem i acabem i es posa en marxa, què farem l'any que ve? Jo li dono una proposta: donin suport a l'esmena que hem presentat nosaltres, que, en aquest punt concret, demanem 1.200 milions més per a l'any que ve. Si li donen suport, podem dir que es faran obres; si no li donen suport, demostraran que l'única cosa que volen fer és tornar a fer volar coloms, no donar expectatives, no donar sortides als neguits de molta gent, que cada vegada que parla de la gota freda, la veritat és que el que li agafa és la suor freda, perquè es comença a dir què se li emportarà.

I, per últim, i amb això acabo, crec que hi ha tot un vessant al qual no puc replicar, i, per tant, com que la interpellació era per al Consell Executiu, no per al Conseller d'Obres Públiques, crec que, si vostè agafava la representació de tot el Consell Executiu, havia de respondre també què és el que farà el Departament d'Agricultura, què és el que farà el Departament de Governació, què és el que faran tots els departaments per atendre els damnificats dels aiguats de les riuades d'aquest any, i, això, ni ho ha esmentat. Vostè ha fet una preconcepció del que voldríem interpellar i ha contestat el que li semblava que li preguntàvem. Faci'm el favor de preguntar-ho, i, naturalment, crec que el correcte seria que li poguéssim respondre després, però com que vostè ho ha omès dintre la seva intervenció, doncs, no li podem respondre, i quedarem en una situació d'indefensió davant aquest tema, que, possiblement, és la mateixa que tenen molts ciutadans.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. L'Honorable Conseller pot contrareplicar. Acumulant els temps, són vint minuts.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, començaré per aquesta darrera intervenció del senyor Rañé. Bé, l'única fórmula que té el Consell Executiu per tal de determinar a qui correspon la resposta a les interpellacions és llegir-se el contingut de les interpellacions, i, en aquest cas, senyor Rañé, la de vostè fa estrictament i exclusivament referència a temes hidràulics: «els alcaldes de la zona exigeixen canalització», «els pagesos reclamen execució de plans de lluita contra negaments» —política hidràulica—, «la Generalitat de Catalunya va assumir traspasos d'obres hidràuliques, i, per tant, des d'aquell moment prenia el compromís d'executar una política hidràulica»..., «Quins són els propòsits d'actuació del Consell Executiu en relació amb la problemàtica de les riuades?»: això és prou ampli i s'ha de buscar la introducció a la interpellació, que fa únicament i exclusivament i estrictament referència a problemes hidràulics.

Dit això, crec que em correspon iniciar la meua intervenció de rèplica fent esment al meu desencís, perquè crec que hauria estat bo que algú hagués dit —perquè crec que s'ha perseguit la mesura en moltes de les intervencions— quelcom que és bastant real: aquestes pluges d'aquests dies passats han estat d'un volum molt semblant, molt semblant, a les del 1962; l'any 1962 van provocar 967 morts. Quelcom s'ha fet; és injust, no per a aquest Conseller, que fa quatre mesos que desenvolupa el seu càrrec, sinó per al Consell Executiu de la Generalitat i per a les administracions anteriors, no fer esment del molt que s'ha fet, del molt que s'ha fet: 967 morts en els... (*remor de veus*). Senyores i senyors diputats, ~~no~~ estem ni pel cafè per a tothom, ni pel cafè per a tothom, ni per a res: hem de dir les coses com són, i no només pel que fa referència a aquesta Administració de la Generalitat, sinó per les anteriors. S'han invertit molts milions que han fet possible que, avui, ni la riera de Rubí, ni Terrassa, ni Sabadell, ni el riu Llobregat, ni el riu Besòs, hagin provocat ni un sol mort, ni un sol mort, com tampoc, senyor Saura, Il·lustre Diputat, han provocat ni un sol mort els negaments del delta del Llobregat: s'han provocat dalt de les rieres, s'han provocat dalt dels pobles, Sant Vicenç, Torrelles, etcètera (*Ll. Sr. Saura adreça uns mots a l'H. Sr. Conseller*).

El Sr. PRESIDENT : Senyor Saura, no dialogui.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Sempre les administracions poden fer més, però, en definitiva, el que fan les administracions és una decisió sobirana del seu Parlament i del seu govern, que, normalment, té el suport d'una majoria parlamentària. Però cal recordar no sols allò del «*Piove? Porco Governo!*» —crec que això és demagògia pura—, sinó també que un país que entenc que passa per ser dels que més dedica a temes com aquests, com ara són els Estats Units, tenen cada any prop dels 200 morts provocats per les riuades, només per les riuades, deixant al marge altres catàstrofes naturals, i tota la conca mediterrània nord-occidental, de característiques similars a les nostres, tenen també sempre aquestes catàstrofes naturals, tenen també sempre aquestes catàstrofes naturals. Les administracions públiques, evidentment que hem d'actuar, i això és el que m'hauria agradat sentir i que faig, no per mi, ni tan sols pel Govern de la Generalitat, sinó per administracions anteriors, que s'han fet molts esforços que han fet i que han provocat la positiva diferència entre els aiguats del 62 i els aiguats del 88.

S'ha fet referència aquí a l'ens metropolità. Voldria dir-li, senyor Saura, que, des que sóc responsable d'aquest Departament, he tingut molta cura i he dedicat molta atenció a tots aquests temes... —permeti-m'ho : sóc solidari absolutament amb el que ha fet fins avui el Govern de la Generalitat, òbviament, senyor Saura, si anava per aquí. Vaig tenir una entrevista amb el senyor Carles Ferrer, fa relativament pocs dies, fa deu dies, aproximadament, després dels aiguats, encara que estava programada d'un mes abans, aproximadament... No és veritat, no fa quatre mesos, no fa quatre mesos, senyor Saura; no és veritat, no és veritat : estava en contacte permanent amb el Director General d'Obres Hidràuliques, no fa quatre mesos. A mi me la va demanar a mitjans d'octubre i ens vam veure el dia... hauria de mirar l'agenda, però devia ser el dia 13 o 14 de novembre, programada de molt abans.

Diu que l'ens metropolità té un pla de negaments. Bé, aquest és el pla, aquesta és la carta que hem rebut : data, 16 de novembre —data, 16 de novembre—, amb un llistat de les obres a fer, que és exactament el mateix llistat que figura en aquest llibre que vostè té al davant, Il·lustre senyor Diputat. Em sap molt greu, em sap molt greu perquè amb el senyor Carles Ferrer, President de l'ens, estem intentant tirar endavant un programa que és molt difícil per a totes les administracions, perquè la mateixa migradesa de recursos la tenim tots, la mateixa migradesa de recursos la tenim tots, i estem intentant —i estic segur que ho aconseguirem— tirar endavant el pla de negaments del delta del Llobregat.

Pla Hidrològic. Hem fet referència al Pla Hidrològic, senyor Saura; l'he esmentat en la meua primera intervenció, precisament, dient-li que s'està enllestit el Pla Hidrològic, que probablement el tindrem acabat dintre d'aquest mateix any 88, i com a màxim dintre de l'any 89. (*Remor de veus.*) No fa sis anys; no fa sis anys : això és des de, això és després, això és la programació de les coses que s'han de fer. El Pla Hidrològic agafa el conjunt, i és des de la Llei d'Aigües, no és..., no, per favor, per favor, nosaltres tenim atribucions des de l'any 86 (*remor de veus*). Temes concrets que està compromès de fer en el proper any : sembla que ja és conegut, pel que fa al riu Fluvià, una obra extraordinàriament important, que és la sub-

stitució de l'actual gual sobre el riu Fluvià per un pont, pel pont definitiu; certament, aquest és un tema extraordinàriament urgent i que es farà dintre del primer trimestre del 89 quant a l'adjudicació de les obres. Per altra part, estudis tècnics referents a obres de defensa de marges per a protecció, quant al riu Fluvià : probablement no s'anirà a l'endegament total, perquè creiem que no és imprescindible, ateses les prioritats i les disponibilitats de mitjans que avui tenim, però sí la millora de marges, etcètera, del riu Fluvià, que estan programats, que s'han anat fent ja i que es continuaran fent.

Pel que fa a la zona del Llobregat, una instal·lació que coneixen probablement els il·lustres diputats i diputades d'aquesta Cambra, el compromís pres quant a la instal·lació d'un grup electrogen que permeti fer funcionar la depuradora de Gavà-Viladecans com a extracció d'aigües durant els aiguats, que, normalment, en aquesta zona coincideixen amb tallades d'electricitat. En el termini de quatre mesos, i obtinguda la disponibilitat de terrenys, les obres de desguàs al mar de la riera de Sant Climent —per si no és conegut, la riera de Sant Climent, la riera que baixa del massís de Begues, desapareix subsumida en dos punts : primer, no arriba fins a la riera de la Murtra; segona, la riera de la Murtra no surt fins al mar—; s'han de traspassar els obstacles de les infraestructures que hi ha per entremig, des del ferrocarril, que també és un coll d'ampolla, també l'autovia de Castelldefels : és una obra important quant a mesura de la inversió, i també quant a complexitat tècnica, la qual cosa farà que, molt probablement, no es pugui fer tota dintre de l'any 89, però sí, òbviament, endegar-se l'any 89, i dedicar-hi recursos pressupostaris, estiguin o no estiguin contemplats avui —aquesta és una altra cosa, la tècnica pressupostària és prou coneguda pels il·lustres senyores i senyors diputats : els annexos no comprometen les quantitats exactes, es poden fer redistribucions internes dintre de la tècnica pressupostària acceptada per aquest Parlament—, i, per tant, simultàniament, en donar sortida a la riera de Sant Climent, desguàs de la Murtra per sota de l'autovia i la seva canalització fins al mar, i també el desguàs de la riera dels Canyars, sota l'esmentada autovia. Successivament es portaran a terme les obres de desguàs a mar de les restants rieres d'aquesta zona del Llobregat, del Baix Llobregat, Parets i Sant Llorenç, i també la solució dels problemes puntuals del conjunt de rieres.

Però deixi'm, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, fer un últim dibuix del que he intentat fer en la meua primera intervenció, que sóc conscient que no ha complagut tothom, quant a què es pretén fer. Les inversions necessàries són conegudes; cal donar-los unes prioritats determinades. És pràcticament impossible —i jo crec que això es pot entendre— donar prioritats en un pla que preveu la inversió de 100.000 milions de pessetes —80.000, 100.000 milions de pessetes— amb uns recursos de 2.500 milions de pessetes l'any per a endegaments, per a conservació de lleres, per a abastaments, per a regadius, etcètera. És a dir, per a tot, 2.500 milions de pessetes; només endegaments, 100.000 milions d'obres necessàries. Com dic, és pràcticament impossible, en aquestes condicions, fer una possible previsió ni prendre prioritats.

És per això que els he comentat la necessitat de fer quelcom; per això és injust, també, dir que no s'ha fet res : s'ha fet una cosa molt important, que és detreure, d'aquesta càrrega pressupostària del Pressupost general, tots els recursos que avui s'es-

tan invertint per a sanejament. Aquesta va ser, crec, una actuació valenta, amb coratge, del Govern de la Generalitat, de crear aquesta taxa de sanejament que ha fet possible... Perquè, si no, a sobre dels 2.500 milions, tindríem més coses a fer, amb aquests 2.500 milions : tindríem endegaments, tindríem abastaments, tindríem regadius i, a més a més, tindríem sanejament. Això és, crec jo, afrontar els problemes reals. Els problemes reals són que les necessitats són molt més importants que els recursos dels quals es disposa. Aquesta és la situació. És per això que creiem —i això és el que els deia— que es farà aquest avantprojecte de llei que es portarà a aquesta Cambra, amb solucions semblants a les contemplades pel que fa al sanejament amb la taxa de sanejament, per als temes d'abastament, que ens alliberin recursos per dedicar tot el pes del que és el capítol pressupostari d'obres hidràuliques, estrictament i exclusivament, al problema d'endegaments.

Crec que és per on anem. Aquest és un tema extraordinàriament complex; es van iniciar els treballs interns... Extraordinàriament complex des del punt de vista jurídic, des del punt de vista legal : s'està buscant legislació comparada... Crec —en aquest moment ja els ho puc dir— que és la fórmula que, normalment, pràcticament no hi ha cap país europeu que avui carregui sobre els pressupostos generals els problemes d'abastament i els problemes..., sinó que es paguen a si mateixos a través de l'ingrés que es genera amb la mateixa utilització de l'aigua... D'aquesta manera, així és com ho fan, perquè és molt difícil, avui, amb les disponibilitats pressupostàries, poder afrontar obres d'aquesta envergadura, i s'alliberen d'aquesta manera recursos per poder actuar, l'Administració, en allò que li és més propi, com probablement és el tema dels endegaments.

Si això fos possible —i estem convençuts que ho és—, és voluntat d'aquest Conseller, en aquest moment responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, presentar al Consell Executiu per a la seva aprovació, si escau, i que després vingui a aquesta Cambra, que aquest projecte de llei estigui preparat el mes de gener, aproximadament, perquè pugui entrar en aquesta Cambra quan reprengui les seves feines a partir del mes de febrer.

Si això fos possible, si d'aquesta manera es produïssin nous recursos per poder destinar a aquest tipus d'actuacions, creiem que en el trienni 89-91 s'haurien de dur a terme un conjunt d'actuacions que ara delimitaré, per un valor aproximat de 40.000 milions de pessetes, dividits o subdividits de la següent manera : per una banda, intentar, a través del conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques, alliberar 13.500 milions de pessetes, en part per les obres que ja està compromès el Ministeri a tirar endavant, com és ara el desviament del riu Llobregat i la solució al riu Francolí i al riu Segre, més intentar —per les converses endegades de fa temps, creiem que això és possible— que se solucioni també, dintre d'aquest conveni, la part corresponent a l'endegament de les rieres del marge esquerre del riu Llobregat, amb les quals avui tenim problemes provocats per l'endegament anterior del riu, que ha tallat —com en feia esment abans— el curs natural d'aquestes rieres.

Per altra banda, i sempre intentant disposar d'aquest alliberament de recursos, d'aquests superrecursos per sobre dels que avui podem disposar, per a endegaments en zones prioritàries i conservació —endegaments en zones prioritàries i con-

servació, Fluvià, delta del Llobregat, rieres del Maresme, Balaguer, etcètera—, i a través dels dobles recursos de Junta d'Aigües i Junta de Sanejament, dedicar-hi 6.000 milions de pessetes en aquest trienni 89-91.

Per últim, en les preses de la Llosa, la del riu Onyar —si finalment es decideix tirar-la endavant— i la de Rialb, també en conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques, 20.000 milions de pessetes. En total serien, com deia al principi, 39.500 milions de pessetes en obres d'infraestructura hidràulica per afrontar lesavingudes en el proper trienni 89-91.

Senyor President, senyores i senyors diputats, confio,estic segur que, no del tot, en certa manera... Entenc perfectament que qualsevol oportunitat és bona per dur a terme allò que la responsabilitat de l'oposició comporta, que és donar empentes, collar el Govern perquè compleixi el que les il·lustres senyores i senyors diputats entenen que és la seva obligació, donar empentes al Govern : nosaltres actuem, estem actuant, crec que ha estat demostrat, i crec que la millor prova és aquesta decidida voluntat de ser capaços de generar recursos per tal de poder tirar endavant aquestes inversions, que —i en això entenc que hem coincidit tots— són absolutament indispensables per al nostre país.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que figurava amb el número 11 de l'ordre del dia ha estat posposada.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors

Passem, per tant, al punt número 12, interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el 15 d'octubre el Parlament de Catalunya aprovà per unanimitat el Dictamen de la Comissió d'Investigació de Maltractaments de Menors, que corresponia a un any de treball d'una comissió d'investigació que es va nomenar en aquesta Cambra arran d'un conjunt de situacions de maltractament produïdes a Catalunya, en algunes ciutats pròximes a Barcelona.

Durant aquest temps que va treballar, la Comissió d'Investigació no va poder quantificar dades, no va arribar al fons de la qüestió, i va elaborar un conjunt de propostes que va proposar a la Cambra i, com deia, la Cambra va aprovar per unanimitat.

Faré una síntesi d'aquestes resolucions, perquè crec que és la millor manera d'emmarcar aquesta interpellació que presentem aquest matí. Dèiem, en el Dictamen presentat, que recomanàvem al Consell Executiu que impulsés una àmplia investigació per conèixer la realitat a Catalunya : aquesta creiem que és una mesura —era i és—, una mesura urgentíssima per

conèixer quin és l'abast de la situació al nostre país. A la vegada, dèiem també que calia impulsar un conjunt de mesures normatives, de legislació, per afrontar, per sortir al pas de situacions d'explotació i de maltractament que es donaven i es continuen donant : això significava posar en marxa un conjunt de programes de prevenció en el marc de les polítiques de benestar pel que fa a la salut escolar, la salut mental, l'atenció hospitalària, la institució escolar...; afrontar també situacions d'explotació de menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de droga i la marginalitat; controlar els mitjans de comunicació, especialment la televisió, a fi de fer cara a programes que puguin constituir una legitimació de la violència; actuar, a la vegada, en el conjunt de les administracions a fi i efecte que coordinin els seus programes d'actuació en la infància procurant no parcialitzar les intervencions de política social en funció de quina és l'administració que actua en el territori; a la vegada, també, l'establiment de canals de consulta i de denúncia de sospita que ofereixin garanties de reserva absoluta al denunciante, i que també es procurés establir una normativa que deslliurés del secret professional, davant les autoritats competents, aquells que, per la seva tasca, siguin coneixedors de situacions de maltractament. I una última recomanació, que crec important, era adscriure al Síndic de Greuges de Catalunya un adjunt amb aquesta tasca específica de defensor dels drets dels infants.

No vull tornar a argumentar aquest conjunt de mesures que en aquell moment vàrem proposar en aquest informe a la Cambra, perquè crec que cal, des de les institucions que ens governen, una política decidida i enèrgica per prevenir el risc, les situacions de risc, i atendre els menors amb necessitats i mancances, molt especialment els subjectes de maltractaments. Si observem el que ens passa, el que succeeix en el nostre entorn en la vida quotidiana, veiem que els mitjans de comunicació continuen denunciant moltes situacions de maltractament de menors i, en més d'una ocasió, i molt sovint, val a dir-ho, ens trobem al carrer menors captaires en situacions lamentables. Les condicions extremes a què poden portar situacions de maltractament, tots les coneixem a bastament; els nivells de sofriment a què estan sotmesos diàriament un bon nombre d'infants, i les repercussions, fins i tot, en la vida psíquica d'aquests infants víctimes de situacions de maltractament, obliga que s'actui ja de manera decidida, sobretot quan la Cambra, com deia, va reconèixer fa un any, i va aprovar per unanimitat, aquest conjunt de mesures.

Nosaltres, la nostra valoració, al cap d'aquest temps, creiem que és la d'una certa atonia, despreocupació, i també irresponsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat, per donar compliment a aquest conjunt de mesures, si no és que el Conseller que ens doni contesta ens diu que hi ha grans programes, meravellosos programes disposats per posar en funcionament. Però crec que no és així. Per exemple, el Decret 338/1986, de regulació sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència amb risc, decret que es va fer entre el Departament de Justícia i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, perquè allà dintre estava ubicada la Direcció General de Serveis Socials, està molt lluny encara de ser desenvolupat; el mateix hauríem de dir de l'Ordre del 27 d'octubre de 1987, en què es creen els EAJA.

Crec, i ho he de dir, que està bé que el Parlament de Catalu-

nya reguli amb una llei la defensa del animals, està perfecte, però el que no pot ser és que el Parlament de Catalunya, tenint a mà un conjunt de resolucions, no hagi regulat encara la defensa dels maltractaments als infants. A mi, senyors diputats, em cau la cara de vergonya. Crec que els infants són subjectes de drets, els infants necessiten una protecció i una tutela; nosaltres com a institució política hem d'impulsar, endegar les mesures necessàries perquè aquesta protecció i aquesta tutela es portin a cap. Els infants — tots ho sabem — no tenen veu per reclamar els seus drets; nosaltres, sí : nosaltres, des del Parlament, tenim veu, i en aquest sentit hem fet passos i hem avançat fent recomanacions al Consell Executiu, i és en conjunt per aquesta valoració que fa el Partit Socialista, i per aquest buit que nosaltres creiem que fins aquest moment hi ha hagut a la política del Consell Executiu de la Generalitat, que presentem aquesta interpellació al Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors

La interpellació número 13, del Diputat senyor Ignasi Riera, té el mateix contingut i suposo que l'Honorable Conseller prefereix...

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, i després d'advertir, perquè així consti al *Diari de Sessions*, la sorpresa davant de l'atenció que ha suscitat en aquesta Cambra el tema del maltractament dels infants.

M'he estat rellegant el *Diari de Sessions* del 15 d'octubre de fa un any. Al marge de la lletra de les intervencions, jo vull fer meua la música d'aquella sessió i el que deien els il·lustres diputats dels diferents grups, que ens portaven a tots, primer, a felicitar el treball que havia estat fet durant molt de temps amb tècnics de fora d'aquesta Cambra i també amb un seguit de diputats presidits per la senyora Rosa Barenys, a la qual felicitàvem i felicitem efusivament per la quantitat de coses que havia descobert sobre una realitat de Catalunya, i alhora insistíem que era el moment que aquest problema, detectat a partir d'una comissió d'investigació de la Cambra, i reflectit en un dictamen, es donés a conèixer al conjunt de la societat catalana, dient que això era molt important per a aquesta societat.

Entre les moltes definicions de maltractament, el Dictamen en recull una de la Societat Catalana de Pediatria, que jo la trio per damunt de totes potser perquè és una definició que ve d'un col·lectiu professional, equidistant per tant de qualsevol intencionalitat política, i que em penso que podem fer nostra tots nosaltres : «Un infant és maltractat quan és objecte de violència física, psíquica i/o sexual; també si pateix de manca d'atencions per part de les persones o institucions de les quals depèn per al seu desenvolupament».

Al Dictamen se'ns insisteix constantment que els maltractaments no són perquè sí ni que la causa del maltractament és la maldat d'una persona determinada. Se'ns diu que els maltractaments vénen molt sovint de situacions socials anteriors, molt greus, que provoquen climes de violència i que aquests climes de violència repercuteixen sobre el graó més feble de la

cadena, que és justament l'infant; és a dir, l'infant vindria a ser el qui rep les conseqüències d'una societat violenta, d'una societat desequilibrada o d'una societat sotmesa a tensions especials, i que totes aquestes tensions recauen en l'infant; és a dir, l'infant seria el destinatari de moltes disfuncions socials.

Això era molt important que ho digués el Dictamen, perquè vol dir, vol dir, per tant, que no es pot culpabilitzar... (*S'encén el llum que indica que l'I. Sr. Diputat ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Jo, President, no acostumo a usar rellotges, però tinc la impressió que... (*Pausa.*) Bé, moltes gràcies. Doncs, per tant, vol dir que les mesures no poden ser només mesures de dir: «Anem a perseguir aquests pares que han fet això, anem a perseguir aquestes persones», sinó que és un conjunt d'actuacions socials, enormement importants i que ens han de permetre detectar aquest problema.

Deia també el Dictamen que el tema del maltractament dels infants, com en general tots els temes de violència, no se solucionen únicament anant a buscar els violents; és tota la societat la que ha de pactar a favor d'aquesta no-violència. I és per això que quan insistia en les músiques d'aquell dia al Parlament, del 15 d'octubre de l'any passat, és perquè tots començàvem a autocriticar-nos, abans de començar a criticar al Govern. Dèiem: hi ha maltractament dels infants per culpa nostra, de tots nosaltres, i no solament per culpa dels col·lectius polítics, per culpa de les institucions, sinó també per culpa de la resta de la societat; per tant, dèiem, aquesta acció parlamentària ha de servir sobretot per conscienciar els diferents grups de la societat i recordar que és feina de tots, que tothom ha d'intervenir si vol canviar aquest signe de violència, que dèiem també que no era estadísticament més alarmant que en els altres països de la societat occidental en què ens movem, però que, en canvi, en tot cas no era de signe decreixent ni era tan residual com alguns voldrien creure.

Dic tot això perquè en la meua intervenció vull insistir sobretot en aquest punt. No tractaré de dir «el Govern ho ha fet malament», sinó que tractaré de dir «tots nosaltres potser som inconseqüents amb el que vam decretar un dia». Naturalment, el Govern, en tant que govern, té un tipus de responsabilitats especials i és normal que, aquestes responsabilitats, les recordem aquí, no pel fet de ser de l'oposició, sinó que tot diputat, encara que sigui del partit del Govern, té obligació d'exigir que l'Executiu compleixi allò que ha decidit.

Hi ha un buit legal important —i això ho dèiem ja aquell dia—, un buit legal no solament en el marc, diguéssim, de la Generalitat de Catalunya, sinó en el marc general de tot l'Estat: esperem, encara, una llei penal juvenil o una llei de menors infractors; l'ordenació jurídica bàsica en aquests moments que ens regula és de l'any 1948; necessitem un projecte global d'atenció a la infància. Hi ha un seguit de preguntes que em penso que ens hem de fer i hem de fer a la societat: què hi ha entre la presó i els bons consells, quan es parla dels infants delinqüents, per exemple? Qui controla els nens que ja fa anys que estan als centres? Com volem sancionar els adults que practiquen els maltractaments contra els infants? Com vol la societat catalana protegir els infants?

És per tot això que sovint hem proposat mesures, i mesures força abstractes. Nosaltres en aquesta interpellació voldrem, de totes les mesures que deia el Dictamen, insistir en unes quantes, per veure si en aquests punts ens podem posar d'acord

d'una manera operativa. I vull començar felicitant el Departament de Justícia per l'edició d'un fulletó —que tinc aquí—, que és *Col·laboreu a protegir els nostres infants*, i uns altres materials que són perquè, quan un nen, un jove, està en un centre que sigui un centre penitenciari o un centre d'atenció especial i vol recórrer contra el que creu la violació dels seus drets, té la possibilitat de fer-ho amb un sistema secret, amb un sistema de carta, amb una persona que l'anirà a visitar, que serà com una mena de Síndic de Greuges especial per a aquestes criatures. A mi el que em preocupa és que aquests materials, amb els quals estariem bàsicament d'acord, no siguin encara prou coneguts: se n'ha fet una tramesa important a educadors, a institucions, etcètera, però em penso que s'ha demostrat que quan aquest Govern vol fer publicitat d'alguna cosa..., jo no sé si sap fer altres coses, però sí que sap fer publicitat. Per tant, en tot cas, insistiríem que fos molt més eficaç a l'hora de fer publicitat sobre aquests punts.

I és una mica per tot això que nosaltres acabarem proposant l'atenció en tres punts específics —un altre, el quart, el proposarem en un altre lloc, i ja els explicaré per què—; els tres punts específics són punts que recull el Dictamen —per tant, que ja hem aprovat per unanimitat, que no s'han de tornar a discutir, en tot cas s'ha d'insistir sobre aquests punts.

Primer: una acció específica contra la mendicitat amb infants, no per un problema estètic —com algú podria creure—, ...per un problema ètic; és molt greu, i està penalitzat, però ningú no sap ni quan ni com s'ha de denunciar aquesta mendicitat amb infants.

Segon punt: els canals de consulta i de denúncia quan hi ha sospita de maltractaments d'infants; a mesures concretes perquè aquests canals funcionin, i de la mateixa manera que els consumidors, per exemple, estan buscant canals per denunciar la Telefònica quan no funciona la Telefònica —cosa que em sembla molt bé—, que hi hagi uns canals de consulta i de denúncia molt clars. Insisteixo una mica en el sarcasme de què la senyora Barenys parlava, que en aquests moments és més fàcil denunciar el maltractament dels animals que el maltractament dels infants, i això —ho repeteixo— no és per fer demagògies, és per dir que molt sovint del que es tracta és de tenir canals fàcils, clars, que puguin ser usats per qualsevol ciutadà.

I el tercer punt: adscriure al Síndic de Greuges, com a adjunt, un defensor dels drets dels infants —potser en aquests moments aquest adjunt tindria inicialment poca feina; si fem alhora la campanya de publicitat sobre aquests drets dels infants, els asseguro que, per desgràcia, no tindrà poca feina.

Hem dit que hi ha un quart punt: el quart punt es refereix a la televisió i a la recomanació específica que no hi hagin programes violents a les hores d'emissió de la televisió especialment dedicades als infants. Jo no sé... cada diputat sap quines tensions familiars té en aquest punt per saber quines són les hores habituals d'audició de la televisió per part de les criatures —jo no ho sabria dir exactament—, però el que sí que sembla és que en aquest punt, i des d'un altre angle, des de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, insistirem en aquest punt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller Agustí Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols):

Senyor President, senyores i senyors diputats, passo a contestar conjuntament les interpellacions formulades per la Il·lustre Diputada senyora Barenys, del Grup del PSC, i el senyor Ignasi Riera, d'Iniciativa per Catalunya, atès que com ja s'ha dit són idèntiques i fan referència a la Resolució 137/II, aprovada per aquest Parlament l'octubre del 87, i que a la vegada feia referència a les conclusions de la comissió d'investigació creada un any abans sobre el tema dels maltractaments de menors —poso accent en el fet que aquesta Resolució aprovava les conclusions d'aquesta Comissió, no el Dictamen, que a mi, en si, em mereixeria algunes objeccions; no, en canvi, en termes generals, les conclusions.

Abans de parlar dels propòsits de capteniment del Govern en relació amb aquesta Resolució i del grau de compliment d'ella, que no hi ha cap inconvenient a tractar, vull, però, referir-me a dos fets, dos fets que s'han produït després de l'aprovació d'aquesta Resolució i que tenen una forta incidència en aquesta temàtica dels menors i dels menors en aquestes situacions, les situacions de maltractament.

En primer lloc, molt poc després de l'aprovació d'aquesta Resolució, concretament l'11 de novembre del mateix any 1987, es va promulgar la Llei estatal 21/87, que modificava el Codi Civil i la Llei d'Enjudiciament Civil en matèria de menors, i atorgava a l'Administració pública corresponent la tutela dels menors en situació de desemparament, situació que es dona quan un menor es troba sense la necessària assistència de caràcter material o moral i, per tant, en una situació que ja en si mateixa constitueix molt sovint, en la majoria de casos, un estat de maltractament o que, almenys, comporta un alt risc d'arribar-hi. És a dir, s'ha produït, en virtut d'aquesta modificació del Codi Civil, una desjudicialització del tema del maltractament i del desemparament del menor i una major responsabilització de les administracions públiques en aquestes situacions, i en concret en la del maltractament.

Aquesta Llei estatal que modifica el Codi Civil, qualsevol que sigui el judici que pugui merèixer i els beneficis que pugui reportar en l'avenir —que jo penso que sí que en pot reportar—, però el fet de modificar d'una manera dràstica, sobtada els instruments existents d'atenció del menor, en el moment, va provocar també, en aquell moment, serioses dificultats a l'Administració pública i compresa, per tant, la de la Generalitat, i alhora als mateixos jutjats. Llavors, per tal d'ordenar d'una manera provisional la situació creada, els departaments de Justícia i de Sanitat i Serveis Socials van dictar, conjuntament, el Decret de 3 de desembre de 1987, l'aplicació provisional d'aquesta nova norma a Catalunya, i després l'Ordre del 14 de març assenyalant —i assenyalant amb aquest caràcter, si voleu, provisional—, els circuits d'intervenció en l'atenció dels menors que es trobessin en aquestes situacions a què faig referència.

El segon fet important en relació amb aquesta temàtica —dels dos que indicava abans— ha estat, precisament, la creació en el si del Govern de la Generalitat d'aquest nou Departament, específic, de Benestar Social, que ja havia estat anunciat..., anunciat en prerrogatives d'aquest tipus durant la campanya electoral de Convergència i Unió, i que el resultat de les eleccions ha fet possible que es portés a la pràctica i que fos, avui ja, una realitat. Aquesta Conselleria, la de Benestar Social, ja com es projectava durant la campanya electoral, és i

era —era i és— l'organisme que ha de centrar i assumir totes les accions de govern en matèria de persones desvalgudes, necessitats de protecció i, entre elles, per tant, els menors en situació de desemparament i amb risc de ser maltractats com, efectivament, ha quedat ja establert en l'actualitat.

La Llei que va aprovar aquesta Cambra en la seva darrera sessió plenària ha permès ja una distribució —una nova distribució competencial en relació amb l'atenció als menors—; i ha donat pas al Decret —un Decret del Govern de la Generalitat— que atribueix al Departament de Benestar Social l'atenció dels menors de referència, i els mitjans necessaris per a la seva atenció, reservant al Departament de Justícia el problema dels menors en situacions de conflicte amb la justícia.

Aquesta distribució —com dic— ha estat ja aprovada, fruit de la Llei que va aprovar el Parlament el 9 de novembre, i tant la mateixa Llei com el Decret que n'és conseqüència seran publicats —si les meves notícies no són equivocades— en el *Diari Oficial* de demà, en el DOGC de demà. D'aquesta manera, hem acabat una etapa en política de menors i ens trobem davant un nou plantejament d'aquesta política en el qual jo crec que podem posar-hi fonamentades..., o podem fundar-hi moltes esperances. I d'ara endavant, queda entès d'aquestes últimes disposicions, que serà el nou Departament de Benestar Social qui haurà d'assumir la responsabilitat màxima i la coordinació de totes les actuacions d'aquesta nova política pel que fa als menors desemparats i maltractats.

Tots aquests fets —que jo contemplo amb esperança cara a l'avenir— no han deixat, en canvi, de dificultar determinades accions, actuacions de caràcter puntual, en especial dels departaments de Justícia i de Sanitat i Serveis Socials i, des de la seva creació, del de Benestar Social, perquè són els més afectats per aquesta reforma. Però, no obstant això, és a dir, malgrat aquests canvis, s'ha avançat sensiblement en el camí que marquen les conclusions aprovades a la Resolució que motiva aquestes interpellacions, i que el Govern de la Generalitat contempla amb especial interès i per al qual està disposat a assumir les responsabilitats que calguin, i les està assumint i, per tant, jo rebutjo, amb tot el respecte, la qualificació d'«irresponsabilitat del Govern» que s'ha pronunciat des d'aquesta tribuna fa uns moments.

És a dir, en efecte, la situació..., no obstant aquesta situació d'interinitat que jo acabo de descriure, conseqüència d'aquests dos fets : d'una modificació profunda del Codi Civil, i de la creació d'un nou Departament que ha d'assumir la màxima responsabilitat en el tema, la veritat és que aquestes conclusions han estat ja objecte d'algun tractament i d'una acció de govern; i puc posar mostres concretes per no deixar una afirmació que pugui ser qualificada de gratuïta. Per exemple —i en relació amb la conclusió primera, que és la que fa referència a la investigació sobre aquesta problemàtica— puc dir : primer, que el Departament de Justícia va encarregar ja a la seva Direcció General de Protecció i Tutela de Menors un estudi de la població infantil maltractada, sota la mesura de protecció dels tribunals tutelars de menors de Barcelona, durant l'any 1986; que aquest estudi —que ha partit dels expedients de facultat protectora oberts pel Tribunal Tutelar de Barcelona durant l'any indicat, el 1986, i que va determinar que fossin posats a disposició de la indicada Direcció General set-cents deu nois i noies, únicament, a la província de Barcelona—, aquest estudi conclou

amb la consideració que : d'aquests set-cents deu nois i noies, com a mínim, tres-cents cinquanta-nou, és a dir, aproximadament la meitat, havien estat víctimes de maltractaments, d'acord amb els diferents motius que es contemplen en el mateix treball. Respecte... No m'hi estenc més, no és aquí el lloc, probablement, però per altra banda, perquè ha estat publicat en *Papers d'estudi i formació*, en el número del mes d'abril d'enguany, número que, a més a més, està íntegrament dedicat a aquest tema dels maltractaments de menors, i, com sabeu, aquesta és la publicació periòdica del Centre d'Estudis i Formació, dependent de la Conselleria de Justícia.

En segon lloc, i també en aquest mateix sentit, en aquest mateix aspecte, el Centre d'Estudis i Formació, per encàrrec exprés de la Conselleria, va incloure en el seu programa d'activitats per a aquest any 1988, i amb la dotació corresponent econòmica necessària, l'anàlisi dels maltractaments a la infància fruit, en part, del qual la programació ha estat aquest número dedicat exclusivament —el número de *Papers d'estudi i formació*— a aquesta problemàtica. Però, a més a més, s'està realitzant una anàlisi d'aquest fet, concretat, però, als maltractaments físics i per raó d'abandonament, per considerar el Centre d'Estudis i Formació que aquesta aportació, encara que limitada a les causes del maltractament, permetrà un major aprofundiment en elles i, per tant, un major aprofitament de la seva divulgació, del seu coneixement. Aquest és un treball en curs, que s'està realitzant dintre d'aquest exercici.

En tercer lloc, i paral·lelament a aquestes actuacions, l'ICASS va enviar —a partir del 16 d'octubre de 1987, o sigui immediatament arran de l'aprovació de la Resolució que comentem, aprovada per la Cambra— a tots els equips dels serveis socials d'atenció primària de Catalunya un compendi de documents sobre el tema, i un protocol per a l'obtenció de dades de maltractaments detectats durant l'any anterior. I, amb les dades reunides que corresponen a vint-i-nou municipis, s'està elaborant una primera valoració parcial del tema, en el qual treballen els tècnics del programa d'atenció, —del programa que ha fet referència la Il·lustre Diputada senyora Barenys—, del programa d'atenció a la infància i a l'adolescència d'alt risc social.

I, per últim, sobre aquest particular, em cal dir també que sota la direcció de la Directora del Centre d'Estudis i Formació a què he fet referència, s'ha constituït un equip interdepartamental per a la supervisió d'aquestes investigacions i per a la seva coordinació, amb la participació de tècnics del Departament de Benestar Social, d'Ensenyament i de Justícia.

Pel que fa a la conclusió segona de les aprovades en la Resolució que ens ocupa, i que fa referència a la necessitat de legislar sobre els diferents aspectes del maltractament d'infants, o, per ser més precisos, per establir una normativa completa sobre aquesta problemàtica, he de dir que, en primer lloc —m'he referit ja abans a les disposicions que s'han dictat des de l'aprovació d'aquesta Resolució, alguna pel Govern de les Corts espanyoles, altres per aquesta Cambra, i el Decret que apareixerà demà, pel mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, però, a part d'això—, és important que assenyali que si bé és necessari, si bé aquesta conclusió indicant aquesta necessitat d'una nova normativa, o de completar la normativa existent és de les que jo considero més encertades, de les que es van aprovar, això no vol dir que hi hagi un buit legal tan absolut com

s'ha volgut pretendre aquí. Hi ha, en primer lloc, tota la normativa penal regulada pel Codi Civil sobre maltractaments..., perdó, el Codi Penal, sobre maltractaments de menors; hi ha les lleis dels tribunals tutelars de menors que preveuen l'atenció de protecció a la infància i que comprèn una sèrie de casos, entre els quals s'hi poden considerar compresos els maltractaments, o almenys, molts aspectes de maltractament; hi ha, després, la nostra Llei de 13 de juny de 1985, a la qual ara em referiré. No hi ha, en canvi —i això no és culpa del Govern de la Generalitat ni d'aquest Parlament—, no hi ha en canvi, la Llei penal juvenil; no obstant això, la Llei Orgànica del Poder Judicial, aprovada el juliol del 1985, assenyalava al Govern de l'Estat el període d'un any —per tant, sobradament exhaurit aquest període i sobrepasat— perquè presentés a les Corts aquest Projecte de Llei Penal Juvenil que condiciona moltes actuacions posteriors, que les frena i les dificulta. M'he referit a la Llei nostra, a la Llei de 13 de juny de 1985. Aquesta Llei és —és veritat—, essencialment, una llei d'execució penal; és una llei d'execució de les mesures del Tribunal Tutelar de Menors perquè no podem establir, en aquest ordre penal, sancions, penalitats per manca de competències. Però és una llei que ha prestat un servei important, tant pel que fa referència a mesures dels tribunals de menors en matèria de facultat protectora, com en matèria de facultat de reforma, però que ara requereix —es revisa ara— perquè la facultat de protecció protectora s'elimina de les competències, normalment de les competències dels jutjats de menors.

Quedi clar —faig referència a unes al·lusions del Diputat senyor Ignasi Riera— que aquestes mesures que preveu la nostra Llei de Menors no van des del internament, vull dir, no contemplen únicament els dos extrems que aquí he assenyalat : tornar a casa amb un sermó, amb una «immunicció», o l'internament en centres especialitzats, sinó que n'hi ha d'intermedis, com són l'acolliment i com són —i ve donant un resultat extraordinàriament bo i interessant— la creació d'aquest cos de delegats d'assistència al menor que l'atenen, el protegeixen i exerceixen totes les facultats necessàries, d'una manera ambulatoria. En aquests moments, la Conselleria de Justícia —ara s'haurà de fer una distribució— compta prop d'un centenar —em penso— de professionals d'aquest tipus.

Bé, però estic d'acord que és necessari —precisament com a conseqüència d'aquesta nova situació a la qual estic fent referència— que es legisli de nou sobre el tema dels infants en situació de desemparament i, per tant, en estat també de maltractament o amb alt risc de trobar-s'hi. I, en aquest sentit, la Conselleria de Justícia ha estat treballant intensament, especialment, la seva Direcció General de Protecció i Tutela de Menors i el Centre d'Estudis i Formació, amb la col·laboració externa de professors universitaris i ha arribat a un text d'un avantprojecte que la Conselleria considera poc menys que definitiu, però que ara, en virtut d'aquests canvis competencials a què m'estic referint, l'ha passat al Departament de Benestar Social perquè en faci, de moment, el mèrit que cregui oportú. I per no aixecar..., per dissipar qualsevol suspicàcia sobre el tema, és a dir, sobre l'existència verídica d'un text prou elaborat ja en aquests moments, vull afegir que es compon —per ara— de trenta-un articles, agrupats en cinc capítols i que regula les diferents mesures aplicables a aquestes situacions de desemparament com són, doncs, els acolliments temporals, en

família o per una persona determinada, els acolliments pre-adoptius en una llar, en una residència o en un centre i, també, les condicions per a la seva finalització.

I també, en aquest mateix camp de la normativa, he de referir-me, sense temps per deturar-me, a les dificultats que comporta la manca de desplegament per l'Estat de la Ley General de Sanidad —perquè el temps no se m'exhaureixi vaig una mica de pressa—, no vull deixar de mencionar —semblava que la senyora Barenys hi tenia interès, molt lògic—, en aquests temes, sobre, per exemple, el que s'està fent en l'àmbit de l'ensenyament i amb referència a la normativa sobre salut, la salut escolar, en virtut de la qual el Departament d'Ensenyament ha realitzat ja 21 plans comunitaris de prevenció en col·laboració amb els ajuntaments, a través dels quals s'ha produït, a més, una acció important sobre pares, professors i associacions que giren a l'entorn de l'escola.

S'han elaborat també circulars conjuntes en relació amb les accions d'aquests equips d'atenció a la infància i a l'adolescència, i, tal com s'assenyala en aquestes conclusions, la número 2 —que ara estic referint-me al seu punt 6—, s'ha prestat especial atenció a un tema que aquí ha estat mencionat pels dos diputats interpellants, que és el de la programació televisiva. Jo sí que tinc els estudis que assenyalen com a hores de màxima audiència infantil la de les 13,30 fins a les 14,30 i la de les 16,30 fins a les 21,30, i que, en aquest sentit, s'ha incidit en la televisió, a TV3, perquè durant aquestes hores no es projectin programes en què la violència ocupi un lloc preeminent; cal fer gestions, en el mateix sentit, amb les televisions espanyoles —segons vaig llegir fa poc en un diari de gran circulació de Barcelona, es donen, a la televisió espanyola, escenes de violència..., allà s'havia fet un estudi d'una setmana i, realment, donava xifres impressionants.

Passo —perquè s'ha encès el llum— ràpidament a la conclusió tercera, sobre actuacions i coordinació, per dir que..., en fi, em salto gairebé —jo volia fer-hi unes referències— aquest fulletó del qual el senyor Riera ha fet el panegíric millor del que jo podria fer; he d'afegir només que aquest fulletó és fruit d'uns acords del Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors de Catalunya, i que, per tant, no és pura publicitat, sinó que hi ha uns acords que assenyalen aquests canals, per exemple, de denúncia anònima a què es fa referència, i que, per tant, el que potser sí que hi falti —estic d'acord a acceptar-ho—, és que aquest fulletó, que se n'han distribuït cinquanta mil exemplars, però que han anat als professionals del tema, tingui ara també una divulgació de caràcter ciutadà més àmplia i més general. Jo acullo aquesta iniciativa, i, saltant a altres actuacions o subvencions, vull referir-me, de totes maneres, que les unitats bàsiques d'atenció social primària han rebut de l'ICASS, durant el 1988, 625.945.000 pessetes de subvenció, o sigui, 135 milions més que l'any passat; que hi ha una comissió de seguiment creada per a totes aquestes actuacions. Vull acabar dient quins són, molt resumits, d'una manera sintètica —perquè així contesto completament la interpellació, si el senyor President em permet aquests segons de més—, que, resumint-la, veiem, doncs, els propòsits del Govern en quatre punts, resumits en quatre punts: primer, l'aprofundiment en les actuacions que ja es porten a terme, ajustades a aquestes conclusions aprovades en la resolució que ens ocupa; en segon lloc, la consideració, estudi i decisió sobre altres actuacions

previstes en les mateixes conclusions per a la seva futura aplicació, i que encara, doncs, no hi ha una decisió o no han estat suficientment considerades —en aquest capítol col·loco el tema de l'adjunt del Síndic per maltractaments infantils—; el tercer punt seria l'atribució —ja hi he fet referència— al Departament de Benestar Social de la coordinació de totes les actuacions que es realitzin en relació amb el tema dels maltractaments, sens perjudici, és clar, de l'acció que continuïn portant a terme altres conselleries o organismes, però sotmesos a aquesta coordinació, i el quart punt, per últim, seria la continuació de la revisió que s'està realitzant sobre la normativa vigent, per tal d'elaborar una nova legislació que contempli, dintre del camp de la protecció i del desemparament de menors, el problema específic dels maltractaments.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Barenys vol replicar?

La Sra. BARENYS: Sí, senyor President, des de l'escó, si m'ho permet.

En primer lloc, agrair la compareixença i les paraules de l'Honorable Conseller, sobretot agrair-li, a ell, perquè, en un tema que ja està desjudicialitzat, és ell qui ens ve a parlar en lloc del Conseller que li correspondria, que és el Conseller Comas, de Benestar Social.

En segon lloc, dir-li que ja estàvem al cas que s'havia creat una Direcció General d'Atenció a la Infància, es va crear per decret a finals de setembre, 20 o 24 de setembre, i, curiosament, de finals de setembre fins a aquestes dates hi ha hagut una direcció general creada sense titular, sense estructura i sense pressupost i, és més, senyor Conseller, en el Pressupost del 1989 no hi ha aquesta Direcció General d'Infància, no hi ha dotació econòmica. Jo m'alegro que demà el Consell Executiu aprovi un decret i s'instrumenti i s'estructuri aquesta direcció general, perquè, realment, la nostra preocupació ja arribava al límit en aquesta qüestió.

En tercer lloc, i respecte a les mesures que vostès estan posant en funcionament, està bé que el Centre d'Estudis i Formació treballi en les qüestions d'investigació, està bé que ho publiqui en la seva revista semestral o bimensual, li agrairia que aquesta documentació del Centre d'Estudis ens arribés d'una manera fluida, als diputats d'aquest Parlament, perquè moltes vegades no coneixem quin és el tipus de programa i d'actuació que vostès estan portant a terme.

Respecte a la normativa, jo volia dir-li que no he dit en cap moment que hi hagués un buit legislatiu; sortosament, gairebé tot està legislat al nostre país; si ens miréssim bé la normativa, no caldria que en féssim més, i si l'apliquéssim i sobretot si la desenvolupéssim. Evidentment, la Llei d'Adopció és una llei que es va aprovar al Congrés dels Diputats l'any passat i que ha significat un conjunt de mesures molt positives per al treball d'adopció i per al tractament dels menors desprotegits; evidentment, hi ha el Codi Penal; evidentment, hi ha la Llei de Menors de Catalunya; no fa al cas la Llei Penal Juvenil, estem parlant de menors maltractats, no de menors infractors; ara, estem d'acord que s'ha de legislar de nou i ens agradaria, doncs, que vostè ens tingués informats sobre aquesta nova proposta que avui ha posat al nostre coneixement. Però, tot i això, senyor Conseller, nosaltres considerem que hi ha un conjunt

de situacions que s'han d'agilitar més i, en aquest sentit, estic d'acord amb la proposta que ha fet el senyor Riera quan ha intervingut en el torn que li corresponia, que és necessari que hi hagi un adjunt al Síndic de Greuges especialitzat en aquest tema de maltractament de menors; en aquest sentit, el Síndic de Greuges es va manifestar favorablement en l'última compareixença que va tenir en la Comissió, en aquest sentit nosaltres li farem una esmena als Pressupostos de la Generalitat, a la Llei dels Pressupostos de la Generalitat, perquè vostès l'aprovin i posin en funcionament ja —a partir del 1988, mitjançant la dotació pressupostària corresponent— l'adjunt al Síndic de Greuges i, a la vegada, crec que caldrà aprofundir en tot aquest conjunt de resolucions i, sobretot, endegar una política i una iniciativa activa respecte a tota la qüestió dels menors mendicants, els menors captaires i, a la vegada, clarificar —aquest serà el tercer punt que li proposarem en la nostra moció—, clarificar quins han de ser els canals de denúncia i de sospita, perquè, encara que vostès —segons ha informat— els tenen establerts, aquests són totalment desconeguts i, en aquest moment, l'únic canal de denúncia i de sospita conegut en el nostre país és el que ha posat en funcionament la Creu Roja, que, de moment, fa un petit servei a les necessitats que es presenten en la nostra comunitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Barenys. L'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera pot replicar.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President, més que replicar per dir que estic content si la meua interpellació ha servit per impulsar l'acció de govern des d'una actitud autocrítica, en un tema que ja aquest Parlament, el 10 de desembre de 1981 —és a dir, fa molts anys—, va declarar, amb una solennitat especial, amb un gran èmfasi, que tot infant ha de ser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació encara vigents en la societat.

Per indicar, aleshores, que en aquest impuls de govern és important recordar, entre les conclusions i propostes del dictamen, el punt 3.1, quan ens diu : «Convé disposar de programes globals d'atenció a la infància a cada territori, a cada barri, en els quals no es tracta només de fer participar les diferents administracions, cadascuna al seu nivell, sinó d'implicar tots els agents socials que estan en contacte diari amb el nen. No es tracta de crear un programa especialitzat més, sinó de disposar de models d'intervenció global que permetin d'observar, d'actuar, de denunciar, si s'escau, però sobretot d'atendre, en totes les àrees de la vida diària —escola, alimentació, temps de lleure, ambient familiar, etcètera—, sense generar més segregació, aquells nens víctimes d'una situació que està degradant profundament llur procés de maduració, és a dir, el tema del maltractament dels infants contemplat des del tema de l'atenció als infants.» Crec que, per a aquesta programació específica, descentralitzada, és important insistir en la funció dels ajuntaments, en el paper que han de jugar els ajuntaments —i, de vegades, un lamenta que hi hagi una certa al·lèrgia municipalista en un sector d'aquesta Cambra—, són indispensables els ajuntaments per a un coneixement més aproximat de la realitat. I és cert que la modificació legal pot ajudar també, encara que de moment no ho sembli, en aquesta actuació, perquè no hem d'esperar que el jutge dicti sentència, sinó que l'Administració sap que té, en tant que administració, competències

tutelars en el tema dels menors.

I, finalment, President, insistir que nosaltres hem fet una proposta molt concreta, que és de campanya institucional, amb tots els mitjans i amb tota l'eficàcia que calgui, per a tres punts —que ja ha recordat la senyora Barenys— i jo insisteixo només en un d'ells : el de la mendicitat infantil. Exactament, en el dictamen, el punt 2.9, se'ns diu : «cal desplegar mesures per afrontar l'explotació dels menors en l'àmbit de la mendicitat, el tràfic de droga i altres situacions de marginalitat». Crec que seria un acord important que aquesta Cambra digués que es demana un compromís de l'Executiu de la Generalitat en aquest punt, i que el senyor Conseller ens pogués dir que sí, que hi ha garanties que aquesta campanya es farà.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller pot contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tractaré de contestar breument les observacions, els comentaris que en aquesta intervenció de rèplica han fet els dos il·lustres diputats interpellants.

En primer lloc, i contestant la primera observació de la senyora Barenys, he de dir-li que el fet que sigui jo i no el Conseller senyor Comas qui contesti aquesta interpellació té moltes raons, començant per la solidaritat —solidaritat en la responsabilitat, també— dels membres del Govern, però em caldria afegir-li que, fins demà, que no entrarà en vigor el decret distribuïnt aquestes competències fruit de la Llei que facultava el Govern perquè les portés a terme, continuaré, fins demà, essent el responsable màxim de tota la política de menors, i que, per tant, el meu lloc aquí és lògic, és adequat. I, per últim, voldria dir també, sobre aquest punt, que jo també em considero desjudicialitzat, és a dir, jo no formo part dels tribunals de justícia, sinó de l'Administració, de l'Administració pública, igual que el senyor Comas, i, per tant, doncs, comprenc molt bé tota aquesta problemàtica, i és a través, en part, de les meves mans com s'han anat elaborant aquests nous programes i aquesta distribució, que no és ja únicament de competències, sinó que, perquè aquesta Direcció General d'atenció a la infància creada *ex novo* pugui actuar degudament ha estat també dotada, en virtut d'aquest Decret que aprova uns annexos de distribució, de funcionaris, de centres i d'altres recursos. I respecte al tema del Pressupost, que va lligat amb això, he de dir a la Cambra que no es sorprenguin que aquesta Direcció General no estigui prevista en els nostres Pressupostos, perquè no podia ser-ho, per la senzilla raó que els Pressupostos es van haver de presentar al Parlament abans de l'aprovació d'aquesta Direcció General i, sobretot, de la seva atribució de competències, però que tot això són qüestions que estan ja previstes pel Govern i que podrà actuar immediatament i que, com dic, no li faltaran recursos, tot això està previst i, per tant, jo demano a la Cambra que no s'intranquilitzi per aquest punt.

Respecte a la situació legal, la senyora Barenys diu que no ha expressat que hi hagués un buit, però que sí que hi havia situacions que s'havien de regular, doncs, llavors, hi estem absolutament d'acord, perquè realment crec que és així, i ja he anunciat que estem en un camí avançat amb vista a l'elaboració de les noves disposicions que han de regular tota aquesta temàtica tan preocupant, realment.

Lamento que les senyores i els senyors diputats no rebin tota la informació del nostre Centre d'Estudis i Formació. Ho lamento, i això, indiscutiblement deu ser per un error nostre. Aquest Centre d'Estudis i Formació, que va començar gairebé mancat de recursos, amb un pressupost molt petit però amb una gran illusió, i que jo ja vaig crear i impulsar en la meua primera etapa de titularitat de la Conselleria de Justícia, ha anat creixent i desenvolupant-se com a conseqüència, precisament, que respon a una autèntica necessitat, i avui dia, sens menyspreu de l'Escola d'Administració Pública, s'ocupa específicament de la formació dels nostres funcionaris en matèria de menors i de penitenciaris, i ara, segons com, tindrà també una intervenció important en el tema de formació del personal judicial, i estem ja projectant, fins i tot, la seva ampliació física dels locals que ocupa. És, per tant... fa un treball intens; ara, precisament, en una matèria molt semblant a la que estem tractant, la Universitat Autònoma li ha confiat l'organització, la creació i el desenvolupament d'un curs de *master* en execució penal i, per tant, on s'estudia i es contempla expressament tota la temàtica penitenciària i de política de menors -curs que jo vaig tenir la satisfacció d'inaugurar fa tres o quatre dies- amb un programa molt complet i un professorat molt ben preparat.

Jo em comprometo, des d'aquí, que tots els diputats rebin la informació d'aquest centre, que serà, penso, útil per a ses senyories i també donarà, doncs, a conèixer una obra que, encara que modesta en la seva presentació, en la seva forma externa, però que és, jo crec, important, i que, a més a més d'aquesta tasca de formació específica de funcionaris, també la fa important en el tema d'investigació, de recerca que la Conselleria de Justícia necessita per orientar la seva política. Per endavant, doncs, aquesta promesa de divulgar més la nostra informació.

També vull dir... la senyora Barenys es queixava de la manca de canals, sobretot per aquestes denúncies anònimes, però jo no hi he fet especial èmfasi, perquè el senyor Riera n'ha parlat també, però li vull dir i insistir que en aquest fulletó, que és el resultat d'uns acords del consell assessor i coordinador en la matèria, ja es fa la distinció entre les denúncies anònimes que han d'anar a un organisme, que és l'ICASS, i les denúncies amb aportació de proves, que poden anar als Serveis Territorials de la Direcció de Protecció i Tutela de Menors. De tota manera, d'acord que això no s'ha divulgat suficientment, i que la Conselleria sigui la de Benestar Social, sigui la de Justícia, ha de donar una major informació ciutadana sobre aquest tema.

I, per últim i per acabar, una breu referència al tema de la mendicitat, que he vist que també era una preocupació comuna en els dos diputats interpellants. Jo em permeto recordar que sobre aquest tema s'han dut a terme campanyes; campanyes, alguna campanya —no em refereixo a publicitàries, sinó d'acció—, alguna acció important en col·laboració amb ajuntaments —l'Ajuntament de Barcelona, d'una manera molt concreta—, conselleries, policia municipal, policia autònoma i policia nacional. Aquestes campanyes són molt delicades, s'han de preparar molt bé aquestes actuacions, aquestes accions, perquè sovint comporta, el seu simple anunci, una desaparició temporal de la mendicitat al carrer, la impossibilitat, per tant, llavors, de detectar aquella que obeeix no a autèntica misèria, sinó simplement a altres factors asocials i que, per tant, a l'hora de la veritat no hi ha res a reprimir, perquè momentàniament ha desaparegut, o quan es fa amb el secret, amb

l'atenció necessària que comporti un simple desplaçament de la mendicitat però no la seva eradicació, i sobretot pel que fa referència als infants. Per tant, són accions difícils que jo penso que no per la seva dificultat n'hem de prescindir, que també es pot fer, i ja es va fer —almenys jo recordo en una ocasió— la campanya prèvia de sensibilització a la ciutadania, però, en fi, tant en aquest tema de les actuacions en matèria de repressió de la mendicitat sobretot com a mitjà d'explotació de la infància, com, en general, sobre tota la temàtica dels maltractaments de què ens estem ocupant en aquesta sessió, jo acullo, amb la màxima simpatia i bona voluntat, les indicacions fetes pels diputats interpellants amb vista a una major sensibilització, pel procediment que sigui, dels nostres ciutadans, que tendeixi, que acompanyi i que ajudi l'acció de govern, i que no ha de ser únicament acció de govern —com també molt encertadament ha dit el senyor Riera—, sinó també amb la col·laboració de les altres corporacions públiques i, d'una manera molt especial, dels ajuntaments, perquè arribem a eradicar, en la mesura que sigui possible, aquest mal greu de la nostra societat, que és la desatenció i, ja no diguem, el maltractament dels nostres menors.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Ara passem al punt 14 de l'ordre del dia, que el podem agrupar amb el 15, perquè fan referència a la mateixa qüestió : interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció turística de Catalunya, que formula el Diputat senyor Arseni Gibert, que té la paraula.

**Interpellacions al Consell Executiu
sobre la política de promoció
turística de Catalunya
i sobre la política general
d'ordenació, regulació i control
de l'oferta turística de Catalunya**

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Comerç, Consum i Turisme, quan en una institució es produeix, en funció dels resultats electorals, un relleu, un canvi de signe polític, inevitablement es parla molt de l'herència del passat. Quan, en canvi, no hi ha un canvi de signe polític però es produeixen uns relleus al capdavant d'alguns departaments, també inevitablement es parla de continuïtat. Això ho trobem normal, i per tant, quan l'altre dia, en resposta a una pregunta oral ens va dir que era solidari de les actuacions dels seus antecessors, realment ho vam trobar normal. Per tant, no li demanarem que ens anunciï un canvi de política, perquè entenem que aquesta lògica inexorable és això, inexorable, però sí que li demanarem que en faci una altra, de política, perquè entenem que és convenient que es canviïn paràmetres substancials de la política que s'ha portat en aquests quants anys, en aquests últims vuit anys pel bé del turisme a Catalunya.

Fa just dos anys —els farà el 30 de desembre—, en el debat de Pressupostos que es produïa, dels Pressupostos de l'any 87, finals del 86, a la pàgina 3706 del *Diari de Sessions* número 80, un diputat socialista deia, literalment : «Reconduïm el turisme a Catalunya, abans que calgui reconvertir-lo». El senyor

Coll i Majó —que se'n recordarà, suposo—, en la resposta a aquesta intervenció, es va sorprendre i deia que : «Com pot ser que es diguin aquestes coses després de la millor temporada turística de la història de Catalunya», i no m'estranya tampoc que el senyor Coll i Majó se sorprengués, perquè eren uns èpoques en què els successius consellers no es cansaven de repetir : «Som la primera regió turística d'Europa», i semblava, hi havia l'aparença que en això del turisme, quan ja hi havia problemes, però tot anava com una seda, tot eren flors i violes —diguem-ho així—; el mateix President Pujol havia dit, també literalment : «Tenim un turisme de primera que va a més». Recentment, fa unes setmanes, en el debat d'orientació política general, el mateix President Pujol va parlar de reconversió, una de les quatre línies de reconversió que va anunciar va ser la reconversió del sector turístic. I, quan es parla de reconversió, cal pensar que alguna cosa no va bé del tot, i ens alegra aquest canvi de posició —nosaltres en parlàvem fa dos anys, vostès en parlen ara—, i ens sembla, en principi, bé. El fet és que nosaltres pensem que durant vuit anys hi ha hagut un cert triomfalisme, una certa inhibició o comoditat, perquè hi havia aquesta aparença que les coses funcionaven bé, però que en el fons ja hi havia una crisi latent, amb problemes —sempre n'hi ha, en tots els camps, de problemes—, i el que convé sempre és reconèixer-los, perquè és la condició necessària per afrontar-los.

Però no es tracta de buscar culpables, de delimitar responsabilitats anteriors, es tracta més aviat d'això que dic, d'afrontar la situació, que és conflictiva. I sempre hi ha unes relacions de causa-efecte, les situacions, quan hi ha problemes, sempre vénen de lluny; en el cas del turisme podríem parlar d'un model de creixement dels anys seixanta, que condiciona, evidentment, podríem parlar de saturació de serveis públics —aquest estiu se n'ha parlat molt, i és un altre problema a resoldre—, i, en definitiva, estem parlant d'un sector jove, amb poca doctrina consolidada, que, d'alguna manera, és lògic que es cometin errors en la seva gestió pública i privada. I jo voldria posar una mica d'èmfasi en aquesta interpellació, precisament en problemes derivats del sector privat. Jo crec que pressió sobre els serveis públics ja n'hi ha, ja n'hi haurà, amb tota seguretat, tant dels serveis públics que depenen de l'Estat com dels serveis públics que depenen dels ajuntaments o del Govern de Catalunya, però també hi ha problemes en el sector privat, que són en els que voldria posar una mica més d'èmfasi, i, per fer-ho, faré una simplificació, amb el risc de totes les simplificacions, però m'agradaria fer-ho d'una manera una mica gràfica, explicant algunes de les coses que passen en els serveis privats, i que creiem que és una part substancial important dels problemes actuals. I abans de fer-ho, voldria fer dues consideracions prèvies : una, que no em refereixo, de cap manera, al conjunt de l'empresariat turístic, a tots els empresaris turístics —això seria molt injust, hi ha una immensa majoria que són gent responsable i que fan molt bé la seva feina—, però sí a un segment minoritari, minoritari però significatiu; però voldria deixar molt clar que em refereixo només a un segment, no pas a la totalitat. I una segona consideració, que és la... no m'agradaria que hi hagués l'acusació que em diguessin «la roba bruta es renta a casa». Jo penso que aquest és un bon lloc per parlar, aquí és a casa, i que és un bon lloc, per tant, per rentar la roba bruta, si és que es pot parlar de roba bruta. I voldria explicar

una mica quines coses passen, alguns exemples, coses que crec que vostè ja sap —o, com a mínim entenc que, encara que porti pocs mesos al capdavant del Departament, els seus col·laboradors sí que tenen l'obligació d'estar-ne assabentats i d'haver-lo informat, per tant suposo que ja ho sap—, però, en qualsevol cas, són coses comprovables que m'agradaria explicar-les-hi, encara que sigui molt breument.

Passa, per exemple, que hi ha un regateig de preus que es produeix a última hora i amb els clients en els autocars. És a dir, en baixa temporada, arriba un autocarista a un hotel, que té un contracte amb un preu fixat, i els diu : «Si no em cobreu, per exemple, 400 pessetes menys de pensió no us els deixo i els porto a un altre lloc». I en temporada alta passa al revés, en temporada alta els hotelers diuen : «Si no em pagues més, no entren», perquè potser ja té les places ocupades, per entendre'ns, no? Passa —entrant en un altre terreny que no és estrictament turístic—, doncs, que hi ha centres mèdics que paguen comissions de fins a 2.000 pessetes —això potser interessa també el senyor Trias— a taxistes, a guies, a recepcionistes, per portar-los clients. Això és una cosa que està passant i que és lamentable que passi perquè no dona cap bona imatge. I, fins i tot, hi ha pactes entre aquests centres i alguns establiments hotelers en el sentit de, posem per cas, un brot de salmonella, perquè els serveis mèdics, en aquest cas, no els paguen els clients, els paga l'hotel, però, a canvi, no es denuncien a les autoritats sanitàries aquests brots. I són coses greus.

Passa també —i posaré un altre exemple— que quan un particular despistat va a parar a determinat tipus d'hotel, paga sis vegades més del que paguen els altres clients que hi estan mitjançant un intermediari i rep els mateixos serveis, i aquesta és una altra qüestió greu. Passa que hi ha alguns hotelers que, quan tanquen l'hotel a l'hivern, ni tan sols es molesten a treure les cortines del bany i rentar-les, o que quan una cambrera d'habitacions es posa malalta, el problema es resol fàcilment : aquell dia no es fan els llits, per entendre'ns.

Passa que quan en temporada alta hi ha molta demanda i arriben grups de gent a un apartament —legals o il·legals, és igual, per al cas—, i que, suposem que aquest apartament costi al dia 10.000 pessetes, si són cinc —hi ha cinc places—, són 2.000 pessetes per cap, però que..., ja les continuen cobrant 2.000 pessetes per cap, però n'hi posen onze o dotze, eh? Per tant, els ingressos per dia són de 22 o de 24.000 pessetes, en aquests casos.

Passa que ja hi ha un hàbit de regateig en el comerç. Molts turistes que ens visiten de països estrangers ja estan convençuts que és un hàbit del país, és un hàbit del país, com si estiguessin en un poble del Marroc. I passa que el volum de reclamacions, que l'altre dia en la resposta escrita vostè em va donar, i que no és alarmant, en magnitud, em refereixo, i que estic convençut que és fidedigne, i que no són alarmants, passa una mica això perquè els clients, sobretot els clubs d'intermediaris, s'han acostumat —i d'això em sembla que tinc dades que les hi puc facilitar— a fer reclamacions en el seu país d'origen, via reclamacions judicials, que comporten una indemnització, i això és més pràctic que no reclamar aquí, que no els comporta cap benefici. I aquesta indemnització, resulta que, després, els intermediaris la repercuteixen en els industrials d'aquí, i això es converteix en un nou factor de degradació de serveis, es converteix en un nou factor de cost, que els industrials d'aquí

només poden repercutir-lo degradant els serveis.

Hi ha un problema que se n'ha parlat molt, però que no sé si se n'infravalora la importància, que és el dels preus baixos, que és una mica l'origen i causa de tots aquests problemes. Uns preus baixos que a mi m'han fet dir alguna vegada en públic —i ho vull repetir aquí— que estem aconseguint o estem a punt d'aconseguir —i hauríem d'evitar-ho— que l'única o la més important motivació perquè vinguin turistes sigui, precisament, només aquests preus; és a dir, que vinguin perquè no tenen diners per anar enlloc més, la qual cosa seria molt lamentable que hi arribéssim, perquè els recursos que tenim són òptims, i permeten fer —entenc— una opció més intel·ligent.

D'alguna manera estem subvencionant, directament o indirectament, les vacances de ciutadans de la Comunitat Europea, la qual cosa no és un bon negoci —per entendre'ns, eh?—, i, a canvi, obtenim desprestigi, perquè, en el fons, crec —i ho crec sincerament— que estem en una profunda crisi de prestigi, que ve d'anys enrere, però que aquest any ens ha ensenyat una mica les orelles, i que no té gairebé res a veure, una crisi de prestigi del turisme català que no té res a veure —em penso— amb el *made in Spain* que preocupa tant el senyor Alavedra, que avui no és aquí.

Es tracta, per tant —entenc—, de fer..., jo no sé si el mot «reconversió» és encertat o no, més aviat diria que no, però sí que es tracta de redreçar aspectes, de reorientar coses i d'inspeccionar tendències negatives.

Faré referència, introduiré ara, si m'ho permet, el tema de la primera de les interpellacions, el tema de la promoció turística, en el qual no voldria..., no m'hi estendré molt, no vull donar-hi més importància, crec que és un tema menor, comparat amb el que he estat explicant, però que també hi ha un domini de la inèrcia antiga, de molts anys enrere, que crec que s'hauria de trencar.

El febrer del 85 el Director General va anunciar un replantejament de tota la promoció turística, de l'assistència a fires, etcètera, que després va avortar —no sé si a causa del desafortunat Decret Barón del mateix any—, i que fa pocs dies, el dia 28 del X —no hi era personalment, però ho sé per diferents fonts—, el senyor Miguel Sanz va estar molt brillant en una conferència a Madrid, en el marc organitzat per la Fira Profitur, exposant els criteris del Govern de Catalunya quant a promoció turística, i ens alegra que estigués brillant, ens alegra que un alt càrrec de la Generalitat faci un bon paper quan surt de Catalunya. El problema és que aquestes teories brillants, entenc que no s'estan aplicant del tot aquí, i no discutim l'execució de la gestió, de la gestió pròpiament de la promoció turística —que en qualsevol moment es pot arreglar, i unes vegades surt més bé i altres més malament—, m'estic referint a l'aclariment de conceptes bàsics. Un primer concepte, és que la promoció turística hauríem d'entendre tots, d'una vegada, que és un acte econòmic, que no és un acte administratiu —i no ho dic per vostès, ho dic per vostès però també pels ajuntaments i per l'Administració central—, i que, com a tal acte econòmic, s'ha d'atenir a les lleis del mercat, a les lleis econòmiques més elementals. I això no està passant, perquè això exigiria, una de les primeres mesures que exigiria és la definició clara d'un nombre no molt alt —el posaria entre sis i nou— de marques turístiques de Catalunya, que són les que s'haurien de promoure. Vostè, probablement, no ha tingut encara ocasió d'as-

sistir a molts actes de promoció —pel temps recent que fa que ocupa el càrrec—, però aquest hivern sí que hi assistirà, n'estic convençut, i veurà que no ho estem fent bé, això, des del punt de vista conceptual; ja no em refereixo als aspectes tècnics, perquè estem presentant un reguitzell de marques falses, entre elles les marques autèntiques, que no cal que diguem quines són, que s'haurien de definir, entenc, però que és fàcil de definir, sinó que estem promovent com si fossin productes turístics entitats, poblacions, gran foment de poblacions i de comarques. Al mateix nivell que els productes turístics, estem presentant cadenes d'hotels o d'agències de viatges i, en definitiva, fins i tot no hem definit si volem o no volem que Catalunya sigui un producte turístic, que és una opció, una opció que, en principi, nosaltres no en seriem partidaris perquè entenem que, precisament perquè Catalunya és una nació, no té cap necessitat de ser ni una província única ni un producte turístic, però, en qualsevol cas, és una opció ben lícita de definir això. El que vull dir amb això és que això és una urgència, perquè, si no, difícilment, per tècnicament bé que es desenvolupin, si no hi ha aquesta definició prèvia conceptual, difícilment podrem aprofitar bé els recursos que es destinen a la promoció turística.

La veritat és que aquestes interpellacions, aquesta interpellació fosa en una de sola, vol ser, a més a més —i complint, em penso, la lletra i l'esperit del Reglament—, una fixació d'algunes posicions, sobretot, també, conèixer les seves intencions. Però va una mica més enllà, és més ambiciosa, en el sentit que ens agradaria delimitar, poder delimitar franges de coincidència i de col·laboració, i això sense impediment que subsistissin franges de discrepància, això seria normal, però que no haurien d'interferir aquesta possible col·laboració amb la qual estem d'acord, i que per nosaltres no interferiran aquesta col·laboració en les coses que estem d'acord, perquè el que cal —ens sembla— al turisme a Catalunya és un pla estratègic de mínims que faci aquesta inversió de tendències; un acord, una mena de pacte, no estrictament polític, no estic parlant d'un acord estrictament polític, sinó sectorial, amb tots els agents que intervenen per definir els paràmetres mínims, els punts sensibles sobre els quals cal actuar per corregir aquestes tendències. I en aquest sentit, jo voldria fer-li una sèrie de preguntes, i, si pot ser, arrencar algun compromís sobre uns quants temes que a mi em semblen, en principi, bàsics.

Vostè ha parlat recentment, en declaracions a la premsa, de frenar i seleccionar o condicionar el creixement, perquè creix massa; hi estem d'acord. El sector turístic creix massa i, fins i tot, desordenadament. Però la pregunta, una mica, és amb quins ressorts podrà fer això, perquè dubtem que el Departament, almenys per si sol, els tingui a l'abast. Cal, segur, col·laboració, com a mínim, del Departament de Política Territorial, i és un problema de gestió del territori, amb tots els condicionants, i ens agradaria que no ens expliqués, en la seva resposta, només objectius —sobre això, probablement, seria fàcil que ens poséssim d'acord—, sinó mesures instrumentals per aconseguir aquest tipus de reorientació d'aspectes que estem demanant.

Hi ha el tema —ja n'he parlat— de la definició de marques, d'integració del conjunt del territori de Catalunya amb un nombre raonable de marques turístiques. Hi ha el tema dels serveis públics de l'Estat i els propis de la Generalitat, que afecten el turisme. Hi ha un tema important, que és : quin desen-

volupament es vol donar a la llei municipal, pel que fa als municipis turístics, del qual no tenim, de moment, coneixement. Hi ha el tema de la vertebració del conjunt dels sectors, sector públic-sector privat; l'altre dia vam parlar una mica del Consell, però m'agradaria saber també si tenen intenció de modificar els aspectes que convé modificar —per donar-li funcionalitat— del Consorci de Promoció Turística de Catalunya. Hi ha el tema de l'aflorament d'oferta il·legal d'apartaments, en vam parlar en una proposició no de llei fa pocs dies, que va ser rebutjada, però se'n va dir que ja s'estava fent la tasca; ens agradaria saber en quins terminis i amb quines condicions, perquè, en realitat, aquest és un factor importantíssim de desprestigi, hi ha una part important de l'oferta que està en aquestes condicions i, per tant, sense cap control.

Veiem en els Pressupostos que hi ha una línia, una única línia del que en podríem dir reconversió —important, per això— de 140 milions de pessetes, per a ajuts, de subvencionar amb 6 punts —em sembla que són 6 punts— el crèdit per a inversió i modernització. El que passa és que fins i tot aquesta línia de reconversió —que considerem acceptable i bona— ens preocupa una mica, perquè té un problema greu; molt seriós : té el problema que els empresaris, la part més seriosa de l'empresariat turístic, que ja porta anys reinvertint excedents, ja té els establiments modernitzats i no s'hi pot acollir, moltes vegades, a aquesta línia. En aquestes condicions, si això és així, es converteix en una línia que el que fa precisament és subvencionar la part menys seriosa, la que no ha invertit un duro des de fa molts anys, eh?, i, en aquest sentit, creiem —i li ho suggereixo— que hauríem de condicionar de poder rebre aquest ajut a un compromís de serveis mínims i de preus mínims, que em sembla que, aleshores, sí que hi hauria..., la línia seria automàticament molt més eficaç.

I, sobretot, voldria fer referència a un aspecte importantíssim, cabdal, des del meu punt de vista, que és el de com garantir mínims de qualitat del serveis, i de compliment de contractes. Dos problemes seriosos, i que entenem que hi ha una via, una via que, d'alguna manera, entenem que ja es deu estar fent servir —encara que poc dotada, potser, de mitjans—, que és la de la inspecció i el control, però n'hi ha una altra que no s'ha endegat i que ens agradaria que s'endegués —i que vostè ens anunciés que s'endegarà—, que és la de defensa del turista com a consumidor. Aquesta via, creiem que és vital per a aquesta reorientació, i, a més a més, un tema de prestigi important, perquè, és clar, no està en joc només el prestigi del sector : està en joc, una mica, el prestigi del país, en aquestes qüestions. Jo penso que si se'n van molts turistes decebuts i defraudats, el senyor Pujol haurà d'intensificar moltíssim la seva política de viatges, no per obtenir prestigi nou, sinó només per compensar en part el desprestigi originat per aquesta causa. I, en aquest sentit, des del punt de vista de les comunitats europees, em sembla que seria..., des del punt de vista de la nostra relació amb Europa, de Catalunya amb Europa, ens donaria un gran prestigi que precisament un país receptor —no un país emissor, que és molt més meritori— fos pioner i líder en aquesta defensa dels turistes com a consumidors, que és una cosa sobre la qual la Comunitat ha treballat poc. Hi ha treballat poc, però hi ha treballat; tinc aquí un document de la Comunitat que, després de fer una anàlisi bastant correcta —entenc— del que passa, dels problemes que hi ha, i que he intentat anun-

ciar, diu, en un moment determinat —i no ho llegiré perquè em sembla que repetiria conceptes que ja he dit— : «Para hacer frente a esta situación, la Comisión propondrá un proyecto de directiva sobre la armonización de las legislaciones respecto a los viajes, todo incluido.»

Evidentment, en això ens pot passar com amb la Llei de Costes, i m'explicaré. Ens pot passar que, qualsevol dia, la Comunitat Econòmica Europea faci una directiva, aquesta directiva arribi a Madrid, i a Madrid, al Congrés decideixin legislar. I, aleshores, quan legislin, tindrem, segurament, a Catalunya —si no hem fet res abans—, un intens debat sobre competències, tindrem un intens debat sobre competències. Jo entenc que les competències, la millor manera de defensar-les és exercint-les, no posant-les en cotó fluix perquè no es contaminin d'aires del Guadarrama, diguem-ho així; és exercint-les, com es defensen, i el que seria un orgull per a tots nosaltres —n'estic convençut— és que quan hi ha una llei d'aquest tipus, que crea conflictes competencials més o menys reals o més o menys aparents, el que seria un orgull és poder dir : «Què ens veniu a explicar, ara? Això ja fa temps que ho fem, ja fa temps que defensem les costes. Ja fa temps que estem protegint els turistes com a consumidors.» I em sembla, des d'aquest punt de vista, que això sí que ens donaria un gran prestigi.

La veritat és que escoltarem molt atentament la seva intervenció, com és lògic, per veure si hi ha possibilitats de delimitar aquestes franges de coincidència de què parlava, i, si és així, senyor Conseller, sortint d'aquí anirem a predicar la bona nova, ens posarem en contacte amb els nostres alcaldes, ens posarem en contacte amb els sectors de l'empresariat en què tenim més audiència i més ascendència, que coincideix que són segments molt seriosos de l'empresariat turístic, i els direm : «Nois, ara sí; hi ha un canvi d'etapa, hi ha un canvi de Conseller, hi ha uns compromisos, per tant, tots a col·laborar en un sol front per tal de reorientar els aspectes que calgui de la política de turisme.» Si no és així, doncs, bé, hi insistirem, però no deixarem de tenir una certa sensació d'esterilitat.

Per això, permeti'm, senyor Conseller —encara que sigui en sentit figurat, perquè sé molt bé que és el President de la Cambra qui administra el torn d'intervencions—, jo voldria dir-li que de la seva intervenció depèn una mica la nostra actitud de col·laboració en aquests temes, i, per tant, que li digui que vostè té la paraula.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, en primer lloc, vull agrair-li el to mesurat de les seves paraules, i entenc que té una bona part de dosi positiva. No obstant això, permeti'm també, amb aquest esperit de mesuració, que li manifesti que, amb algunes de les apreciacions que vostè ha formulat en el moment de motivar la seva interpellació, no hi estigui ben bé d'acord.

Crec que si s'analitza el seu parlament, i també s'analitza la motivació que fa en la interpellació, fa una enumeració d'opinions que jo em permeto dir que hi ha un cert pessimisme en aquestes, una certa dosi, potser, fins i tot d'irrealisme, i que hi ha un esperit més aviat negatiu. És un fet que el turisme, en

aquests moments, està en uns moments de canvi; aquest canvi és motivat perquè veiem com emergeixen noves ofertes, veiem com ens trobem en uns moments en els quals la nostra oferta turística està patint en alguns indrets, no en tot Catalunya, en alguns indrets, una certa situació, diríem, d'obsolescència, però el que sí que hem de manifestar és que és un sector viu i dinàmic, i crec que, en això, tots hi coincidirem.

El fet que apareguin noves ofertes és un element que crec que és positiu; el fet que hi hagi preocupació, crec que també és positiu, si aquesta preocupació ens porta a actuar amb dinamisme. També, afirmacions com la de «crisi de prestigi», «degradació dels serveis privats», crec que tenen una certa vessant d'una certa exageració. Jo no desitjo entrar en la llista que vostè ha enumerat de qüestions, diríem, en aquest cas, fins i tot, domèstiques: si una governanta es posa malalta i no fa llits, escolti, aquest, em sembla que és un tema que, per la seriositat del debat, convindria que anéssim a anar a centrar quins són els problemes que existeixen. Uns problemes que estic convençut que el dinamisme de la nostra societat i l'ajut que fem totes les institucions públiques —totes—, la Generalitat, les d'acció municipal, realment permeten que puguem dir que, en aquests moments, jo crec que les coses estan funcionant, i que aquest canvi ens ha de portar, sens dubte, a bon terme.

No voldria entrar, tampoc, en consideracions sobre què entenem per reconversió, per modernització, etcètera. És un fet que, sovint, quan s'utilitza la paraula «reconversió» és per efectuar una sèrie d'accions traumàtiques: tancament d'empreses, aturats, etcètera. En cap moment, quan hem parlat de reconversió en el món del turisme s'ha considerat amb aquest esquema, diríem, «clàssic» que comporta la paraula «reconversió». S'ha parlat de reconversió quan hem dit i veiem que la nostra oferta turística ha d'anar tenint un recanvi, hi ha d'haver unes altes i unes baixes; per tant, reconversió, perquè hi ha canvis per anar a millor, sí. Reconversió per tancaments, crec que hem de dir objectivament que no és el cas, sobretot quan veiem que el sector va creixent.

No m'estendré en tot el que es fa respecte al camp del turisme, en accions concretes, perquè crec que..., i m'agradaria que, per poder centrar bé aquesta interpellació, veiéssim quins són els grans fonaments, que, a més, em preocupa i em consta, i, a més, vostè també sap que n'hem parlat que ens preocupa tots, de com hem de procurar crear una infraestructura normativa que permeti que el nostre sector d'oferta turística es vagi, amb el temps, millorant quant a qualitat, per, evidentment, estar a l'altura de la competència que crea aquesta emergència de nous mercats. Crec que la Generalitat de Catalunya —i no és que aquí ho digui per repetir el que vaig manifestar amb motiu de la pregunta que vam tenir l'ocasió de respondre, perquè sóc realment solidari amb la tasca que han fet els meus predecessors—, però crec que hem de reconèixer que la normativa que ha anat sortint és una normativa que ha permès que, en els sectors que s'ha regulat, el resultat és un esperit de reconversió, un esperit de requalificació que, sens dubte, és positiu. Què hem fet fins ara? Bé. Doncs, la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió, amb la seva responsabilitat ha tret —i després manifestarem el que creiem que a partir d'aquest moment ha de sortir— el Decret sobre regulació de càmpings, que crec que hem de manifestar

que té uns bons resultats; el Decret sobre mínims d'infraestructures d'allotjaments turístics, que sens dubte també ha facilitat que hi hagi una millora en aquests camps; el Decret i l'Ordre del 87 i el 88, respectivament, sobre hotels i, més recentment, el Decret sobre parcs aquàtics. Vull dir que s'ha intentat, que s'ha anat actuant d'una manera concreta, a fi i efecte que les nostres ofertes turístiques en aquests camps que he mencionat, realment, gaudissin d'una normativa moderna que permetés estar a l'altura d'aquesta competitivitat.

En aquests temes en concret, i una mica anant al que vostè abans mencionava, de cercar en determinats moments, doncs, la preocupació que si nosaltres estem perdent competències, o hi ha un esperit... No, escolti, tot el que hem anat fent —i vostè ho coneix— ha estat amb l'empenta del Govern de Convergència i Unió, ho ha fet la Generalitat de Catalunya, i ha estat font d'inspiració per a totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, de tots colors. Per què? Bé, doncs perquè hi ha hagut aquí un equip dinàmic, un equip que ho ha fet amb profunditat, i que, realment, a mi em satisfà observar com aquestes normatives, quasi totes, després, les veiem gairebé, no diré calcades, però sí que molt aproximades als diferents òrgans de publicació de les diferents comunitats autònomes.

Per tant, vull dir que el que s'ha anat fent, jo crec que s'ha fet bé, eh? Això no és tot, ni de bon tros; això és una primera part, i encara manquen qüestions importants. I ara entrem aquí en què pensem que hem de continuar treballant i que a curt termini poguéssim veure ja la normativa ben concretada.

El tema greu que ens preocupa, i n'hem parlat, i ho hem escrit, i en manifestacions públiques tots ho hem indicat, i aquí jo crec que hi ha una concòrdia d'objectius, és tot el que representa l'oferta via apartaments en el món turístic. El Molt Honorable President de la Generalitat, al seu moment, en el debat de política general, ja va indicar: «Regularem via decret tot el que fa referència a les empreses d'explotació d'apartaments», i, aquí, hi estem treballant; «ordenarem el sector, cercant una autèntica classificació, i veure quin és el procediment pel qual els apartaments entren en el torrent de l'oferta turística», i aquí nosaltres estem treballant; hi estem treballant sense fixar termini, però sí que li vull dir que, en poc temps, veurem els resultats concrets.

I, aquestes dues reglamentacions en concret, desitjo fer-les amb tot el rigor tècnic i, a la vegada, amb el màxim consens, amb el màxim diàleg, amb el màxim contacte amb el sector, que és, en realitat, qui ha vist com determinats intents de normativa que hi ha hagut, realment han naufragat, perquè no s'ha aconseguit el suficient engrescament.

Estic satisfet i em complau veure com el sector danès també ho demana; jo he dit en alguna ocasió, i després ja hi entrarem, pel que fa al tema de la defensa dels consumidors, que també estic d'acord amb vostè, i ja hem anunciat, i ja consta en el *Diari de Sessions*, una promesa d'acció concreta, no com a conseqüència d'aquesta interpellació, sinó com a conseqüència del que ja al seu moment va dir el Molt Honorable President de la Generalitat, nosaltres entenem que el sector ho demana, i això és positiu. Això es portarà a terme, i n'estic convençut, i el repte, la preocupació de veure que hi ha aquests canvis, a mi m'anima, en veure com el sector que tenim, Catalunya amb aquesta riquesa de la seva societat civil, ho està portant endavant.

Tota aquesta normativa, a part el consens ampli i el rigor tècnic que nosaltres volem, i que jo desitjo portar a terme, no li he d'amagar que pensem també portar-la a terme en tot el que representa les reglamentacions que ens puguin venir, més o menys dictades, de la Comunitat Econòmica Europea: directrius, seminaris, etcètera, a fi de cercar en tot moment que el nostre desplegament normatiu vagi tenint una homologació ben àmplia.

Òbviament, a mi també em preocupa el tema que vostè... Jo, per això deia: «No baixarem a temes domèstics», perquè entenc que hi ha recursos concrets per incidir-hi, i, aleshores, per arreglar aquest tema, hem manifestat que nosaltres tirarem endavant la llei de disciplina de mercat. I amb aquesta llei de disciplina de mercat, aquell lliure que no estigui ben fet, aquell menú que no estigui en les condicions necessàries, d'acord amb el preu pactat, etcètera, serà un tema que permetrà, quan hi hagi una informació que no sigui adient amb el servei que realment s'està donant en relació amb el que s'havia ofert, aquesta llei ha de permetre que això s'arregli. Si algú, òbviament, desitja utilitzar altres vies, serà molt lliure, però que sapiguem que els ciutadans de Catalunya, les persones que ens visitin —ja en alguna ocasió he dit que els 20 milions i escaig, en aquest cas, de consumidors, i els sis que som nosaltres, és, més o menys, ja no es tracta aquí de discutir si són 500.000 amunt o 500.000 avall, els 15 milions i escaig de visitants que tenim la sort que passen pel nostre Principat— tindran una llei, i espero, i aquesta sí que ja anuncio, confio que es pugui discutir al llarg de l'inici del pròxim període de sessions, realment, em sembla que això constituirà un bon element de cara que hi hagi un sanejament de tot el que representen les nostres ofertes turístiques.

Crec, doncs, que la primera interpellació —i a grans trets—, que deia: «què pensen fer?», continuar el desplegament legislatiu, la defensa dels consumidors, via la llei de disciplina de mercat, i això ha de portar que realment hi hagi un bon augment dels nostres serveis turístics. I en quin clima? En el clima que hem aconseguit fins ara. Des del Departament hi ha hagut, i hi ha, pel que fa al desplegament d'aquestes normes, una bona relació amb totes les comunitats autònomes, i també, òbviament, amb el Govern central. Vostè enumerava una sèrie d'accions ja més puntuals: preus mínims. Miri, els preus, d'acord amb la normativa que en aquest moment hi ha, no és un preu regulat, és un preu comunicat; el que sí que he manifestat és que nosaltres no podem entrar a discutir si aquest menú té un preu o en té un altre: és un preu comunicat. El que sí que nosaltres farem és que les condicions que especifica aquest menú siguin les que realment indica el menú; dit d'una altra manera, que no hi hagi la possibilitat de passar gat per llebre, però en el preu, suposo que vostè convindrà amb mi que nosaltres, d'acord amb la normativa actual, poc hi podem fer. El que sí que farem, aleshores, a través de dos mitjans: per un cantó, la cobertura legal de la llei de disciplina de mercat i, per altre cantó, i ho vull indicar d'una manera clara, a través dels nostres cossos d'inspecció. Inspectors dels quals vull dir que és de justícia indicar que actuen amb una gran dedicació, amb una gran professionalitat i amb una gran eficàcia, i si alguna cosa hi ha és que potser convindria que n'hi hagués algun més, però, en relació amb la tasca que despleguen, crec que és de justícia indicar l'esforç que fan.

Bé, entrant potser —i per no castigar-los excessivament amb l'ús del temps, tenint en compte l'hora en què ens trobem— al que feia referència només la primera interpellació —primera en el temps, perquè va ser publicada primerament en el *Diari del Parlament*—: què farem pel que fa a tot el que representa la nostra promoció turística, i, aleshores, vostè ve a dir una mica: «Han incomplert un compromís». El Director General, el febrer del 85, va anunciar el desig de convocar un seminari o unes jornades tècniques per tal de definir quina és la nostra oferta turística i quines són les millors maneres d'endegar aquesta tasca; enumera unes qüestions de tipus tècnic, amb què jo, òbviament, li haig de dir que estic d'acord, vull dir que és de lamentar la tècnica de *marketing*, que convé que hi hagi, no vull reduir-ho, però un logotip, la primera part de la seva fonamentació... Naturalment, nosaltres no podem anar a promoure els nou-cents municipis i escaig de Catalunya; tots tenen, cada un d'ells, mèrits suficients per ser motiu d'una acció concreta d'oferta turística, però, des de la nostra responsabilitat, hem de donar a conèixer Catalunya i, òbviament, això passa per un nombre reduït de mercats. I, aleshores, sembla una mica —si algú llegeix la interpellació i no coneix tot tal com ha evolucionat, el fer de cada dia dels responsables de Turisme en el si de la Generalitat de Catalunya—, pot semblar que vam fer, l'any 85, una promesa i així com un dia li vaig dir: «Miri, aquest organisme no ha estat operatiu, no ha estat àgil, ha tingut poques reunions», el que sí que vull dir és que, després de la convocatòria o de l'anunci que es veia convenient de mantenir i convocar un seminari, al cap d'un any es va crear el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, Consorci que, si nosaltres analitzem l'article 1, es veu ben clarament qui el compon, i és un Consorci obert, en tant que està format per la mateixa Generalitat, està format pels principals ens de promoció zonal, pels principals ens de promoció local, i per tots els sectors, enumerant-los. Fins i tot en la seva constitució s'estableix qui en són els fundadors: zona de Maresme, zona de Girona, etcètera. No vull fer-ne l'enumeració, perquè, òbviament, està detallat en l'article 1 d'aquest Decret. I, dintre del mateix article 1, estableix que ha de ser un organisme viu i que els fundadors, que són evidentment els que estan en aquell moment en l'acta fundacional, es podrà anar engrandint amb successives adhesions. Per tant, veiem que un compromís de convocar un seminari tècnic queda, al final, concretat en la creació d'un consorci de promoció turística que, en funció dels articles dels estatuts que enumeren quins són els objectius d'aquest consorci, respon al cent per cent a la preocupació que s'indicava en el moment que es mencionava la convocatòria d'aquest seminari. És un fet que estableix aquest article 2, que té per objecte l'execució d'accions de promoció turística, és evident, i aleshores això comporta veure, doncs, si han de ser deu marques, si n'han de ser dues, sota quin anagrama, etcètera, i, a més, donar una assistència tècnica a aquells ens que ho demanin; per tant, em sembla que amb això podem donar, amb escreix, una bona resposta a aquesta convocatòria de seminari.

I aleshores també val la pena analitzar: «bé, i com ha funcionat el Consorci?», «han quedat vostès tranquils amb la seva constitució i després no hi ha hagut un seguiment?». Bé, no, amb dos anys de vida, dos anys i escaig de vida d'aquest Consorci, han mantingut disset reunions, perdó, tretze, per ser ex-

actes, i hi han hagut set incorporacions de nous ens. Per tant, demostra que aquest Consorci ha estat un element actiu, un element dinàmic i un element que, a més, fins i tot, hi ha hagut una incorporació de noves entitats per tal que realment tingués una bona operativitat, i aquests ens s'hi han incorporat naturalment perquè han vist que era positiu.

Per tant, jo crec que en la línia de la promoció, tot el que sigui un millor desplegament del Consorci és positiu; em complau manifestar que totes les edicions del Consorci, i que han portat a terme la responsabilitat que abans he comentat, s'han portat a terme amb un gran ampli consens, per no dir que en el seu quasi 100% de decisions s'ha actuat per unanimitat, unanimitat en un organisme que és divers i plural, quant als membres que el componen, la qual cosa em permet almenys manifestar un cert grau de bondat, quant al resultat de les seves responsabilitats, per part del sector; ens locals, municipis i el mateix sector han complagut a les persones que estan en el món del turisme.

Jo crec, doncs, per resumir i cloure aquesta primera intervenció, que si nosaltres gaudim d'una normativa actualitzada i a través d'aquesta normativa tanquem tot el que és el ventall de les nostres ofertes turístiques, hi ha una bona defensa dels usuaris mitjançant la Llei de disciplina de mercat i, pel que fa a la preocupació que vostè tenia en la primera interpellació, que fa referència a la promoció, el Consorci va integrant noves entitats que tenen aquesta inquietud i va desplegant la seva tasca amb aquest consens i amb aquesta harmonia que ha portat al llarg d'aquests dos anys i escaig de funcionament, sens dubte la preocupació que existeix quant a aquests canvis, n'estic convençut, desembocaran en una acció positiva pel bé del sector i, òbviament, pel bé de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre senyor Gibert té la paraula.

El Sr. GIBERT : Gràcies, senyor President. Breument, per dir que la seva intervenció, senyor Conseller, m'ha agradat bastant, perquè hi ha un canvi de to important; ja no és allò de dir : «som els millors», «tot va com una seda», «tot són flors i violes», i això és una condició necessària, no suficient, però necessària per afrontar una sèrie de problemes que tenim plantejats.

La veritat és que si li hagués de dir, si em preguntés si aquesta intervenció m'ha deixat completament tranquil o satisfet, li hauria de dir que no, que és una mica «ni fu ni fa», diguem-ho així, perquè vostè..., nosaltres entenem que aquí fa falta un ritme de canvi, de reorientació bastant viu, *molto vivace*, per entendre'ns —i perdoni la broma—, i vostès el que ens proposa és una mena d'*allegro ma non troppo*, que pensem que és insuficient. Però, en qualsevol cas, no volem pas tancar les esperances, perquè entenem que hi ha una actitud positiva en diversos aspectes; en moltes coses de les que ha dit, naturalment, hi estaria d'acord, en d'altres menys, però no hi entraré; només en dues d'elles : una és la defensa del consumidor. Ens alegra que sigui així, perquè creiem que és una via importantíssima, i la veritat és que, en qualsevol cas, i en això discrepo una mica del que deia vostè sobre el tema dels preus —sé que és així—, però en qualsevol cas, d'una manera o d'una altra, via control de qualitat, via defensa del consumidor hem d'impedir que la minoria empresarial que treballa amb preus també

anormalment baixos i, per tant, amb uns serveis anormalment baixos, es guanyi la vida, per entendre'ns; això no pot ser; o que augmentin la qualitat, que treballin al preu que vulguin —ja hi estic d'acord amb això—, però que augmentin la qualitat, perquè, si no, no resoldrem el problema, per normatives que hi hagin. Vull dir, la normativa s'ha de fer complir. Un tema cabdal, des del meu punt de vista.

I un segon tema en relació amb el Consorci : estic d'acord, pot ser una resposta aquesta, el Consorci és un bon instrument, hi tinc alguns objeccions a fer, com per exemple que en aquest Parlament no ens assabentem de gairebé res del que passa en aquest Consorci, però en qualsevol cas pot ser un bon instrument per la seva característica d'organisme mixt, que és el que cal al sector turístic. Aquí el problema és un altre. Vostè ha parlat que hi ha hagut set incorporacions; aquí està el problema. Jo crec que s'hauria..., hi ha raons suficients —vostè les té a la mà— perquè, en definir aquestes zones turístiques que dèiem, això es converteixi en organismes mixtos a cadascuna d'aquestes zones i que el Consorci fos una federació d'aquests organismes, perquè en aquest cas sí que garantiríem que tots els agents que intervenen en la promoció van a l'hora i promouen, precisament, aquests sis, set, vuit, nou productes turístics i no hi ha dispersió. Si anem incorporant heterogeniament en el territori, en una banda on està organitzat d'una manera incorporem l'organisme representatiu del territori i a la resta, que no està organitzat així i que s'hauria d'estimular —i que vostè té raons per fer-ho—, no és així, aleshores això és heterogeni, i, per tant, difícilment arribarem a aquesta unitat d'acció de tots els agents. Per tant, crec que sí que cal modificar aspectes del Consorci. Aquestes dues coses són les que volia dir-li.

En qualsevol cas —hi insisteixo—, dono per bona l'efectivitat d'aquest debat, i la veritat és que, tot i no estant plenament satisfet ni tranquil, jo crec que hi haurà ocasió de continuar delimitant aquestes franges de coincidència, que algunes ja les hem delimitat avui, i d'això me'n congratulo, perquè ja li anuncio ara que presentarem una moció subsegüent a aquesta interpellació que procurarem redactar amb la màxima cura i estarem disposats a transaccionar tot el que no sigui substancial, i també amb les esmenes al Pressupost en tindrem ocasió, perquè crec que hi ha d'haver una reducció pressupostària de determinades actuacions, i en podrem parlar. Jo li prego que s'ho estudiï amb atenció i que, si cal, convenci el senyor Subirà que puguem parlar d'aquests temes en aquests debats successius en les properes setmanes, per veure si som capaços, com dic, de delimitar aquestes franges de coincidència, perquè no tenim cap interès específic a polititzar temes turístics. Entenem que els objectius en la promoció de turisme són comuns, són objectius de tot el país i que, al marge —i vull insistir en això— que hi hagués franges de discrepància sobre les quals continuéssim discutint, com a mínim hi hauria d'haver unes bases per a aquest pla estratègic polític, i amb el sector privat, que fessin que poguéssim millorar substancialment la política de turisme d'aquests anys.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Honorable Alegre...

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Molt breument, i des de l'escó, Honorable President. Senyories, el Consorci..., comprenc que vostè en algun moment hi

pugui tenir alguna objecció, no obstant això entenc que no és objectiva. Les incorporacions que hi han hagut en cap moment han anat per la via d'anar esmicolant, podríem dir, l'acció d'aquest Consorci. Les incorporacions que hi han hagut, per exemple, s'hi ha incorporat l'ACEM, l'Associació Catalana d'Estacions de Muntanya; és un sector important que defensa tot el que és el món de la neu, bé, doncs és una incorporació que és positiva. S'hi ha incorporat també el món del comerç; també naturalment no se'ns escapa que el turisme i el comerç tenen una sèrie de concomitàncies que realment una millor coordinació és positiva.

Que s'incorporin ens locals, molt bé. Si de la suma de tots aquests ens locals en el si del Consorci surt una política de promoció comuna, em sembla que ens n'hem de congratular, si en surt una; el dolent seria que d'aquestes incorporacions en sortissin cada vegada més polítiques diferenciades, però tot el que sigui a través del Consorci..., jo crec que el Consorci està demostrant que és un bon objectiu.

Òbviament, jo també li agraeixo la seva intervenció, el seu to. Sap que en moltes qüestions podem desplegar una activitat positiva i, òbviament, el que sí que hem de veure és que de les seves propostes jo espero i desitjo que siguin cada dia de major col·laboració vers la política que estem desplegant, perquè en el fons, i el sector d'una manera o altra també ho indica, està demostrant que el que volen és que es vagi endavant, tenir el suport que nosaltres els estem donant, i si el podem incrementar molt millor, i que en cap moment els traguem la seva dinamicitat, que en fons és el que ha ajudat que tinguin en aquest moment una part molt important en el conjunt del nostre país.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Els nostres estómacs, Honorable Conseller, li agraeixen que hagi consumit el seu torn només en un minut.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de tres del migdia i nou minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt número 16 de l'ordre del dia és : interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca de la Generalitat en l'àmbit de la seva competència, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup Popular.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca de la Generalitat en l'àmbit de la seva competència

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, des que el partit que sustenta el Govern va arribar al poder a Catalunya, ara fa vuit anys, ha estat una constant del seu discurs polític la referència a la importància de la

investigació científica i de la innovació tecnològica, en consonància amb el seu reiterat missatge de modernitat. Tanmateix, en massa ocasions, el discurs polític té una relació tènue amb la realitat, i les paraules intenten suplantar els fets que, com és ben sabut, són tossuts. Preguntem-nos, doncs, quin ha estat fins ara l'esforç real del Govern de la Generalitat en el terreny de la recerca.

Aquest esforç s'ha centrat fonamentalment en dues direccions : la de sol·licitar sense excessiva convicció traspassos de competències en aquesta matèria i en l'acció de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Tecnologia, coneguda col·loquialment com la CIRIT. Amb referència als traspassos, el marc legal és confús. L'article 44.2 de la Constitució assigna als poders públics —i la Generalitat ho és, un poder públic— el foment de la investigació en benefici de l'interès general; però després l'article 149.1.15 de la mateixa Constitució estableix que l'Estat té competència exclusiva en matèria de foment i coordinació general de la investigació científica i tècnica. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per la seva part, en el seu article 9.7, atribueix a la Generalitat competències exclusives en matèria d'investigació científica i tècnica, això sí, sens perjudici d'allò que disposa en el seu article 149.1.15 la Constitució, que, com hem dit, se les assigna a l'Estat també amb caràcter exclusiu. Arribem a la conclusió que, o bé la investigació científica a Catalunya s'ha de dur a terme en condicions de perillosa bigàmia, o bé, reunits els redactors de la Constitució i els redactors de l'Estatut, els podríem dir allò que en aquell acudit una mica irreverent, que probablement moltes de les seves senyories coneixen, li diu Sant Pere a Nostre Senyor : «Mestre, si et seguim és per com t'expliques de clar». (Rialles.)

Deixant a part la dificultat inicial que representa la inconsistència interna del marc legal bàsic, la Llei de Foment i Coordinació General de la Investigació Científica i Tècnica, la coneguda com «Ley de la Ciencia», i el seu instrument principal, el Plan Nacional de Investigación, deixen poc marge d'acció a les comunitats autònomes, llevat de la presentació de plans propis de recerca al Pla Nacional, tal com la mateixa Llei contempla. Tanmateix, el Pla Nacional no assigna cap paper a les comunitats autònomes, ni els subministra recursos propis amb què desplegar la seva pròpia política d'investigació. En altres paraules, les comunitats autònomes són subjectes pacients o, si es vol, captaires en el Pla Nacional, però no agents pròpiament dits.

Quant a la presència de les comunitats autònomes en l'anomenat Consejo General de la Ciencia y la Tecnología, queda molt retallada, en les seves possibilitats d'acció, en tractar-se d'un òrgan deliberant, de caràcter paritari comunitats autònomes - Administració central, i per l'absència de representació de les comunitats autònomes en l'òrgan executiu del Pla Nacional, que és l'anomenada Comisión Interministerial. Deixem, doncs, obert aquest problema dels traspassos —que no és fàcil de resoldre—, i ens interessaria molt conèixer els punts de vista del Govern sobre aquest, en relació amb la seva política de recerca a curt i a llarg termini.

Passem ara a la CIRIT. La història de la CIRIT, fins al moment present, ofereix, des del nostre punt de vista, un balanç global negatiu : entre els diversos motius de crítica o, fins i tot, d'irritació que la CIRIT ha provocat entre la comunitat científica i universitària catalana figuren un pressupost ridi-

cul, per la seva migradesa; una atomització inoperant del programa d'ajuts a la recerca; la manca d'objectius clars; la concessió, moltes vegades, d'ajuts a investigadors individuals que no estaven emparats per un equip de recerca consolidat i solvent —i, en recerca, el senyor Conseller sap que el mecanisme sempre és perillós—; despeses excessives en tasques de generació i distribució d'informació, moltes vegades irrellevants o redundants; una plantilla desorbitada : 43 persones per gestió-nar un pressupost global que l'any passat no arribava, tots els capítols inclosos, a 500 milions de pessetes, 43 persones incloent-hi un secretari general assimilat a director general, 2 caps de servei, 4 caps de secció, 8 caps de negociat, 4 col·laboradors tècnics, 2 tècnics de serveis especials, 5 administratius, 15 auxiliars administratius, 1 xofer i 1 tècnic de vídeo. Cal que vagi amb compte, senyor Conseller, perquè el seu Departament no s'ha fet càrrec d'un organisme, sinó d'una neoplàsia. A tot això hem d'afegir que la vice-presidència de la CIRIT estava ocupada per un rector d'universitat, la qual cosa, sens dubte, no facilitava l'objectivitat a l'hora de repartir les almoines.

Les seves senyories recordaran que, des d'aquesta mateixa tribuna, en una interpellació que vaig fer al Govern sobre els viatges del Molt Honorable President de la Generalitat, jo vaig preguntar quin rector d'universitat havia acompanyat el senyor President en el viatge a Amèrica del Sud. El Conseller Alavedra va contestar que havia estat precisament el rector que, casualment, era el Vice-president de la CIRIT; això demostra que el món és un mocador, i que, de vegades, la coalició que sustenta el Govern, també.

Però com que el nostre Grup parlamentari vol ser objectiu, he de dir que, malgrat aquest balanç global, al nostre parer, ne-he de dir que, alguns dels programes de la CIRIT, tals com ajuts per a estades de llarga i curta durada a l'estranger, o les beques per a graduats d'FP per treballar a laboratoris de recerca, eren encertats i convé mantenir-los i potenciar-los. La CIRIT, per tant, seria el nostre segon interrogant, senyor Conseller : com es pensa reestructurar, quins seran els nous criteris de funcioment, com quedará incardinada en el Departament d'Ensenyament? Totes aquestes preguntes se les formula la comunitat científica universitària catalana, que espera impacient respostes satisfactòries. Cal dir, en honor a la veritat, que en aquesta comunitat regna, en aquests moments, un moderat optimisme i una certa esperança. En l'horitzó han aparegut signes de caràcter positiu : la presència, al capdavant del Departament d'Ensenyament, d'un home amb una llarga i fecunda trajectòria acadèmica i investigadora i, en conseqüència, altament sensible i zai per la temàtica de la recerca; la integració de la CIRIT en el Departament d'Ensenyament, mesura tantes vegades sol·licitada per la gran majoria dels investigadors universitaris; l'augment en un 25% del pressupost de la CIRIT, encara que, en qualsevol cas, és netament insuficient, i la percepció d'un nou clima, d'un interès que, tant de bo, sigui permanent, eficaç i sincer.

En el camp de la política de recerca de la Generalitat quasi tot està per fer. La investigació i la innovació tecnològiques és un dels camps en què hi pot haver un acord de tots, perquè a tots beneficia. La nostra proposta és que constitueixi una de les prioritats de govern durant la present legislatura, una de les grans tasques comunes a què va fer referència el president del

talunya.»

Jo no cometre la incorrecció de formular les nostres propostes i les nostres idees abans d'escollir les que el senyor Conseller d'Ensenyament ens exposarà tot seguit, però sí que vull acabar manifestant la plena disponibilitat del nostre Grup a col·laborar en aquesta tasca pendent i apassionant, i convidant tota la Cambra a fer-ho.

Ja vaig dir en una ocasió anterior, des d'aquesta tribuna, que a Catalunya li fa falta una certa dimensió èpica. I aquesta idea, que ara només apunto de manera fugaç, podria ser motiu d'un interessant debat, dintre i fora d'aquesta Cambra, i estic segur que a algun ex-conseller li agradaria participar-hi i, fins i tot, possiblement, encapçalar.

I, en parlar de dimensió èpica, em refereixo a l'establiment de metes col·lectives, apassionants i ambiciosos que ens cohesionin i ens enorgulleixin. Assolir el lideratge en el conjunt d'Espanya en el terreny de la investigació científica i la innovació tecnològica podria i hauria de ser una d'aquestes metes. També des d'aquesta tribuna recordava jo a ses senyories, en una altra intervenció —encara que ses senyories ho saben molt bé—, que no totes les activitats humanes tenen la mateixa jerarquia espiritual. I, sens dubte, l'esforç per conèixer l'estructura íntima de la realitat física i comprendre-la, i transformar aquests coneixements fonamentals en aplicacions tecnològiques, que facin la nostra vida més llarga, plena, rica, civilitzada i feliç, és una de les tasques que en la jerarquia espiritual té una categoria més alta. És obvi, doncs, que els homes i les dones que a Catalunya han posat, malgrat les dificultats, les mancan-ces i la indiferència, que han acompanyat massa sovint la seva feina, la seva vocació en la investigació, mereixen una atenció prioritària d'un govern que, a més de governar amb eficàcia, ha d'aspirar —i no és incompatible— a portar Catalunya cap a la grandesa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vidal-Quadras, malgrat que la seva senyoria m'ha titllat en alguna ocasió d'inflexible, li haig de comunicar que he tingut una flexibilitat de dos minuts sobre deu.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Li puc contestar, senyor President?

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, jo aquell dia vaig ser molt injust amb la Presidència, li demano excuses, perquè si una cosa distingeix aquesta Presidència, a diferència d'altres Presidències d'altres Cambres de l'Estat —de les quals no vull fer esment—, és una extraordinària benevolència. Tots l'apreciem, tots l'agrim, i creiem, senyor President, que això és bo per a la Cambra, per a Catalunya i per a la democràcia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Li accepto les excuses. (*Remor de veus.*) No, no estava preparat.

(Rialles.)

L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, Il·lustre senyor Vidal-Quadras, li agraeixo molt, no solament el fet de la presentació d'aquesta interpellació sobre un tema per a mi tan important com és el de la recerca, sinó la manera com l'ha presentat, i no cal dir les esperances —potser excessives, fins i tot, li haig de dir— que vostè ha dipositat en la meua persona.

Bé, jo li hauré de dir que en una part important del que ha dit, en una part important, en el fons de la qüestió, jo diria que no hi ha dubte que vostè i jo estem absolutament d'acord, sobre la importància de la recerca, sobre el fet que Catalunya va endarrerida en aquest tema, sobre molts d'aquests aspectes no hi ha dubte que, vostè que és un universitari i jo que també ho sóc —com tota la comunitat universitària del país i molta altra gent, encara que no sigui de la comunitat universitària observa—, no hi ha dubte que hauríem d'estar més endavant del que estem.

El que passa és que vostè ha dividit la seva intervenció en dos aspectes: l'un, el tema dels traspassos, l'altre, el tema de la CIRIT. En el primer, jo li diria que el meu acord amb vostè és total, és d'un 100%. Certament, hi ha —com moltes vegades s'ha dit— múltiples lectures del bloc constitucional i, fins i tot, de les sentències del Tribunal Constitucional, i no hi ha dubte que, en aquest sentit, fins ara —com en tants altres aspectes—, l'Administració central n'ha fet, al nostre entendre, una lectura extraordinàriament restrictiva. I per això, quan es va constituir la CIRIT, es va constituir partint de la base que al cap de poc temps vindrien els traspassos, que no han vingut, de tota una sèrie de coses: les instal·lacions que té el Consejo Superior de Investigaciones Científicas, per exemple, i altres coses que hi ha a Catalunya.

Bé, això no ha arribat, i, aleshores, la CIRIT va seguir un camí que no era el camí per al qual s'havia fet la CIRIT, i ha fet una sèrie de coses —moltes de les quals jo crec que les ha fetes molt bé, i el mateix senyor Vidal-Quadras també ho ha reconegut—, i ha arribat un moment que, topant amb la crua realitat, que és el fet que els traspassos per ara no vénen, hem de mirar, no hi ha dubte, de donar un altre caire a les nostres actuacions sobre el tema de la recerca.

En primer lloc, no cal que li digui que el Consell Executiu continuarà reclamant amb tota la insistència, amb totes les forces, els traspassos que, al nostre entendre, ens corresponen en l'àmbit de recerca, en compliment de l'article 97 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al qual el senyor Vidal-Quadras ja hi ha fet esment. Li voldria recordar, a més a més, que el Consell Executiu ha impugnat la Llei 13/86, l'anomenada Llei de la Ciència, perquè realment nosaltres entenem que retalla les nostres competències, i esperem que el Tribunal Constitucional atengui el nostre plet. A part d'això, no hi ha dubte que el Consell Executiu està també disposat —i estem en marxa per fer-ho— a arribar, sense renunciar —no cal dir-ho— a allò que entenem que han de ser les nostres competències, mentrestant, a acords de cooperació amb l'Administració central, per tal de posar en marxa programes concrets i de no perjudicar —no cal dir-ho— la comunitat científica catalana ni, en definitiva, el país, atès que si es posen en marxa aquests anomenats

«planes nacionales» Catalunya no n'hagi d'estar gens al marge. I, en aquest sentit, jo li voldria recordar al senyor Vidal-Quadras —que estic segur que ell ja ho sap— que de les deu propostes que van formular els nostres representants a Madrid dintre d'aquests «planes nacionales», n'hi ha una que és la que correspon a l'àrea de l'anomenada «química fina», que ha estat acceptada per la Comissió i que, en els moments actuals, estem en tràmit d'arribar a un acord a través d'un conveni que —ho repeteixo— no cal dir-ho que ha de salvaguardar tot allò que entenem que són les nostres competències, però que ha de permetre dirigir des de Catalunya una recerca important en aquesta àrea, que, sens dubte, el senyor Vidal-Quadras coneix millor que no pas jo mateix. I li voldria dir que en aquest conveni hi ha una contribució per part de l'Administració central de més de 100 milions de pessetes el primer any, de més de 200 milions de pessetes el segon any i de més de 500 milions de pessetes el tercer any, sempre que la Generalitat per la seva part hi posi quantitats, com a mínim equivalents, per tal d'iniciar aquesta recerca.

A part d'això, i entrant ja en el següent tema, en el moment que la CIRIT ha passat a dependre del Departament d'Ensenyament, passant de Presidència al Departament que en aquests moments jo dirigeixo, no cal dir que això ha estat, en certa manera, per reorientar en el futur el camí i les perspectives d'aquesta Comissió. L'objectiu és —no cal dir-ho— articular el futur de la recerca a Catalunya partint d'un consens i, en dir d'un consens, senyor Vidal-Quadras, no em refereixo a un consens polític —que, òbviament, també s'haurà de tenir—, sinó a un consens entre totes les parts implicades en la recerca, tant pel que fa a la universitat —que és qui ha de tenir, no cal dir-ho, el paper més important, si més no en el camp de la recerca fonamental— com pel que fa als altres centres, siguin directament de la Generalitat, o siguin d'altres entitats, o fins i tot que depenguin de l'Administració central, no hi ha dubte que nosaltres el que entenem és que s'ha d'arribar, en el curs d'un termini relativament breu —jo no posaria més enllà d'un any— a l'elaboració per consens —ho repeteixo— d'un pla general de foment i coordinació de la recerca científica i tecnològica a Catalunya, que pot comportar la preparació d'una determinada normativa —jo ara no em voldria anticipar—, però realment, un cop elaborat aquest consens, nosaltres hem de presentar aquí al Parlament i al país en general quines seran les activitats de la CIRIT en el futur, sense renunciar —ho repeteixo, una vegada més— a l'assumpció de tots aquells traspassos que ens corresponen segons el que nosaltres entenem que diu el bloc constitucional.

No hi ha dubte que la CIRIT, en el seu caràcter de Comissió Interdepartamental que ha de mantenir —perquè la recerca bé que he dit que pel que fa a la fonamental es fa fonamentalment a les universitats—, no ha de menystenir, sinó tot al contrari, la recerca, sobretot l'aplicada, que es fa fora de la universitat, i per això entenem que, en principi, la Comissió Interdepartamental ha de continuar essent, evidentment, interdepartamental, estretament lligada, això sí, i coordinada amb el Departament d'Ensenyament i amb les universitats. Però no solament amb les universitats, sinó amb totes les entitats que existeixen al nostre país, a Catalunya, sigui quina sigui la seva dependència orgànico-funcional, i que realment ens hem de posar d'acord —no cal dir-ho, com ja he dit abans— amb les activitats

que duen a terme els centres del Consejo a Catalunya, sinó també amb altres entitats, com el mateix Institut d'Estudis Catalans, o bé altres acadèmies o centres, públics o privats, on es faci recerca a Catalunya.

En aquest sentit, i només per donar ara una avançada de quines són les nostres intencions —evidentment aquest pla no el podrem presentar fins que el tinguem—, però, de tota manera —i en això també haig de reconèixer que el senyor Vidal-Quadras ja hi ha fet una petita referència—, en el Pressupost —en el Projecte de Pressupost, per dir-ho amb més propietat— presentat en aquesta Cambra per a l'any 1989, ja existeixen una sèrie d'indicis del camí que en principi nosaltres pensem seguir pel que fa a la recerca. Per exemple: el pressupost de la CIRIT, que al Pressupost de l'any 88 era de 466 milions de pessetes, experimenta un increment del 36% i passa a ser de 536 milions de pessetes. Hi haurà, al mateix temps, a part de canvis quantitatius, canvis qualitatius. És a dir, nosaltres entenem que la infraestructura que té la CIRIT pot ser modificada favorablement; entenem que aquests increments no s'han d'estendre a totes les activitats que feia la CIRIT i que nosaltres, per exemple —per dir-li alguna cosa—, entenem que cal incrementar el suport als centres de transferència, per tal de potenciar les relacions entre centres de recerca i empreses i promoure aquesta transferència de tecnologia. I aquesta partida, que en el Pressupost de l'any 88 era de 40 milions de pessetes, passa a ser, per exemple, de 115 milions de pessetes en el Projecte de Pressupost de l'any 1989. A part d'això, per altres coses, en els pressupostos propis del Departament hi ha també novetats enguany en el camp de la recerca: hi ha un ajut important a l'Institut d'Estudis Catalans, centrat en 300 milions de pessetes; hi ha un inici d'un programa de beques de personal investigador, que constituïran unes vuitanta beques, que es podran repartir l'any 1989, amb un total de 100 milions de pessetes, que completaran aquelles que dona el Ministeri, i que les universitats catalanes ho havien demanat durant molt de temps; hi ha un increment de les quantitats destinades a millorar les activitats de tercer cicle a les universitats, que tinguin un caràcter interuniversitari i interdisciplinari, i hi ha també un principi de programa, 50 milions de pessetes, destinats a incrementar el personal docent i investigador propi de les universitats, que és, en certa manera, la traducció a Catalunya d'un programa —que el senyor Vidal-Quadras coneixerà—, que és el programa anomenat «Propio» per part del Ministeri d'Educació i Ciència, que en principi havia de ser repartit per tot l'Estat, però que al final el Ministeri l'ha reduït al territori MEC, i, per tant, nosaltres iniciem també un pas endavant en aquest sentit.

En definitiva, jo crec que tot això significa un increment important, qualitatiu i quantitatiu en el camp de la recerca, encara no arribem, evidentment, allà on hem d'arribar, però, per resumir, li diré al senyor Vidal-Quadras que, mentre al Pressupost de l'any 1988 totes aquestes partides que he dit —i potser alguna altra— sumaven 792 milions de pessetes, en el Projecte de Pressupost de l'any 89 sumen 1.470 milions de pessetes, quantitat que, sens dubte, haurà de ser millorada i ampliada en els futurs anys, però que entenc que representa un inici d'un camí per tal d'arribar a aquests objectius que ell exposava i que jo subscriu totalment.

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT**: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Vidal-Quadras pot fer ús del dret de rèplica per cinc minuts.

El Sr. **VIDAL-QUADRAS**: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, més que rèplica, en aquest cas serà comentari o acotacions, perquè la coincidència de criteris entre el Conseller i el nostre Grup en aquest tema és molt àmplia.

És ben cert que el problema dels traspassos és un problema pendent i és un problema difícil. És un problema difícil perquè, en aquest cas —com el senyor Conseller coneix molt bé—, no es tracta de traspasar edificis i funcionaris, sinó que són uns traspassos que jo diria que són una mica flonjos; és a dir, què es traspassa? S'han de traspasar fonamentalment recursos. I, aleshores, a aquest traspàs de recursos, el Ministeri òbviament s'hi resisteix. El que passa és que Catalunya ha de tenir una política de recerca pròpia. Això què vol dir? És clar, això vol dir que hem de ser capaços de dissenyar —i vostè ha parlat d'un pla, vostè ha parlat d'un pla general, i això em sembla una notícia excellent—, hem de ser capaços de dissenyar un pla nacional, un pla català, de recerca, però aquest pla ha d'estar en coordinació, ben inserit, amb el pla nacional, el Plan Nacional Espanyol, i, en qualsevol cas, els recursos han de venir, en part, del Plan Nacional, però també hi ha un gran tema, un gran tema —que a mi m'agradaria que vostè n'hagués parlat, i ara suposo que en parlarà, jo el provocho una mica que en parli—, i és la qüestió de començar, endegar una gran campanya de sensibilització, de dinamització de la societat civil per captar recursos de la societat civil cap a la recerca a Catalunya. És a dir, seria absurd pretendre que Catalunya farà recerca de manera, diguéssim, autòctona, però, sí que és cert que hi ha determinades qüestions, en les quals, d'una banda, perquè són d'interès especial per a Catalunya i, d'altra banda, perquè ofereixen la possibilitat que en aquestes qüestions siguem líders en el conjunt de l'Estat, han de tenir una atenció prioritària, i si aconseguim que la societat civil sigui conscient d'això i aconseguim crear aquesta il·lusió, si aconseguim obsessionar la societat civil que aquest és un dels temes prioritaris del país, això ha de tenir algun efecte, i el Govern té molts mitjans per fer-ho, molts mitjans, a nivells fins i tot personals, a nivell de mitjans de comunicació, a nivell de sensibilització de l'opinió... Jo crec que aquesta és una gran tasca, molt ambiciosa, que el Govern podria endegar.

Vostè ha parlat d'una qüestió que sí que ha estat una notícia excellent, que és la de les beques FPI. Aquesta qüestió era una gran assignatura pendent que ara comença a resoldre's. Vuitanta beques, evidentment no solucionen el problema, però és un bon començament i esperem que en pressupostos successius aquest nombre de beques augmenti. I el mateix li dic del Plan Propio; és obvi que tenir places docents exclusivament assignades a recerca és una altra eina importantíssima per a la recerca a Catalunya.

Vostè ha parlat de la química fina. Això ha estat realment un èxit, però també vostè sap que quan es va preparar la proposta, es va fer molt de pressa, d'una manera molt improvisada. Si això ho planifiquem bé, podríem haver tret més coses que la química fina; òbviament, aquesta improvisació potser estava justificada per les circumstàncies, però és obvi que no hem de repetir l'experiència d'aquesta manera.

En definitiva, senyor Conseller, estem bàsicament d'acord.

Jo insisteixo que aquest tema al nostre Grup particularment ens interessa. Vostè trobarà tot l'ajut, tota la col·laboració que vostè necessiti. Sí que li voldria remarcar que hi ha un discurs polític de la coalició que governa a Catalunya, de modernització, d'innovació tecnològica, d'importància de la recerca, de projecció cap al futur, d'uropeisme, i aquest discurs ha de ser coherent amb els fets, i, en aquest punt, la veritat és que fins ara la coherència no ha estat tan satisfactòria com podia haver estat. Per tant, jo crec que aquesta és la direcció; no em dol gens ni mica, al contrari, és una alegria per a mi reconèixer que s'ha anat, es comença a anar en la bona direcció, i en aquest llarg camí que queda per recórrer, senyor Conseller, no li càpiga dubte que des de la distància política, més o menys llarga segons les circumstàncies, vostè tindrà tot el nostre suport.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'Honorable Conseller pot contrareplicar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President, no hi ha contrarèplica. Només des de l'escó mateix volia agrair les paraules del senyor Vidal-Quadras. Jo estic segur que en aquest tema trobarem la col·laboració de tothom, no solament del Grup que representa el senyor Vidal-Quadras, sinó de tots els grups que formen part d'aquesta Cambra.

Només si prenc la paraula és per dir-li que coincideixo amb els aspectes que ell ha plantejat ara, que jo realment no havia tocat, de la possible participació de la societat civil en tot el tema de la recerca, i li voldria afegir només dos temes, íntimament lligats a això : un, la carta que molt recentment els presidents dels consells socials de les tres universitats de Catalunya han dirigit al Govern de Madrid, pel que fa a la necessitat de potenciar la recerca i de facilitar la participació de la societat civil en aquest tema. I, l'altre, el fet que existeix a Catalunya, des de fa un temps, la Fundació Catalana de la Recerca, l'objectiu de la qual és, precisament, reunir fons procedents de la societat civil per tal que, a través d'un pla ben articulat, siguin destinats a allò que el país necessita més.

Bé, jo, ho repeteixo, dono les gràcies una altra vegada al senyor Vidal-Quadras perquè m'ha permès de parlar breument d'aquest tema, que espero que en successives intervencions meves puguem anar ampliant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu sobre la droga, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Antoni Fernández i Teixidó, del Grup Mixt.

Interpellació al Consell Executiu sobre la droga

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un dels temes pels quals nosaltres varem manifestar la nostra més gran inquietud durant el debat passat de política general de fa molt poc temps va ésser el tema de la droga. El tema de la droga des de dues vessants que entenem —i entenem— conflictives : per una banda, el consum, el creixement impressionant del consum de tot tipus de drogues, i, per una altra —un tema tan preocupant com el

primer—, que era justament l'increment del narcotràfic i l'increment de les inversions del narcotràfic a Catalunya, és a dir, allò que ha estat conegut i que ha estat descobert jo diria que amb una sensació molt hipòcrita de sorpresa, com aquestes entitats financeres, grans entitats financeres que recol·loquen el diner negre, procedent justament d'un dels temes més peril·losos que afronta la nostra societat.

Permetin-me que els digui que la meua voluntat en presentar aquesta interpellació no és entrar en una discussió oberta amb el senyor Conseller, amb el Consell Executiu, sinó d'intentar reflexionar, tots plegats, en la volada del problema que la droga significa per al nostre país i per a tot el món occidental, crec jo, i la necessitat per part nostra de dir, una vegada més, a la societat que tota preocupació és insuficient, que tot debat és insuficient, que justament es converteix, el tema de la droga —i aquesta és la primera posició, la posició de partença dels centristes en aquesta qüestió—, nosaltres volem deixar dit en aquesta Cambra, volem dir a l'opinió pública catalana que la droga es configura com el perill més important, com el problema més important que té la nostra societat a mitjà termini. Per sobre de l'atur, per sobre del terrorisme, la droga es configura com el problema més important que té la societat catalana i occidental. Per què? Primer, pel creixent nombre d'heroïnòmans i cocaïnòmans; és una realitat palpable. El nombre de morts d'heroïnòmans a Catalunya, ben recent, és una mostra inequívoca. Després, perquè no hem sabut, entre tots —i després m'hi referiré més llargament a això—, trobar solucions efectives per combatre autènticament la droga en el nostre país. Perquè creix el tràfic i el consum. Perquè creix aquesta sensació que alguns sociòlegs han caracteritzat com el desèmparament neuròtic de molts joves, aquest desèmparament que obliga molts dels joves, a aquells joves penjats de l'agulla, a veure amb hostilitat creixent tot el que significa l'ordre establert, veure amb passivitat la perspectiva que se'ls obre i desentendre's, passar, sense més, d'aquesta societat, que sembla que no els aporta pràcticament res. I, després —hi insisteixo una vegada més—, la importància que té el blanqueig del narcotràfic aquí a Catalunya, que, com vostès saben molt bé, bona part d'ells ve adreçat a inversions especulatives, de caràcter immobiliari. I això ho comencem a saber la societat catalana, però no hem trobat encara els recursos suficients per afrontar-ho.

Per tant, del que es tracta en aquest debat, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, no és tant de posar-nos d'acord —que crec que ens hi posarem—, sinó de portar a la societat catalana un missatge clar i valent : o el problema de la droga l'encarem tots plegats, sense perdre ni un sol dia, o ens estem jugant el nostre model de societat en els propers anys. I en això, que és dramàtic, jo penso que són molts les senyores i els senyors diputats que tenen uns la intuïció i els altres la certesa que les coses poden ser així : que ens juguem un model de societat si no som capaços d'encarar amb efectivitat el problema de la droga.

Què està passant al món occidental? Què està succeint en els països que podrien servir d'avançada per a la nostra reflexió intel·lectual respecte al problema de la droga? Si analitzem el que passa a determinats estats —els Estats Units, o a Holanda, o a Itàlia—, la sensació que es té és que estem en un punt de reflexionar seriosament com hem de tractar el problema de la droga. Aquest és el tema, jo diria que cabdal, en moltes socie-

tats, i hi ha una sensació generalitzada que s'ha d'acabar amb una actitud tolerant, permissiva i complaent respecte al consum de la droga.

Situació objectiva a Espanya? Home, jo crec que dramàtica. Si vostès fan cas de l'informe Dellaney, que apareixia l'altre dia publicat en el *New York Times*, veuran que Espanya és, en molt, en molt, el país de més tràfic de cocaïna del món; en molt. I que Espanya és el segon país en tràfic de l'heroïna de tot Europa, per tant el perill en què està la nostra societat és ben evident —i estic parlant d'un informe, dels molts que hi ha.

També s'està iniciant a Espanya un procés que penso que és molt interessant, que és un primer balanç de bona part de les forces polítiques, no de totes —alguna no vol entrar en aquest debat—, de si probablement tots plegats no haurem tingut una actitud massa permissiva respecte al que significava el consum de la droga tova. Com ha estat possible, això? ¿Com ha estat possible que una generació de molts dels homes que avui manen en el nostre Govern i que formen part de la majoria del nostre Govern, hagin, o haguem tingut una actitud permissiva, diria que tolerant respecte al tema de la droga? Jo voldria fer una interpretació, l'he feta moltes vegades, però em sembla molt important, perquè val la pena que ens hi posem d'acord : jo penso que molts de nosaltres, entre ells l'home que els parla, teníem una valoració a principis dels anys 70 que el fet de consumir el típic «porret» era una mostra d'oposició al règim aleshores establert; ho creïem. Potser els que tenen més edat, potser no; potser no. Ja veig que hi ha diputats que mai els ha passat per la cabòria aquest tipus de vacil·lacions, potser n'han tingut unes altres (*rialles i remor de veus*), potser n'han tingut unes altres, potser respecte al règim anterior també, però no en parlarem d'això. (*Remor de veus.*)

Jo el que els volia dir, i els parlava..., no..., els parlava amb tota sinceritat, els deia que molt sovint i per molta de la joventut que vostès ara, ara que vostès diuen : «Home, això no és així», si vostès estan en contacte amb la joventut que avui té aquests trenta anys saben que a les universitats això podia ser una manera d'enfrontar-se a un règim, una manera de dir que aquestes no eren les coses com s'havien de fer. I ho saben, ho coneixeran més o ho coneixeran menys, però aquesta era la realitat. Hi havia una actitud d'autèntica permissivitat que va permetre, entre altres coses, un element prou objectiu : la legalització del consum l'any 82. Vostès ho voldran admetre o no, però aquests són els fets. Aquesta és la realitat, el dir «escolti, això que la gent fumi de tant en tant no és mala cosa.» I jo penso que aquesta anàlisi, aquest esquema és l'anàlisi i l'esquema que estan entrant en greu contradicció, que s'està partint, convençuts que per aquest sistema no es pot continuar. I a iniciatives que s'estan donant, no a Espanya, sinó iniciatives que s'estan donant a països com a Itàlia, per forces molt properes a les que avui seuen a l'esquerra del nostre hemicicle, de pensar que aquest no és el camí, i que probablement estem equivocats.

Ja sé que la majoria, o alguns membres de la majoria, poden pensar : «Escolti, Fernández Teixidó, mai ha estat la nostra preocupació, aquesta», però jo els voldria dir que des de la modesta apreciació, des de l'humil apreciació d'aquest Diputat, tampoc ha vist mai, des dels bancs de la dreta, un combat bel·ligerant i eficaç contra el tràfic de droga i contra el seu consum. Hi ha dues maneres, senyores i senyors diputats, d'esta-

blir la relació respecte als problemes : una és ser bel·ligerant i l'altra és acceptar-lo com un problema, què vols que hi fem... El que aquest Diputat els reclama, el que aquest Diputat, amb tota la seva modèstia, vol dir a aquesta Cambra és que potser ha arribat el moment que pensem tots plegats que és necessària una autèntica actitud bel·ligerant, de crida a la mobilització social; no de crear una comissió que estudiï de quina manera moren els heroïnòmans —això, més aviat ja ho sabem—, sinó d'autèntica mobilització social contra els problemes que la droga significa.

Els diria més : jo penso que aquest problema té complicacions addicionals : nosaltres coneixem —d'enquestes que un dia vam tenir l'oportunitat de discutir amb alguns dels membres del Consell Executiu aleshores— que hi ha una certa actitud, que es dona, a més, en els nostres estaments educatius de no-bel·ligerància. Jo vaig llegir, esgarriat, una enquesta publicada, si no ho recordo malament, l'any 87, que era producte dels treballs del Consell de Seguretat Urbana de l'Ajuntament de Barcelona, on es deia que el 21% dels nostres ensenyants a Catalunya —el 21% dels nostres ensenyants a Catalunya— creien que la droga no era un problema preocupant. I del que jo avui vull fer-los justament esment és que aquest és un problema cabdal, i que la nostra societat està, col·legues, senyores i senyors diputats, absolutament desarmada per afrontar aquest problema, i que és la nostra responsabilitat, tantes vegades com puguem —tantes vegades com puguem—, d'ajudar els nostres conciutadans a entendre que aquest és un problema cabdal, i que no podem renunciar a fer-ho, i que hem de tenir el valor i la valentia de no dir : «És un problema més, que nosaltres no hem generat», perquè és un problema més, que s'hi toparan, malauradament, els seus i els meus, de fills. I com que això és possible, penso que ens hem d'alarmar el suficient com per prendre iniciatives.

Hi ha una enquesta, que suposo que els diputats o alguns dels diputats de la majoria, i també de l'oposició, deuen conèixer, que és aquesta enquesta, una magnífica enquesta —magnífica enquesta—, feta pel Consell de Seguretat Urbana de la ciutat de Barcelona, amb la mostra més elevada que s'hagi fet més, d'enquestes, la mostra més elevada que s'hagi fet a Espanya en una enquesta, que ens diu coses increïbles. Per exemple —és aquesta, l'enquesta—, ens diu, per exemple, que, amb una puntuació de 0 a 9, el ciutadà reconeix que el principal problema que té plantejat el país és la droga. És a dir, de 0 a 9, el 8,40 és la mitjana dels enquestats, que coincideixen a assenyalar la droga com el principal problema. I aquest mateix tant per cent considera que és justament aquest plantejament el que genera la delinqüència al nostre país. El 7,11 assenyalen com a causa de la delinqüència la feblesa de les penes en el tema de la droga. Els enquestats opinen que les mesures que caldria prendre serien, en primer lloc, augmentar el nombre de policies —29,54%—; més energia en les sancions —el 21,30%—; control de les drogues —el 12,17%—; la potenciació de la figura del guàrdia de barri —el 9,58%—, i només —només— el 2,05% creuen que s'ha de reinserir els nostres drogaaddictes : el 2,05%. El 45% dels nostres conciutadans creuen que els delictes de sang han d'estar castigats amb la pena de mort. El 95,38% dels enquestats considera que els processos judicials, tal com estan en el nostre país, no serveixen. El 88,67 declaren haver perdut definitivament la confiança en

la justícia espanyola. I l'estudi finalitza amb l'opinió d'aquells que consideren que els delinqüents són tractats amb excessiva feblesa per part de la llei, dels jutges, de la policia i dels polítics.

Home!, jo crec que a ningú de vostès se'ls escapa la importància dels resultats d'una enquesta d'aquesta categoria. Això, cap a on ens farà girar el bastó? Cap a la repressió? Ara en parlarem, però vostès seran, vostès consideraran com a important que una enquesta que ens dóna aquest resultat ens hauria de fer reflexionar a tots sobre què és el que pensen els nostres ciutadans respecte al tema de la droga. I que s'està obrint una espiral tremenda, d'autèntica preocupació, de difícil resolució, si no som capaços de donar alternatives serioses que puguin, d'alguna manera, afrontar el problema.

Jo sí que volia —perquè em semblaria que és la qüestió, essencial, i després ho farem amb les mocions (*remor de veus*), i voldria que fos entès amb tot el màxim respecte, senyor Conseller— presentar un seguit de propostes, amb l'objectiu, no de fer-les després, quan vostè em contesti, que després també en parlarem, sinó perquè siguin considerades com a tals per vostè en la seva resposta. No és una falta de respecte, sinó que vull conèixer la seva opinió a l'hora de manifestar-ho. I nosaltres diem que cal fer, cal treballar en dues direccions, senyores i senyors diputats, s'ha de continuar i aprofundir una àmplia labor preventiva, perquè prevenir és evitar i és ser-hi a temps, abans que es produeixi el mal; fer esforços en el paper de l'educació, de l'esport i de la cultura, fer que els nostres joves siguin sanament competitius, i que entenguin que aquests són valors pels quals val la pena de viure en el tipus de societat que els lleguem.

I, la segona, home, doncs, la segona és la que penso que tindria més complicació, i és que a la llarga, aquesta Cambra i tot el país haurà de reflexionar, penso jo, en dues direccions inevitablement, i aquesta és una responsabilitat històrica que tindran els dirigents polítics d'aquest país i de tot el país ben aviat: si estem per la liberalització del consum o estem per la penalització de la tinença de droga. I aquest és un problema cabdal, És un problema que no podem defugir, del qual no podem dir, com alguns han dit ja, quan la polèmica s'ha encetat a Itàlia, a Estats Units o a Holanda: «Home, hi deu haver un camí intermedi»... Jo vull avançar a aquesta Cambra que, amb els coneixements que jo tinc del tema, que penso que són modestos, però que he dedicat molt de temps a estudiar-los, us dic, senyores i senyors diputats, que no hi ha un camí intermedi, i que aquesta Cambra i aquest país, i els seus polítics, hauran de decidir si estem per la liberalització o estem per la penalització de la tinença i el consum. (*S'encén el llum que indica l'acabament del temps d'intervenció.*)

Jo vull avançar la meua posició, i és que els puc dir amb tota rotunditat que jo, personalment, no estic per la liberalització, i que penso que s'haurà de treballar molt i molt per fer que les conseqüències no ens arrossequin a tots cap a situacions a les quals no volem arribar.

El Sr. PRESIDENT: Suposo, senyor Diputat, que no ignora el significat de la llum roja, oi? (*Remor de veus.*)

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Ho suposa molt bé, senyor President, però de la seva benevolença, que abans esmentava... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Però, no es pot abusar... Oh!, és que això és en benefici de tots, perquè es poden veure més inter-

pellacions. N'hi ha moltes que queden per a sessions...

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Senyor President, si vostè m'ho permet, plantejo les cinc propostes breument, i ho donem per acabat.

Nosaltres proposaríem, senyor Conseller —i ens agradaria conèixer la seva opinió—, que el Parlament recomani i impulsi aquí la intensificació de l'acció contra el tràfic, que passa, des del nostre punt de vista, pel reforçament de la presència de la policia en els llocs d'alt risc, i que les forces policials tinguin la sensació que els ciutadans estan amb ells. Jo ja sé, senyor Conseller, què em dirà, em dirà: «Escolti'm, i vostè a mi què m'explica?», però jo li voldria dir a vostè una cosa, que probablement des de la meua percepció, el tema de la droga no és només un problema sanitari, i jo he fet una pregunta, senyor Conseller, l'he fet al Consell Executiu, i vostè em respon i a mi em sembla molt bé, però aquest és un problema que entenc cabdal.

En segon lloc, nosaltres entenem que és vital que aquesta Cambra recomani als ajuntaments que siguin part en els judicis de processos que tinguin especial significació, que és una proposta que nosaltres vam presentar al programa municipal de l'any 87, i que hem vist que els socialistes, alguna vegada, han recollit com a tal.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo entenc, senyor Diputat, que això és per recollir en la moció que vostè pot presentar, subsegüent a la interpellació; vostè està anticipant els fets. Acabi, acabi, per favor.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: Sí, acabo breument. (*Remor de veus.*)

Jo tenia, i amb això acabaré... El que jo desitjaria..., jo he llegit el Reglament, jo he llegit el Reglament; potser no tan bé com vostè, no porto tants anys com vostè, però voldria dir-li una cosa. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No dialogui, per favor.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ: No, no. Voldria dir-los només una cosa, als senyors de la majoria: aquest tema no és un tema de Reglament, a pesar que el President, correctament, em crida a l'ordre. Aquest tema, senyors diputats, no és un tema d'un minut més i un minut menys; aquest tema és un tema que un modest diputat del CDS pensava que vostès, senyors de la majoria —o alguns senyors de la majoria—, podien tenir interès a reflexionar conjuntament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller senyor Xavier Trias té la paraula per deu minuts.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, la veritat és que durant la major part de la seva intervenció no sabia exactament què és el que li havia de contestar, perquè vostè ha fet unes reflexions molt serioses —molt serioses, jo les comparteixo en gran part, la preocupació pel problema de la droga—, però en això tots estem d'acord, és a dir, em sembla que les interpellacions no van per aquest camí. És a dir..., vaja, jo sóc nou a la Cambra, no?, sóc l'últim, probablement, però crec que això lliga, la seva intervenció d'avui, doncs, amb un conjunt de fets que han passat aquests últims dies, no? Jo, aquests últims dies, he constatat l'aparició en els mitjans de comunicació, de diverses opinions del CDS sobre les drogues.

no? Per exemple, ahir hi havia un article de vostè, senyor Fernández Teixidó, en un diari barceloní; recordo una carta firmada, fa pocs dies, pel senyor Latorre, el qual convidava..., és a dir, d'una manera insòlita, no?, que tots els ciutadans que volguessin assistir a aquesta sessió plenària, doncs, vinguessin aquí en massa per escoltar aquesta interpellació... Bé, sí que li puc dir que en l'article que vostè feia, i que vaig llegir ahir, deia una cosa que és veritat, i que vostè avui l'ha repetit, i és que les drogadependències són un problema de tots, i jo celebro que coincidim en això; és un problema de tots, absolutament de tots, i desitjaria que, com que és un problema molt greu, i que afecta a tots, a mi m'agradaria molt que fos tractat sense necessitat de demagògies, sense necessitat que sigui un acte propagandístic, sinó que, intentant aportar solucions positives. O sigui, jo crec que aquest és el plantejament que nosaltres tenim en la droga. La droga és un tema greu que, malauradament, no tenim ni la solució, aquí a Catalunya, en el tema de la droga. El tema de la droga és un tema en el qual nosaltres podem fer plans a nivell de Catalunya, portar-los a terme, ser més o menys eficaços en aquests plans; aquests plans s'han de coordinar amb un pla a nivell de tot l'Estat, perquè té una interrelació important, i aquests plans que es fan a nivell de les diferents nacions d'Europa, a més, han d'anar coordinats per un pla a nivell de tot Europa. És impossible, avui dia, parlar de tràfic de drogues pensant només en Catalunya, no pensant que aquest tràfic de drogues és un tràfic a nivell mundial. És un tràfic que nosaltres, amb els nostres mitjans, tenim poca capacitat per lluitar-hi.

El tema de la droga és una problemàtica fàcil en la qual fàcilment es pot atacar un govern o es pot atacar les accions que s'emprenen, entre altres coses perquè els resultats de la lluita de la droga són resultats a llarg termini i, molts cops, amb uns resultats realment descoratjadors, no?

És evident que s'ha de fer un especial esforç en la prevenció; jo sóc dels que crec que aquest és l'esforç més gran. En els propers anys, nosaltres hem de fer una intensificació molt especial, a més, que aquesta prevenció incideixi sobre l'educació en els joves. Com vostè sap perfectament, el problema de la droga afecta, colpeix d'una manera molt especial els nostres joves i, per tant, estic completament d'acord amb vostè que, a través de l'educació a les escoles, l'esport, la cultura, són els mitjans amb què nosaltres millor podem fer aquest tipus de prevenció.

I és bo que es facin aquestes reflexions, si no són amb un caràcter demagògic. Són bones, perquè és veritat que hi ha diferents plantejaments. Hi ha plantejaments de discussió, que jo crec que és una discussió, no a nivell de Catalunya, a nivell europeu sobre la liberalització o la penalització de la droga; és cert, que hi és, aquest debat, i és un debat que jo crec que és bo que hi sigui, que es fomenti, que s'hi vagi a fons. És difícil decidir en què acabarà, aquest debat. Jo no m'atreiria a dir en què acabarà aquest debat; no sé si les posicions, a la llarga, a nivell de tot Europa aniran cap a una liberalització o realment aniran cap a una penalització. Si vostè em pregunta quina és la meua actitud personal, la hi dic clarament: la meua situació personal en aquest moment és de penalització de la droga, del tràfic de la droga, però, evidentment, hi ha un plantejament que nosaltres hem d'evitar, en aquest tema, i és ser excessivament dogmàtics. És una decisió que, com li dic, és difícil que la prengui una comunitat autònoma; és una decisió que s'haurà de

prendre d'acord amb tota una problemàtica a nivell mundial.

Nosaltres hem fet una quantitat d'accions, que no les repetiré, de cap manera, i és veritat que, pels plantejaments que vostè ha fet, probablement hauria estat millor que, en lloc de contestar-li el Conseller de Sanitat li hagués contestat el Conseller de Governació, perquè, sobretot, la seva intervenció va dirigida, pel que veig, al tràfic, no?

És veritat que la Generalitat disposa de limitadíssims mitjans per exercir competències en ordre públic, és un fet real, però tot i això és veritat que hi ha hagut una gran voluntat i un esforç important de col·laboració per lluitar contra el tràfic de la droga. És cert que calen molts esforços per lluitar contra el greu problema de la droga, és cert que és necessari que hi hagi aquesta reflexió i que tothom estigui impregnat d'aquest tema, però és bo, és bo, segur, que aquesta reflexió es faci des d'uns criteris, des d'uns criteris que ens puguin ajuntar tots, jo diria sense uns criteris partidistes, no plantejant això com una acció propagandística d'un partit, sinó com un autèntic problema de tots.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Antoni Fernández Teixidó té... (*Ll. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.*) Digui, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, jo volia intervenir per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: No. Ha estat citat, però no ha estat al·ludit.

El Sr. LATORRE: Ja m'indicarà vostè, senyor President, quina és la diferència.

El Sr. PRESIDENT: Han dit el contingut del seu article. Res més.

El Sr. LATORRE: No, no, no. No és veritat, senyor President. Perdoni, però no és veritat.

El Sr. PRESIDENT: Formuli exactament en què consisteixen les al·lusions.

El Sr. LATORRE: Doncs, l'al·lusió és que el senyor Conseller m'ha al·ludit, m'ha al·ludit en un determinat sentit de la meua carta, que no és el sentit de la carta que va publicar el *Diari de Barcelona*.

El Sr. PRESIDENT: Té dos minuts.

El Sr. LATORRE: Bé, gràcies; amb un en tindrè prou.

Justament, la meua carta, senyor Conseller, amablement, cordialment, era de resposta a un determinat ciutadà que en una determinada carta anterior es queixava de la seva situació; cal col·legir que òbviament aquest home era un home directament o indirectament afectat per la droga.

Jo, justament en aquesta carta, si no ho recordo malament, feia esment que una interpellació anterior, justament de l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto, del partit Socialista, doncs, no havia estat recollida per cap mitjà de comunicació a tot Catalunya. És això el que jo deia, i jo em permetia, sense fer cap proclama electoral, senyor Conseller, cap proclama electoral, nosaltres —jo crec que la intervenció del meu company, Antoni Fernández Teixidó, no ha estat una qüestió d'electoralisme—, sense fer cap proclama electoral jo em permetia invitar aquest senyor afectat que vingués a aquesta Cambra, perquè tothom ens queixem a l'hora de les eleccions que tenim un 40% d'abstenció, perquè la gent s'allunya d'aquesta Cambra, perquè en aquesta Cambra poques vegades es

tracten els problemes de Catalunya. Això jo crec que és un problema de Catalunya i en aquest sentit, en aquest sentit era la meua carta; no era una carta electoralista, ben segur en pot estar, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández i Teixidó, millor dit, senyor Latorre. El senyor Fernández i Teixidó té cinc minuts per a la rèplica.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor Conseller, jo estaria, en part, en l'objectiu..., després m'estendré un minut més en aquest tema, però l'objectiu que jo pretenia en pujar a aquesta tribuna era que tinguéssim una reflexió sobre aquest tema.

Vostè l'ha feta des de la seva perspectiva, ha avançat qüestions, a més, que a mi em semblen de reflexions personals prou interessants, i, per tant, em podria donar en part satisfet, perquè en part l'objectiu del que jo em proposava ha sortit, ja ha reeixit. Per tant, estaria satisfet.

Però jo el que li voldria dir és que fos conseqüent amb l'anàlisi que nosaltres hem fet a l'hora de titllar-lo — escolti'm, senyor Conseller—, perquè precisament aquest és un problema internacional, perquè precisament la lluita no és una lluita a curt termini, sinó que és una lluita a mitjà termini i a llarg termini, precisament per això jo no feia una interpellació crítica al seu Govern. I vostè no pot dir a aquesta Cambra, si m'ho permet —i amb tot el respecte—, que estem aprofitant per criticar el Govern i que això és fàcil de fer-ho, perquè ho ha dit; ho ha dit, senyor Conseller, i vostè revisi el *Diari de Sessions* i veurà com ho ha dit.

Jo no he fet això. He vingut a fer quelcom que creia interessant per a aquesta Cambra, que és no propaganda —a la que ara em referiré—, sinó que aquesta Cambra prengui consciència d'un problema que és greu i que vostè accepta que és greu. Seria propaganda, senyor Conseller, si jo en aquesta Cambra tractés de convèncer els diputats que tenim raó, amb una posició que s'oposa a la seva. Crec que estem bastant a prop tots en la consideració del problema que té la droga, per tant no estem fent propaganda. Si això estigués ple de persones dels mitjans de comunicació, podríem dir : «el CDS està fent propaganda». No pretenem ni una cosa ni l'altra : el que pretenem és que justament es digui en aquesta Cambra que el problema, la cruïlla entre la legalització, la liberalització i la tinença és la cruïlla dels nostres temps, i que, per tant, una Cambra seriosa com aquesta ha de reflexionar sobre tots aquests tipus de problemes.

Això, senyor Conseller, li sembla a vostè demagògic? Li sembla a vostè que és propaganda? Jo entenc que no. Jo entenc que del que es tracta en aquesta Cambra és que plegats discutim el que hem de fer respecte al tema de la droga; ara, una altra cosa serà que probablement persones benpensants no el volen, no el volen aquest debat, doncs vostè pot tenir la tranquil·litat i la seguretat que nosaltres, centristes, estarem una i altra vegada en aquesta Cambra dient : escoltin, com més debats tinguem i més resolucions tinguem sobre aquest tema, com més diguem als nostres conciutadans que si fan cas del que aquí discutim, millor; com més consciència hi hagi que els polítics del poble de Catalunya es procupen del que passa respecte a la droga, millor. I això és propaganda? Naturalment que és propaganda dels polítics d'aquesta Cambra, de tots els colors, excepte d'aquells que no hi tenen res a veure, perquè

no estan interessats en aquest problema. És cosa seva. Si vostès no estan interessats en aquest problema, és cosa seva. Si hi ha algú que diu que no, segurament és cosa seva. Tant de bo, tant de bo no se'n penedeixi mai d'aquesta qüestió.

I jo voldria acabar dient-li el següent. Vostè em diu : «és que potser hauria d'haver vingut un altre Conseller a respondre el que vostè ens diu». Escolti'm, no l'he escollit jo el Conseller que envia el Consell Executiu, l'escullen vostès. El que succeeix, senyor Conseller —i això és un altre element de reflexió, que no de crítica; no pateixi, no l'ha criticat ningú a vostè, és de reflexió—, és que hi ha una tendència que per a mi és perillosa : entendre aquests problemes des del punt de vista assistencial, des del punt de vista de la medicina, i això és insuficient en aquest tipus de plantejament, i el que hem de fer és tenir una visió global i que, evidentment, el Conseller de Governació, i el Conseller de Justícia, i el Conseller d'Educació, i el Conseller de Sanitat són necessaris per donar resposta a aquest tema.

Jo no li faria a vostè cap crítica, només que em digués : «escolti, Fernández Teixidó, és cert, aquest és un problema important», «és cert, aquesta Cambra ho haurà de discutir una i mil vegades», «és cert, no ens hem de precipitar a prendre una posició». Vostè ha dit : «la seva aproximació és la meua també», «ens hem d'allunyar de l'autoritarisme», «ens hem d'allunyar del dogmatisme», hi estem d'acord. Però jo el que els demanaria, senyores i senyors diputats d'aquesta Cambra, és que en aquests temes tinguem la llibertat de discutir-los, fem o no fem una crítica al Govern, fem o no fem una interpellació que, inevitablement, s'ha de substanciar, amb una crítica al Govern i que el Govern contesti a la defensiva respecte a allò que fa o deixa de fer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, miri, jo li asseguro que no pateixo gens perquè em critiquin, perquè si jo patís perquè em critiquen, escolti, seria molt difícil ser el Conseller de Sanitat, perquè entenc que és un dels llocs on fàcilment a un el poden criticar, i estic segur que em continuaran criticant, no?

Però és que, a més, jo no he dit pas que la seva intervenció fos una crítica al Govern, no, no ho he dit pas. He dit que em semblava que era una intervenció amb un plantejament demagògic i, escolti'm, entenc que potser no és així i potser jo sóc el que estic equivocant, i potser jo llegeixo malament els diaris, no?, però quan diu : «Una interpel·lació presentada per el Grup Socialista sobre las drogodependencias», la resposta del Conseller de Sanitat va consistir en donar compte, més o menys, del nombre de llits dels quals disposa Catalunya per a la desintoxicació... Bé, doncs, va ser una resposta que jo crec que no té res a veure amb el que va passar a la sala aquell dia.

Jo estic d'acord, en canvi, això sí, que és bo la reflexió sobre aquest tema, i en aquest punt em té completament al seu favor; respecte a aquest punt trobarà tota la meua col·laboració en el sentit de la reflexió profunda en els temes de la droga, els temes de la droga que són uns temes, com vostè deia, tremendament preocupants —i en això sí que em tindrà sempre al seu costat—, és un tema tremendament preocupant; és un tema

gravíssim el del tràfic de drogues; és a dir, és un tema que s'han de buscar solucions que exigeixen que hi hagi un acord entre molts diferents organismes, i nosaltres el buscarem sempre aquest acord, i jo puc dir públicament, per exemple, que nosaltres, doncs, per exemple, amb el Plan Nacional de la Droga hi ha una bona col·laboració, hi ha una via d'entesa important i que l'anem cercant sempre molt més que les diferències que hi puguin haver.

Però, de totes maneres, ara em deixarà a mi ser lleugerament demagògic, i només li ho insinuaré; jo tenia preparada una resposta, però és que, escolti, ara tampoc tinc ganes de fer-la exactament. Però quan un llegeix el seu programa electoral i aleshores agafa el que posa aquí, no ho sé, jo els asseguro una cosa : primer, han de fer mirar la traducció, jo no sé si és del català al castellà o del castellà al català, no?, perquè no s'entén exactament el que diu, no?, però després l'altra cosa que hi ha és que vostès introdueixen un conjunt d'explicacions dintre del programa que jo crec que es desdii del plantejament que ha fet vostè aquí. Vostè diu : «les campanyes s'acompanyaran de l'eliminació de la presentació favorable d'aquestes pràctiques a mitjans de comunicació, com preferentment certs programes d'algunes emissores de ràdio, que són el mitjà de comunicació al qual prioritàriament accedeixen els addictes a drogues perniciosos». (*Remor de veus.*) Bé, això no s'entén. Jo no entenc què opinen, per exemple, els responsables de les emissores de ràdio, deuen quedar esglaiats amb aquesta frase, no?; les drogues perniciosos..., és que hi poden haver drogues que no siguin perniciosos? Jo no ho entenc això. Però, escolti, és que, a més, diu més, no? Al final de tot, només explicaré el final de tot el que diu, diu : «Els seus serveis jurídics», referint-se a la Generalitat, «han d'assumir el paper per tal de generar un conjunt d'estímuls que redueixin el pes d'aquesta plaga»; «els serveis jurídics han de generar estímuls». Escolti, no ho entenc en absolut. Jo crec que nosaltres hem d'aconseguir que el tema de les drogadependències, com deia al començament, i en això sí que estic d'acord amb vostè i sempre em trobarà al seu costat, és una responsabilitat de tots, requereix una coordinació entre totes les institucions implicades, però és cert, jo crec, que passar per una lluita de les drogues a nivell de Catalunya, d'Espanya, d'Europa passa per suprimir demagògies quan es parla del tema de la droga.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que era el número 18 de l'ordre del dia, de comú acord entre l'Honorable Conseller que l'havia de contestar i el formulant de la interpellació, ha quedat posposada. De manera que passem a la interpellació número 19, interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la indústria tèxtil catalana, que formularà el Diputat senyor Riera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la indústria tèxtil catalana

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Molt Honorable President, senyores diputades, senyors diputats, certament que vostès saben que el Grup Socialista al llarg de la legislatura passada ha anat

denunciant en aquest Parlament nombroses vegades la necessitat que el Govern de Catalunya, el Consell Executiu es dotés, definís un pla d'actuació industrial que d'alguna manera anés programant les actuacions que calien fer en el camp industrial de manera subsectorial o sectorial, i també en el camp territorial, per tal d'intentar resoldre aquells problemes de la nostra indústria, aquelles deficiències que encara té la nostra indústria a nivell global de Catalunya.

La manca d'aquest pla industrial d'actuacions definit, al nostre entendre, podria provocar greus dificultats al nostre exercici industrial, greus dificultats si no s'elaborava un pla d'actuacions concret per sectors, i no sols això, sinó que l'impacte territorial que podrien tenir aquestes dificultats, podia ser important. Malauradament, hem tingut raó. Tenim avui un exemple, com és l'exemple de la indústria tèxtil, que està passant greus dificultats en determinats subsectors i que en llocs com la comarca del Berguedà —que vostès aquí n'han sentit parlar també moltes vegades en va, per desgràcia—, en què la indústria tèxtil és un dels sectors industrials més importants d'aquesta comarca, juntament amb la mineria, per tant, doncs, una comarca com la del Berguedà, en fallar aquest sector està passant greus situacions, de vegades dramàtiques, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social. Doncs, què passa al sector tèxtil a Catalunya, senyores i senyors diputats? Què està passant? ¿Com és possible que un sector que ha tingut vuit plans de reestructuració des de l'any 60 cap aquí, i un pla de reconversió del 80 al 86, ¿com és possible que un sector com aquest, en què s'han esmerçat milers de milions de pessetes de diner públic, més de 160.000 milions de pessetes, com és possible que estigui passant encara problemes, com és possible que detectem, encara aquest moment, greus deficiències que posen en perill llocs de treball, que posen en perill teixit industrial a Catalunya? Com és possible?

En l'ànim de poder concretar —perquè tampoc tinc més temps— i sintetitzar, faré un esforç per intentar que les senyores i senyors diputats coneguin el meu parer del que és el que està passant, amb el risc lògic que comporta tot tipus de definició esquemàtica; certament, sóc conscient, d'això, i els prego a vostès que em facin també l'honor de pensar que és molt difícil sintetitzar la multiplicitat de qüestions que afecten aquest sector, però ho intentaré.

Des del meu punt de vista, senzillament, el que està passant és que en aquest sector, realment, els plans que s'han aplicat i, en concret, l'últim pla de reconversió que va acabar el 86, només es va reconvertir el 50% del teixit d'empreses d'aquest sector. En concret, la meitat dels treballadors que ocupen a Catalunya aquest sector treballen en empreses que no van ser reconvertides, que no van ser modernitzades, que no van ser actualitzades. I que d'una part important d'aquestes empreses que no han estat modernitzades, una part important d'aquest sector que no ha estat actualitzat, que no ha passat pel pla de reconversió, una part important, durant aquests anys difícils ha anat aguantant la productivitat de tot el sector a Catalunya, és a dir i perquè m'entenguin, moltes petites i mitjanes empreses estaven treballant a vegades, a mans..., estaven treballant per compte de les empreses que es reconvertien, i així s'explica que a Catalunya s'hagi mantingut durant tots aquests anys el Pla a la productivitat del sector tèxtil; així s'explica. I moltes vegades també, petites empreses auxiliars anaven assumint

part de la maquinària tèxtil que, oficialment, s'anava a fer-rallar, que oficialment es destruïa, anava a parar també, a aquests sectors de petites empreses que teixien per compte de les empreses que s'havien, o s'anaven reconvertint i que, oficialment, aquelles màquines ja havien desaparegut. Així s'explica, senyores i senyors diputats —i en el meu modest entendre— que, avui, moltes empreses d'aquestes reconvertides tinguin una part molt important de la seva indústria que, realment, el que fa és fer una gran comercial; que tant el nivell de producció com el nivell de comercialització, com el nivell final d'acabat no el facin elles sinó que només el venguin. Vostès saben que una part de la nostra indústria tèxtil està en aquestes condicions..., la qual es va reconvertir, i que una altra part molt important de petites i mitjanes empreses estiguin passant greus dificultats: suspensió de pagaments, fallides, expedients de regulació, acomiadaments en el CEMAC; vostès saben —jo tinc dades—, si vol el senyor Conseller en parlarem després que això ha anat incrementant aquests últims anys i que en llocs com el Berguedà té una plasmació realment difícil i punyent; vostès això ho saben.

I, això, també explica —al meu entendre—, senyores i senyors diputats, explica que, per exemple, el subsector de la llana quasi bé el 70% del teixit que comercialitza Catalunya sigui elaborat, sigui acabat per indústries auxiliars petites, auxiliars tèxtils petites. Imagini's que estic parlant d'un 60 o 70%, amb una parc de telers, amb una part tecnològica, moltes vegades, en aquest sector en concret que requereix un innovació immediata: treballen amb telers totalment obsolets, potser en un 30 o 40%; només una part reduïda, una part petita està modernitzada. Això, penso que molts de vostès també ho saben. I això ha passat —i això és el més greu—, ha passat amb el coneixement clar del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat era perfectament —jo diria— conscient que estava passant això, que l'aplicació del pla de reconversió provocava aquestes distorsions, tal com s'estava portant a terme. I que hi havia aquestes deficiències que es creaven, que tenien uns peus de fang determinats subsectors que estaven aquí, i això era plenament conegut pel Govern de la Generalitat. I, al nostre entendre, i per això vostès —el Govern de Convergència— en són també responsables en la part que els pertoca, en no haver elaborat un pla d'actuacions seriós que complementés el pla de reconversió del tèxtil a Catalunya, vostès també són coresponsables que les coses estiguin així i avui estigui passant el que passa. Perquè vostès saben que aquests anys —i d'això, en aquest Parlament n'hem parlat, i moltes vegades amb aquest Diputat que els parla, hem tingut alguna controvèrsia seriosa en aquest Parlament per aquest tema— s'han limitat a fer en el pla industrial, antigament la CARIC... Si ho vol el senyor Conseller, entrarem en la CARIC: què va passar en el tèxtil? La CARIC va actuar en cinquanta-cinc subsectors, un dels quals era el tèxtil, què és el que va fer? I on van anar a parar aquests avals, on van a parar moltes vegades? Saben vostès que hem dit moltes vegades que aquests avals han estat malbaratament de recursos i, a vegades, han caigut en el clientelisme, però el greu no és el que hagi passat llavors amb la CARIC, sinó que l'Institut Català de Finances, en aquest moment, en aquest moment, està caient en el mateix. I, si el senyor Conseller vol, podrem parlar de l'únic crèdit, l'únic crèdit que ha donat l'Institut Català de Finances aquest any en el sector tèxtil, a qui

l'ha donat i per què; si vol, també en podem parlar. Nosaltres qualifiquem que aquesta política malbarata recursos i, en definitiva, fa caure la gestió del Govern en temes que jo els gosó qualificar de clientelars, perquè tinc motius per fer-ho.

Per tant, em sembla que les coses no han anat bé, que la nostra situació industrial d'aquest sector té greus punts de dificultats i negligències que, realment, això fa, i s'entén, que molts sectors industrials del nostre país en el camp tèxtil estiguin preocupats, per exemple, per la penetració de determinats grups tèxtils internacionals a Catalunya, que poden posar en perill en un determinat subsector la mateixa autonomia, autonomia industrial, de la nostra indústria tèxtil a Catalunya, amb el que això és de gravetat, perquè ha estat el bressol de la industrialització del sector tèxtil, i vostès ho saben. Això també explica —i per a mi és més greu— que aquesta debilitat que té aquest sector en aquests moments, sigui a vegades presa fàcil per a grups especuladors, grups especuladors que van a comprar empreses tèxtils, no per intentar innovar-les i posar-les al dia, i fer-les competitives, sinó perquè volen actuar, volen quedar-se amb aquells actius que són més apetitosos. A vegades, ni més ni menys, que els edificis, que el terreny. I això està passant, jo diria, amb la complicitat no volguda del Govern de Convergència; vostès aproven plans de regulació —compte, senyor Conseller de Treball—, plans de regulació, vostès els aproven, que al cap de sis mesos es converteixen en rescissions de contracte i liquidació d'empresa. Vostès estan aprovant plans de regulació —i compte amb això que dic, senyor Conseller—, que vol dir unes obligacions econòmiques, a vegades en plans que, realment, si s'estudien una mica rigorosament, vostès haurien de veure que allò és insalvable i, per tant, tal com es planteja aquest pla de regulació és impossible que ens en sortim. Per tant, jo diria que, amb certa complicitat —i no vull dir pas que sigui volguda—, però aquí hi ha coses greus que estan passant, i si volen hi entrarem més tard amb noms i cognoms.

Per tant, resumint, senyores i senyors diputats, realment, el sector tèxtil a Catalunya està en determinats segments amb una debilitat enorme, debilitat, evidentment, que la fa poc competitiva en diversos subsectors; té deficiències tecnològiques... Hem parlat, per exemple, que els petits industrials tèxtils, les petites empreses tenen aquesta part tecnològica que cal ajudar a renovar; cal ajudar, realment, a posar-se al dia; dificultats de formació, també, i d'investigació... Vostè no sé si ho sap, senyor Conseller, però jo li puc dir en aquests moments que un teixidor ben format, no es troba, senyor Conseller. Realment, hi ha empreses petites que busquen teixidors qualificats i no els troben; no sols això, nuadors, passadors, ordidors, és a dir, hi ha una important deficiència en el camp de la formació també. En el camp també del disseny i la moda: vostè sap, senyor Conseller, que en aquest camp estem, també, amb moltes dificultats; moltes vegades tenim dissenyadors que treballen per a empreses internacionals i llavors hem de comprar a l'estranger un disseny fet per gent del nostre país, precisament, pagant els *royalties* que això representa —si vol hi entrarem més tard. Hi ha dificultats —i també compte que és molt important— de relació entre l'estructura productiva i l'estructura comercial, amb el que això provoca d'increment de costos per arribar al final al consumidor, i amb el que això provoca de dificultats per l'índex de preus al consum, però no en té pas la

culpa el productor, sinó que en té la culpa l'enorme poca relació que a vegades té, fins arribar a la botiga, arribar a l'aparell comercial.

Per tant, gràcies per la seva atenció i el temps parlat de més, senyor President. Acabo aquí; tindrem ocasió, llavors de contestar. És per això que interpel·lem el Consell Executiu, perquè hi ha hagut molt esforç de treballadors, molt esforç de petites empreses també en aquesta organització del sector tèxtil, i pensem que el Govern hauria de poder respondre de manera diferent de com ha fet ara, i voldríem que, en escoltar el senyor Conseller, així ho poguéssim confirmar. Per això preguntem: quins són els propòsits del Consell Executiu pel que fa al manteniment i la millora del sector tèxtil.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Il·lustre senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, parlem d'un sector, evidentment, que té una gran importància històrica a Catalunya, que va ser el motor de la primera revolució industrial i que, a més, ha estat la base de la nostra diversificació industrial, perquè tothom sap que la indústria del metall ve de la maquinària tèxtil, o la indústria química catalana ve dels tints, i etcètera, que ha estat realment el motor de la nostra indústria, però aquest sector ha seguit, evidentment, l'evolució que ha seguit el tèxtil a tot Europa, en els països que s'han anat industrialitzant. Ha perdut importància —com diuen vostès en l'escrit de la interpellació—, ha perdut importància relativa en el producte industrial de Catalunya, i això és fruit de l'evolució que ha seguit en tots els països industrials, i també de la diversificació industrial de Catalunya, i del creixement d'altres sectors, com són el metall, el químic, el farmacèutic, l'agroalimentari, etcètera. De tota manera, sí que volia dir que en el conjunt de l'Estat espanyol, el tèxtil català encara té una importància molt gran i representa el 70% dels filats i teixits, el 60% del gènere de punt, el 40% de la confecció, que té un pes molt important a Catalunya i que mereix tota l'atenció que hi han prestat els diputats interpellants i jo mateix com a Conseller d'Indústria en la meua resposta.

La reconversió tèxtil jo crec que, en el seu conjunt, va anar molt bé a Catalunya; només va afectar —diu el Diputat— el 50% de les empreses, però jo crec que, realment, ha estat un pla del qual ens podem, en conjunt, felicitar, i que moltes empreses que avui dia són capdavanteres dins del disseny, dins de la moda, dins de l'exportació són empreses que al seu dia van ser reconvertides. També hem de dir que la indústria tèxtil des del 85 fins a l'últim trimestre del 87 va viure uns anys bons, uns anys molt bons i que estem en una nova crisi del tèxtil, a partir de l'últim trimestre del 87 i, sobretot, a partir del primer trimestre del 88. I això té una gran conseqüència sobre totes aquestes empreses que molt sovint tenen marca, que tenen disseny i que fan treballar tallers, efectivament; tallers, alguns d'ells submergits, aquesta és la realitat; altres legalitzats, però que treballen a mans per unes empreses que tenen un nucli industrial, que tenen el disseny, que tenen la marca, que tenen la xarxa de comercialització, i fan treballar altres tallers. En el moment que ve una baixa del mercat, aleshores, efectivament, aquests tallers queden afectats, i aquest és un tema, efectiva-

ment, greu, en el qual hi coincideixo. Ara, no podem oblidar l'evolució europea, no podem oblidar dir que, des del primer de gener de 1986, nosaltres estem a la Comunitat Econòmica Europea, i això ha tingut moltes incidències, i que això representa la desaparició dels aranzels progressiva entre els estats membres, però també representa un aranzel comú enfront de tercers països, i que és sensiblement més baix, aquest aranzel comú, que el que tenia l'Estat espanyol abans de l'adhesió. I aquí vénen una sèrie d'importacions dels països que s'estan industrialitzant —Sud-est asiàtic o Índia i Pakistan, o Turquia, o el nord d'Àfrica— que, evidentment, tenen tota una sèrie de conseqüències. El que ha passat des del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, en el conjunt de l'economia del país, és que les distintes variables econòmiques s'han comportat bé, i hem de dir que, conjuntament, estem vivint encara un moment de creixement econòmic; últimament es parla del «recalentament» i que la inflació se'n descontrola, però jo diria que les variables... —ah!, «rescalfament»—, jo diria que les variables, en general, han anat bé menys una —ho diem tot sovint, però és que és molt important—, ha anat malament el dèficit comercial de productes manufacturats: les importacions han crescut molt més que no les nostres exportacions cap enfora, i que consti que, amb la nostra adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, aquest és un tema perfectament previst i previsible, havien d'entrar aquí productes industrials i havien de sortir cap a fora productes agrícoles. El que passa és que això ha estat superior al que ens pensàvem i afecta el nostre teixit industrial, i afecta d'una manera molt clara el tèxtil. L'any 85 la cobertura d'importacions-exportacions era de l'1,51; l'any 86 va baixar a 1,09, i l'any 87 ha estat del 0,91, és a dir que, per primera vegada en els últims anys, les importacions tèxtils han superat les exportacions. I han estat un tipus d'importació de productes tèxtils que són els productes que fabriquen, precisament, aquests països que s'estan industrialitzant, i les nostres exportacions, precisament, han d'anar cap a una línia de productes que incorporin disseny, moda, novetat —com se'n diu en el sector tèxtil.

Jo crec que aquest és un fet que no podem oblidar, perquè és exactament el fet que ha passat a Europa. Les importacions d'aquests productes dels països tercers han crescut a tot Europa i les exportacions —que n'ha estat, el creixement, molt inferior a les importacions— han anat cap a productes de qualitat, de marca i de disseny. No és d'estranyar que, dins del conjunt de les exportacions europees fora de la Comunitat, Alemanya Federal i França representin més del 50% d'aquestes exportacions de la Comunitat cap a tercers països, i totes aquestes exportacions són productes que incorporen valor afegit, que incorporen disseny i que incorporen marca. Dic això perquè queda clar que el futur de la nostra indústria tèxtil passa exactament per aquesta evolució: per la incorporació del disseny, de la qualitat, de la moda, de la marca i per la projecció internacional. No tenim altre camí, el camí dels costos relativament més baixos, dels costos salarials relativament més baixos ja l'hem perdut, ja l'hem perdut davant dels països com Corea del Sud, com Hong-Kong, com Singapur, com Índia i Pakistan; les exportacions d'aquests països a Europa durant els últims anys estan creixent a un ritme anual del 20%. Aquí hi cap una posició, que és d'intentar —que és l'única que tindríem, per altra banda, degut a la nostra posició dins d'Europa—, és d'intentar que hi

hagi una protecció europea de tota la Comunitat davant d'aquests països. Això, Itàlia i França ho han intentat; nosaltres mateixos també ho hem intentat, en contactes amb Brusel·les; això es troba amb l'oposició d'un país com, per exemple, l'Alemanya Federal, pel motiu següent: no únicament perquè Alemanya Federal continua essent un exportador important de teixits de molta qualitat, sinó perquè Alemanya Federal és el país més important del món en maquinària tèxtil i totes aquestes indústries que s'estan creant en els països que s'estan industrialitzant van totes equipades amb maquinària tèxtil alemanya o suïssa, i Alemanya Federal, per tant, s'oposa que hi hagi un proteccionisme del conjunt de la Comunitat Econòmica Europea davant d'aquests països tercers. Això repercuteix directament en la crisi de Catalunya. No estic fent un discurs internacionalista: jo crec que aquesta és la causa més important de la crisi que estem vivint a Catalunya des de finals del 87.

Això no vol dir que les possibilitats no siguin grans i que el sector tèxtil no sigui un sector important de cara al futur, ni que hi hagi d'haver cap mena d'abandonisme, al contrari, una política que és la que em sembla que, modestament, seguim, que és la que s'ha d'intensificar. Per uns motius, li donaré només dues xifres: dins de l'exportació que fa Espanya en el seu conjunt —i, per tant, Catalunya quasi en la seva totalitat—, les peces confeccionades representen només d'un 6 al 7% de l'exportació, vol dir que si hem de tenir una política de disseny i de marca aquest percentatge, evidentment, ha d'augmentar molt més: una exportació basada en filats i teixits és una exportació que no pot sofrir, que no pot suportar la competència dels països tercers. En aquests moments les exportacions estan tornant a créixer i la confecció —que és el tipus d'exportació que hem de fer— està creixent al ritme del 22%, però de les importacions, del creixement del consum al nostre país, les importacions en cobreixen la meitat, és a dir, que les importacions estan creixent molt més.

Dic això perquè crec que la política sectorial que vostè demana és una política que s'ha d'orientar clarament, i aquesta és la que nosaltres, almenys, hem decidit, cap a la creació d'infraestructures al servei de la nostra xarxa de petites i mitjanes empreses, d'infraestructures que permetin a les empreses tèxtils i a les empreses del nostre país l'accés a les noves tecnologies, la incorporació de disseny, la incorporació de qualitat, la incorporació de marca i la seva projecció internacional, la seva sortida cap enfora. I aquesta és la política que nosaltres fem, i li citaré alguns exemples: a part dels centres de recerca, com el Centre de Microelectrònica, que es pot aplicar a tot el conjunt de la indústria i també a la indústria tèxtil, hi ha tota una sèrie de centres de serveis que són típicament per a aquesta xarxa de petites i mitjanes empreses, com és, per exemple, el Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, que fem amb la Mancomunitat Sabadell-Terrassa, amb la Diputació de Barcelona i amb l'Administració central, i després la xarxa de centres PROFON i de tecnologia aplicada, per exemple, al Ripollès, a Tarragona i a altres llocs del conjunt de Catalunya. Hi ha grans empreses tèxtils que tenen el seu propi CAD/CAM, el seu disseny per ordinador, o tenen les seves possibilitats de robotització, però precisament per a aquestes petites i mitjanes empreses convenen uns centres, que és una infraestructura al servei de totes les petites i mitjanes empreses.

Nosaltres hem adoptat aquest model, molt més que el model de les subvencions. En un moment de crisi, efectivament, hi va haver un model polític de subvencions o d'aval de la CARIC; en aquest moment, senyor Riera, aquest no és el nostre model industrial; vostè ens parla del passat. Això no vol dir que, en casos determinats, no s'hagin de donar ajuts —i continuarem donant-ne—, i, miri, hem donat un ajut a una empresa que s'installa a Balsareny, precisament pensant en la crisi del Bages i del Berguedà, i li donarem un ajut perquè aquesta és una empresa que crea quatre-cents llocs de treball, i a tretze quilòmetres de Balsareny vostè sap que hi ha la població de Puig-reig, del Baix Berguedà, que està patint, en aquests moments, una crisi important, amb la problemàtica de Can Marçal —i quan vostè es referia a la crisi del Berguedà suposo que pensava en això—, i en el Berguedà, el que hem de fer és evidentment ajudar les indústries tèxtils que puguem, però, sobretot, el que hem de fer és diversificar el Berguedà industrialment, que no depengui tant l'Alt Berguedà de la mineria del carbó ni el Baix Berguedà del tèxtil, que resulta que són dos sectors en crisi, sobretot el tèxtil que hi ha en el Baix Berguedà. L'altre dia, a la reunió de Lloret, a una pregunta d'un empresari tèxtil el senyor Solchaga contestava una cosa amb la qual personalment estic totalment d'acord; va dir «ja no es pot parlar del sector tèxtil, ja s'ha de parlar de diversos sectors dins del tèxtil» —vostè també en la seva interpellació ha parlat de subsectors, per tant suposo que també està en aquesta línia—, però en aquests moments que parlem de crisi del tèxtil hem de dir que hi ha empreses tèxtils al nostre país que van molt bé, que van molt bé, per sort, i quines són aquestes empreses?, les que tenen disseny, marca, internacionalització i projecció.

Centres de tecnologia aplicada d'aquest camp, de robotització, laboratoris —la qualitat passa pels laboratoris—, mesurar és saber, controlar és qualitat i, per tant, a part del Laboratori Central d'Assaigs i Investigacions —que també fa coses per a la indústria tèxtil, com, per exemple, tota la seva secció de foc, que té molta importància en els productes de moda-llar—, hi ha un laboratori tèxtil important a Terrassa, el LAITAT, el qual han contribuït molt a la seva modernització —que és important, és un gran laboratori—, la Generalitat i l'Administració central —ho han fet conjuntament. I després hi ha uns petits laboratoris, un d'especialitzat en la llana, l'altre en cotó, però el gran laboratori tèxtil és el de Terrassa.

En el tema del disseny, vostè em parlava que hi havia dissenyadors que treballaven per a empreses de fora: a mi, això em sembla esplèndid, em sembla que la internacionalització al mercat únic europeu vol dir això, és la lliure circulació de capitals, de mercaderies, de persones, i que el disseny treballi per a empreses de fora és un prestigi per al disseny català. Ara, cada país ha de buscar els seus factors bàsics de competitivitat; nosaltres, com a país industrial, estem a mig camí entre un país com Corea del Sud o com Hong-Kong —on la gent treballa dotze hores a la setmana, sis dies la setmana, amb cinc dies de vacances per any, i que quan es posen en un producte és molt difícil competir, no únicament per a Catalunya, sinó per a França, per a Itàlia i per a Gran Bretanya—, estem entre aquest tipus de països i estem a mig camí amb altres països de tecnologia punta, avançada, com poden ser els Estats Units, Alemanya Federal o Japó, i nosaltres hem de trobar els nostres factors de competitivitat, els nostres elements de competitivitat. És in-

dubtable que un element de competitivitat de la indústria catalana és el disseny, i, per tant, tot el que sigui una política de disseny és molt important. El disseny, que no és únicament l'aspecte estètic o cultural, el disseny, que és la formalització de tots els elements que integren un producte, i que també és innovació i també fa referència als costos i a la funcionalitat, doncs bé, jo crec que el projecte de creació de l'Escola de Disseny Tèxtil de Catalunya, en el qual participen els empresaris, l'Administració central i la Generalitat, em sembla que és una infraestructura important per a la promoció de la indústria tèxtil.

Sobre el Berguedà, jo li volia dir que ara podríem parlar del tema de la mineria, però m'allargaria —potser seria objecte d'una altra pregunta—, però en el Berguedà hi ha un pla específic: hem instal·lat el CIDEM a Berga, es fa un viver d'empreses —per cert, n'hem parlat sovint amb el senyor Roma i ell ha tingut una intervenció molt lloable—, un viver d'empreses en una antiga fàbrica de ciment, per ajudar totes les noves iniciatives, es fan unes investigacions mineres per continuar l'activitat minera —que em sembla que es podrà continuar—, s'intenta propiciar una diversificació, i estem treballant —i aquest va ser un dels temes de la comissió de cooperació que jo mateix vaig plantejar—, perquè la zona ZIT a Catalunya sigui aprovada; la zona ZIT representa que hi poden haver ajuts fins al 20% de la inversió en instal·lacions industrials, en les àrees definides per Brussel·les com a «zona assistida FEDER», que en el cas de Catalunya és tot el cinturó de Barcelona, és a dir, l'antiga zona ZUR, ampliada a tot el Baix Llobregat i el Baix Maresme, i, després —això, per a nosaltres és bàsic—, l'Eix del Llobregat, és a dir, Bages i Berguedà, i, això, representa que es podria anar a donar allà uns ajuts fins al 20%, dels quals la Comunitat Econòmica Europea pagaria la meitat, i les administracions espanyoles —central, autonòmica o local—, l'altra meitat, i això em sembla que seria un impuls a aquesta reindustrialització del Bages i del Berguedà, i jo espero que, això, ho tinguem... —jo esperava abans de final d'any, posem durant el primer trimestre de l'any que ve—, i, en tot cas, nosaltres ja hem començat, en algun cas, a aplicar-ho, i, per exemple, en aquesta inversió de l'empresa VULCA a Balsareny els hem promès un ajut del 10% de la inversió, però ens sembla que encara que Balsareny no sigui al Berguedà, és una comarca veïna i ajuda que tota aquesta comarca, aquestes comarques del Llobregat, doncs, es diversifiquin industrialment.

Hi ha un tema... Senyor President, segurament m'allargo, tres minuts, senyor President. (*Remor de veus.*) No, és que és un tema molt important, senyor Riera. Miri, hi ha una cosa que és claríssima, i aquest és el tema més important, per això no me'l vull deixar: la indústria tèxtil s'ha demostrat que té un procés cíclic; que té un procés de temporada, en podríem dir i això està influït pel tema de la moda, quan estan de moda les mitges, baixen els texans i els fabricants de mitges, en aquests moments, van bé, i els fabricants de fil, de teixit i de texans tenen dificultats. Per tant, la moda mateixa, que afecta tot el tèxtil, ajuda un subsector, i en ajudar aquell subsector perjudica l'altre. Per tant, hi ha tota una evolució cíclica. En aquests moments, els empresaris diuen que aquesta característica d'indústria de temporada es tingui en compte, i vol dir que quan estem al baix de l'onada, doncs, hi puguem haver una flexibilitat en el treball i de la mateixa manera que els empresaris

italians, quan tenen poques comandes, la *casa de reintegrazione* es fa càrrec del pagament dels salaris, i quan les empreses tornen a tenir comandes tornen a integrar aquest sector treball per pagar els salaris, i això dóna una flexibilitat a l'empresa, això és un tema que nosaltres hem plantejat al Ministre Solchaga, perquè això, evidentment, és un tipus d'adaptació i de legislació que depèn de l'Estat. I la resposta del Ministre ha estat de dir: «Jo estic d'acord amb això, estic d'acord amb aquest caràcter cíclic de la indústria tèxtil, estic d'acord amb el caràcter d'indústria de temporada, estic d'acord que hi hagi una flexibilitat i que les empreses no hagin d'aguantar la seva estructura i potser haver de desaparèixer, sinó que es puguin adaptar a les possibilitats si hi torna a haver un creixement de la demanda, però aquest és un tema que m'ha de venir amb un preacord entre empresaris i sindicats». Perquè, si empresaris i sindicats estan d'acord en això, doncs, nosaltres actuarem en aquest camp, perquè estem d'acord amb el concepte, i aquesta jo crec que és la tasca que li pertoca a la Generalitat, de fer d'intermediari o d'àrbitre, o de posar en una mateixa taula empresaris i sindicats per tractar aquest tema, per elaborar un pla que estableixi aquesta flexibilitat i poder-ho presentar a l'Administració central per a la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor President, i demano excuses.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera té un torn de rèplica.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Ens agafarem assossegadament, tranquil·lament la resposta, penso que podem passar-nos una mica dels cinc minuts. (*Rialles.*) Senyor Conseller, vostè s'ha passat exactament quinze minuts més del temps que li pertocava —cosa que m'ha semblat, doncs, atès l'interès del tema, que és bo de fer-ho, sempre que es permeti també fer-ho al replicant.

Anem a pams i punt per punt: a vostès els encanta de fer d'intermediaris, senyor Conseller. Però, és que vostè, a part de voler fer d'intermediari —cosa que em sembla bé, és una tasca també del governant—, vostè ha d'assumir responsabilitats de govern, senyor Conseller; vostès estan governant, vostès tenen un pressupost, molt ben dotat aquest any. Jo diria que ahir ho estàvem parlant aquí, en el Ple del Parlament. Jo no els he parlat ni discutit que fos dolent, o bo, en el sentit del pla de reconversió, no n'he parlat del pla de reconversió, qualificant-lo; el que he dit és que vostès tenen l'obligació política de fer, dissenyar un pla d'actuacions complementàries del pla de reconversió, perquè és evident que ha anat fantàstic, potser, per a moltes empreses; però, és evident, i jo li vull tornar a recordar... ¿com és possible que hagin mantingut la productivitat del sector tèxtil català durant aquests anys, si teòricament les empreses reduïen plantilles, les empreses estaven reduint maquinària? Doncs, bé, perquè tot això hi ha hagut altra gent que ho ha fet funcionar. I ara què, a totes aquestes empreses que han aguantat aquest procés, què els diem? Doncs: «Miri, doncs, ja està, ja s'ha acabat això; vostès ara, doncs, s'espavilen si tenen dificultats». No, no, el que hem de fer és també nosaltres, haver d'aportar el nostre pla complementari a aquest pla de reconversió, per tal que aquestes deficiències que es creaven poder-les anar palliant, això és el que havíem de fer, i és el que encara som a temps de fer, senyor Conseller. El Pressupost de la Generalitat té una dimensió que permet actuacions també en aquest camp, i d'això és del que li he parlat, senyor Con-

seller, que realment vostès, en no fer aquest pla d'actuacions han negat una de les seves funcions bàsiques : assumir també quotes de responsabilitat, no sols fer d'intermediari, que ja m'està bé que vostè vulgui fer d'intermediari i mitjancer, ja m'està bé, però penso que aquesta no és la manera de sortir-se'n d'aquesta història.

Un altre problema : els problemes de les importacions. Senyor Conseller, vostè sap que no a tots els sectors afecta d'igual manera això. Vostè sap que és bàsicament el sector del cotó el que pateix aquestes dificultats, com vostè molt bé ha dit. Per què? Perquè ens falta un sector al qual afegim molt valor afegit —si em permet la paraula—, i, per tant, haig de partir d'aquí —i en això estem totalment d'acord—, que afegint valor afegit, és a dir, disseny, és a dir, moda, evidentment que podem tirar endavant també aquest subsector que ara té dificultats, i, per tant, fer un esforç en aquest sentit, jo hi estic d'acord. Hi estic d'acord i penso que és el que hem de fer, que és el que hem de fer. I aprofitar certament el que encara tenim : costos laborals més baixos; encara els tenim, costos laborals més baixos, encara els tenim; i d'això, els mateixos butlletins que publica Intertèxtil encara sí que en fan esment; en tenim altres de més alts que la comunitat, però aquest encara continua essent més baix; per tant, cal saber aprofitar.

Vostès em diuen que seguirà la política que ha fet i que l'anirà, doncs, complementant. Senyor Conseller, és que vostès jo diria que no n'han fet cap de política en aquest camp, no n'han fet cap. Vostès han fet actuacions d'algunes subvencions que vostè diu : «No, ara ja no és tan important això, s'han de crear infraestructures», hi estem d'acord; però, en canvi, vostès han anat donant, en aquests anys, una política que no ha arribat pas a tothom : l'últim crèdit de què jo li parlava de l'Institut Català de Finances n'és un indicador. Senyor Conseller, vostè sap —i n'hem parlat moltes vegades— que el vam venir a veure a vostè, ja fa..., quan vam parlar en la Comissió ara fa un any, en la Comissió d'Indústria, que hi havia un subsector de teixidors auxiliars, d'aquest petit subsector, que aplega mil empreses tèxtils a Catalunya, que són 400 associats, empreses, i que requerien petits avals per poder modernitzar la seva indústria tèxtil. Vam venir, en vam parlar, ja fa potser més d'un any i mig, n'hem tornat a parlar moltes vegades, i, en canvi, hom veu que vostès donen crèdits a una determinada empresa, i en canvi aquest subsector, que té una dimensió, que el Govern hi podria entrar perfectament, que s'ha ofert la possibilitat de fer, fins i tot a través de l'Institut Català de Finances, un fons de garantia dels avals que poguessin donar per tal que poguessin completar la seva estructura industrial i poder-la modernitzar, i, en canvi, ni una paraula. L'any passat vam defensar aquí una esmena als Pressupostos que parlava en aquest sentit, i el senyor Subirà, com totes, ens la va retallar, que era intentar simplement donar tota la capacitat d'aval i de crèdit que no havia estat executada durant els exercicis dels anys passats. Per tant, vostè té coses que pot fer perfectament, si és que vol assumir responsabilitats, si és que no en vol assumir, aquest és un altre problema.

Una altra qüestió : el tema del Berguedà. Home!, senyor Conseller, estem amb el mateix : l'any 84, el desembre del 84 vàrem defensar el Grup Socialista una esmena als Pressupostos, i l'any 85 vam tornar a insistir amb propostes no de llei perquè no vam poder progressar amb els Pressupostos, de fer

un pla de reindustrialització del Berguedà —l'any 84, senyor Conseller!—, perquè dèiem que el tèxtil està en dificultats, la mineria està en dificultats..., escoltin, i no hi va haver manera de poder fer res en aquest sentit. Veiem l'any 85 una proposta de llei al Parlament també, a la Comissió; se'ns va també revocar, i amb una frase que em va quedar molt gravada d'un diputat —al qual tinc un aprecí personal, li tinc molt d'aprecí personal—, però que, en aquell sentit, la va vessar de totes totes a la Comissió —ara no és en aquest hemicle, no ha sortit diputat aquesta vegada—; va dir : «Senyor Riera, pel tema del Berguedà i a Puig-reig, que és on estan passant dificultats ara, jo l'invito a vostè a venir al cap de mes, quan la gent cobra el subsidi d'atur i veurà els comptes d'estalvi com s'incrementen», això consta al *Diari de Sessions*. Imaginin-se vostès el que deien l'any 84 i 85 —això no m'ho invento jo, en el *Diari de Sessions* vostè ho pot constatar. Som a l'any 88 i hem de córrer-hi tots perquè a veure si d'aquesta empresa que vostè diu, doncs, que arribarà a Puig-reig o a Balsareny —a Balsareny, millor dit— podrà paliar en part o en molt el que està passant al Berguedà. Vostè ha estat al Berguedà? Un desastre, un desastre. Miri, una cosa que fins i tot em va fer pena : vostès, en la campanya electoral van dissenyar un fulletó que deia «Passem comptes», que deia : «Convergència hem solucionat la mineria del Berguedà». Ho deia així : «Hem solucionat», el senyor Roma li pot portar, quan vostè vulgui, l'imprès de Convergència, del Govern de la Generalitat «Passem comptes» : «Hem solucionat el problema de la mineria del Berguedà». Això no és seriós. Perquè en el Berguedà el Govern no ha assumit les seves responsabilitats, i, per tant, no n'hi ha prou a dir el que m'ha dit, sinó que per al Berguedà, a part del que puguem fer en el tèxtil, el que puguem fer —i en això estic d'acord amb vostè—, cal realment una actuació molt concreta, molt puntual, perquè aquella comarca no hagi de venir un dia el diputat nostre que tenim allà, que representa també aquella contrada, i hagi de portar les claus aquí al Parlament per dir : «Miri, els portem la clau», perquè vostè sap que la davallada de llocs de treball ha estat enorme en aquests sectors bàsics que per a ells encara són, que és la mineria i el tèxtil.

Vostè em parla del disseny. Diu : «Escoltin, fantàstics els dissenyadors, que treballin a fora» i tot això. Escolti, siguem seriosos. Vostè sap, per exemple, l'associació l'Acta té una escola de disseny tèxtil, una petita escola que fa molt treball —mai cap suport de vostès. Hi ha una cooperativa a Manresa, que diu «Textures», que treballa a grans empreses també de Manresa, però és que també cap mena d'ajuda. És a dir, hi ha petits grups que fan disseny tèxtil; hi ha petits grups que s'han d'ajudar, és clar que s'han d'ajudar aquests grups que fan disseny tèxtil. No sols podem pensar «farem una gran escola de disseny tèxtil», una gran escola de disseny tèxtil per què? Per fer un gran aparador, una gran inversió? Però, escolti, en el territori hi ha molta gent, moltes petites empreses que estan treballant i que es tenen un suport, un ajut, tenen un pla d'actuació que puguin equilibrar-se entre tots una mica, que tinguin tothom l'opció de poder-hi participar. I això sap vostè que és bàsic, perquè el tèxtil, en tirades curtes i amb un disseny dinàmic, pot fer moltes coses. Però no solament això : vostè sap que podem fer moltíssim fent taules de concertació de la moda, que està en altres països i és molt això; és a dir, que es posin en una taula dissenyadors, els dissenyadors de línies, és a

dir, els de la moda, els filadors, els teixidors, per tal de preveure la moda de l'any que ve, perquè aquest problema que vostè deia no passi. És a dir que la gent no treballi un any enrere en el sentit de la moda, sinó que la poden preveure i poden pactar-la d'una manera o altra, per tal de poder tirar endavant tot aquest sector. Hi ha moltes coses que vostès no fan, perquè vostès no tenen un pla integral en aquest sector —com en d'altres, per desgràcia, però aquest, estem parlant d'aquest avui— d'actuació, no el tenen; jo no sé si el volen tenir; jo espero i desitjaria que sí que el volguessin tenir, perquè realment fa falta.

Miri, senyor Conseller —ja acabo, no esgotaré pas tot el temps que vostè ha esgotat—, els treballadors d'aquest país, a través de les centrals sindicals, van fer un gran esforç en el pla de reconversió, un gran esforç. Les petites empreses també han fet un gran esforç en aquest camp, i mitjanes empreses, moltes que passen dificultats, que no es van poder acollir al pla de reconversió, de vegades per no estar en la situació necessària per poder-s'hi acollir, de vegades per manca d'informació, no han tingut audiència en aquesta possibilitat. Vostè sap que hem de fer un esforç de poder-les asseure en una taula, parlar, poder veure què està passant en el tèxtil, tot allò que els explicava jo abans a vostès, d'aquests grups especuladors que estan actuant, que estan destruint teixit industrial català, l'estan destruint, l'estan malbaratant. Està passant, senyor Conseller, si vol en parlem a part, a vostè li donaré noms, perquè vostè ho sàpiga, si és que no sap. Per tant, asseure's a una taula, dialogar i elaborar un pla d'actuació. Però no només unes patronals, sinó totes, senyor Conseller, no n'hi ha prou que vostè em digui : «És que jo ja parlo amb Intertèxtil», ah!, no senyor, Intertèxtil espera que vostè hi parli, però també perquè no parla amb l'Associació de Teixidors Auxiliars, que té quatre-centes empreses afiliades? Per què no els asseu vostè a la taula? Per què no dóna audiència també al Patronat de l'Escola de Disseny? Per què no hi parla més? Per què no dóna la possibilitat d'incidir, que els parlin de les seves experiències? Perquè no existeixen aquests, no són del país, és una altra història? Vostè sap que això no ho ha fet, i vostè pot fer-ho, només és qüestió de voluntat política, fer-ho.

Jo espero, senyor Conseller, de veritat, que això ho faci, que és una mica per encarrilar la situació; és a dir, parlem amb la gent que ha estat implicada, parlem amb la gent que en aquest moment està passant dificultats, els seus representants, asseiem-los a taula i elaborem un pla d'actuació. Que vostè em dirà : «És que hi ha una part de temes que jo no podré fer, és Govern de l'Estat». Joestic d'acord amb el que vostè deia del tema de temporada. És evident que hi ha mesures de Seguretat Social en què vostè no pot actuar, és evident, i, per tant, hi haurà temes que, segurament, s'hauran de portar a la taula del ministeri corresponent de l'Estat. Hi estem d'acord en això, jo no li diré pas que vostè ho pugui fer tot, però el que és cert és que vostè pot fer una pila de coses que encara estan per estrenar, no només per sortir d'aquí i dir-me a mi : «Escolti, fem això i això, i aquests 20 milions per aquí», no, no, si això ja ho sé, però això per a mi és una mica un aparador, però el que ha estat realitat és que vostès no prenen responsabilitat i no assumeixen situacions, en aquest cas.

Miri...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Riera, ja ha doblat el temps,

igual que ha fet el senyor Conseller.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : D'acord, només era això. Jo, la veritat, voldria presentar, si és que vostè no em confirma que hi haurà una mesa i que vostè convocarà les centrals sindicals i les patronals —a totes, no només unes—, doncs, per parlar d'aquest tema, hauré de presentar una moció, i que voldria també intentar consensuar, perquè es tracta que ens posem d'acord per intentar assumir el que puguem, assumir tots les nostres responsabilitats. I, evidentment, que en aquest camí, jo, doncs, voldria fer una Moció, si convé que la poguéssim consensuar, perquè em penso que el tema que es tracta aquí és que la situació en què estem puguem salvar-la el millor que puguem per al país, i en aquest tema el Grup Socialista sempre el tindrà al seu costat, encara que aquí lògicament ho hàgim de plantejar per a un altre Govern, evidentment que sí; el Govern, em refereixo, al central si algunes mesures no les podem fer des d'aquí.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller, per a rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor Riera, bé, jo de la seva rèplica i de la intervenció d'abans, la veritat és que no he sabut interpretar una política alternativa, però, vaja, només he escoltat algunes crítiques puntuals, però una política alternativa de com es resol la problemàtica del tèxtil, que és la problemàtica que està afectant en aquests moments França, Itàlia, Alemanya Federal, que han tirat tots ells per una via, que és la via del valor afegit, que és la via del disseny i de la marca, que és l'única via possible del futur del nostre tèxtil, jo això, que em sembla que és una gran opció política, i que és la nostra política, vostè això no m'ho contradiu. I no m'ho pot contradir perquè no hi ha altre camí que aquest.

Els recursos són limitats, i nosaltres hem d'esmerçar els recursos en aquelles coses que poden ser més productives per al conjunt de la indústria tèxtil del nostre país. Jo li he dit que la nostra política, més que ajudar amb subvencions a tal empresa o a tal altra, és la creació d'unes infraestructures al servei de les petites i mitjanes empreses; aquesta és la política que han fet alguns països europeus que han estat capaços de tirar endavant amb aquesta crisi del tèxtil, i aquestes infraestructures són centres de recerca —no els hi tornaré a citar—, centres de serveis, CAD/CAM, robotització, xarxa de laboratoris, l'Escola de Disseny Tèxtil, que no és una política d'aparador. Jo crec que vostè aquí s'ha expressat malament : no es tracta d'ajudar aquell grup de dissenyadors de Manresa o d'una altra població de Catalunya, que són tots ells molt lloables i molt dignes d'ajut, però es tracta, en el nostre país, de fer una escola amb rang universitari de disseny tèxtil, que és una petició del món empresarial i també del món sindical, que és una necessitat en la qual collabora Madrid, el Govern central, i que es farà a Catalunya, i em sembla que això no és política d'aparador, això és una infraestructura que s'ha de fer, i és el camí de futur de la indústria tèxtil. O bé una política de promoció de la marca. La presència en el món es té a través dels productes, amb el comerç, es té a través de multinacionals —nosaltres no en tenim—, i es té a través de la creació de grans marques internacionals; les grans marques internacionals que han creat països com França i com Itàlia, i nosaltres som capaços de crear algunes marques internacionals, i no únicament en el camp tèxtil.

Per tant, aquesta línia de marques internacionals, per a nosaltres també és un eix de la nostra política.

La indústria tèxtil ha tingut una gran transformació, no únicament perquè és la primera indústria amb la qual s'industrialitzen els tercers països —això ja ho hem comentat—, i això incideix en una Comunitat Econòmica Europea que està oberta i que rep moltes importacions, sinó perquè s'ha transformat d'una indústria de mà d'obra en una indústria de capital. Vostè sap que avui dia l'automatització en les indústries tèxtils, en les filatures i en les indústries de teixit és impressionant, i la baixa de la mà d'obra és, realment, una revolució tecnològica. La revolució tecnològica actual sap que afecta tot el teixit industrial, i és la introducció de noves tecnologies, fins i tot en els productes més madurs, en la producció de jerseis, o de llençols, tot això no cal dir-ho, però, això, evidentment, crea una problemàtica molt gran.

Vostè diu que encara tenim costos laborals més baixos, però per aquí no ens en podem sortir, ens n'hem de sortir per la banda superior, de valor afegit, de disseny i de moda. No hem d'anar treballant a base dels costos més baixos, i, a més a més, dins la Comunitat no és veritat que siguem els costos més baixos: Portugal, jo no li he parlat de l'acord amb Portugal. No he vingut aquí a utilitzar enfrontaments amb l'Administració central. Jo li hauria pogut dir: «Però, escolti, aquest acord de lliure introducció accelerada de productes de Portugal...», no n'he parlat, perquè em sembla que la nostra indústria tèxtil ha de ser capaç de resistir aquestes importacions i aquestes entrades de productes de Portugal, perquè precisament ha de ser una indústria de qualitat, i tenim capacitat per fer-ho.

Vostè m'acusa de fer d'intermediari. Jo li he dit que faria d'intermediari entre empresaris i sindicats per a un tema molt important, que és tractar la indústria tèxtil com a indústria de temporada. Vostè m'acusa de fer d'intermediari, però després em diu: «Reconec que no és un tema de vostè, que l'ha de resoldre Madrid», per tant, què puc fer, jo? Assumir responsabilitats en un tema que no és meu, o fer d'intermediari? Jo crec que haig de fer d'intermediari, i, per altra banda, el senyor Solchaga, que sí que té responsabilitats, perquè això afecta la Seguretat Social, doncs ell mateix diu: «Abans de provar-ho, posin-se d'acord empresaris i sindicats», i jo em proposo propiciar en el que pugui, modestament, que aquest acord sigui viable.

Vostè diu: «Que s'assegui la gent en una taula de moda: filadors, teixidors, confeccionistes, gènere de punt...», això existeix, és l'Institut Espanyol de la Moda, que ajudem, que quasi tot ell està ubicat a Catalunya, a Barcelona; que fan les tendències que vénen amb dos anys d'anticipació; que ara han fet una exposició en la qual han ensenyat totes les tendències dels propers dos anys. Això funciona, si no, la nostra indústria tèxtil no funcionaria. No em digui que no fem res en aquest camp, perquè tenim empreses que van bé i van bé perquè preveuen la moda. No hi incideixen, eh? La moda, aquí, la suportem, no la creem. La creen, com vostè sap, França i Itàlia, però és un gran esforç que hem de fer per participar-hi o, almenys, per saber les tendències que vénen, i això s'està fent, hi ha un institut en aquest aspecte que funciona. Que ajudem nosaltres, que ajuda l'Ajuntament de Barcelona, i si ho fan millor que nosaltres, doncs, nosaltres els hem d'ajudar a ells a tenir més recursos i a fer-ho més bé, perquè són professionals.

La crisi del Berguedà. Jo crec que en la mineria hem fet bastant, que, a més a més, mantindrem l'activitat minera al Berguedà. Jo crec que la gravíssima situació que afectava vuit-cents treballadors, atesa la moderació i el seny de tothom, començant pels sindicats, l'empresa i tothom s'ha portat molt bé, hi ha altres llocs d'Espanya que amb conflictes potencialment menors han tingut unes crisis molt fortes, i que a aquesta crisi de la mineria s'afegeix la crisi del tèxtil al Baix Berguedà, que és un tèxtil, precisament, de filats i teixits de cotó, que incorporen poca moda i poc disseny. I aquest no és un tema fàcil, i l'hem de resoldre a base de la diversificació i de portar-hi altres empreses, i, sobretot, l'hem de resoldre a base d'intentar que Can Marçal, que no és gens segur, tingui una continuïtat, amb un empresari que ho agafi i que ho tiri endavant, encara que sigui rebaixant el nombre de treballadors; un empresari que, en tot cas, no seria per motius especulatius per quedar-se amb els terrenys i amb la fàbrica, sinó per assumir una empresa i tirar-la endavant. I per aquesta via hem d'anar: o bé que tinguin continuïtat aquestes empreses, o bé ser capaços de diversificar.

El tema de portar VULCA a Balsareny i dels quatre-cents treballadors, no és un tema de fer-hi broma, és un tema important. Quatre-cents treballadors en aquesta àrea és molt important, i en aquest afany perquè hi hagi aquesta inversió hi ha col·laborat molta gent de tots els partits i de tots els sindicats. Jo crec que, en definitiva, crec que sí, que tenim una política del tèxtil i del Berguedà i que és normal, de tota manera, senyor Diputat, que no tinguem coincidències, perquè pertanyem a opcions polítiques diferents, amb programes diferents.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que figurava amb el número 20 en l'ordre del dia ha estat posposada, de manera que passem al número 21, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de l'EAJA, presentada pels diputats senyors Josep Maria Sala i Rafael Madueño (*Remor de veus.*) Suposo que la defensa el senyor Sala. (*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de l'EAJA

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors diputats, a la interpellació que vaig formular tot just fa quinze dies, i també al llarg de les vegades que hi ha hagut oportunitat de plantejar el tema del joc davant del Ple d'aquest Parlament, ha quedat, jo crec, suficientment clar que el conjunt de jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat està en crisi, en una profunda crisi. Les xifres de vendes ho diuen: estem, en aquests moments, a la meitat de les previsions, i el nivell de rebuig dels ciutadans de Catalunya als jocs gestionats per aquesta entitat autònoma jo crec que és un fet evident.

La Moció que presentem és un intent, des de l'oposició, de contribuir a solucionar aquesta crisi. Hem de reconèixer que vostès han començat a fer ja alguna cosa en aquest sentit, s'han

mogut. Alguns dels moviments han estat en la bona direcció, alguns no. La destitució del senyor Vilarrubí, o la dimissió del senyor Vilarrubí, tant se val, és una bona decisió. L'adscripció de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes a la Conselleria de Benestar Social ha estat, en aquest sentit, una mala decisió. Però és evident que amb aquestes mesures, que són estrictament mesures epidèrmiques, la crisi no s'aborda, la solució de la crisi no s'aborda.

I avui podríem entrar a parlar de moltes coses de les que afecten el joc, i dels molts canvis que caldria introduir en la política del joc que vostès fan per intentar aconseguir que, de veritat, aquesta política del joc serveixi a la Generalitat, no vagi en perjudici polític i econòmic de la Generalitat.

Però per no fer una llista llarga, molt llarga de les moltes coses que caldria canviar, i per centrar-nos en els aspectes essencials que demostren l'error de la seva política, la Moció aborda dos aspectes, que, a més, són els dos aspectes que marquen els elements diferencials, els elements específics de la política del joc del Consell Executiu i de l'EAJA; els elements que la fan diferent, aquesta política, de la política que es fa a la resta d'Espanya i de la política que es fa en una part bastant important dels països d'Europa, i aquesta Moció, els dos punts d'aquesta Moció, el que pretenen és que retornem aquests dos aspectes a la normalitat, que retornem aquests dos aspectes al lloc d'on mai no haurien hagut de moure's.

El primer, jo crec que és un tema clar, i és l'arrel de tot, és l'arrel de tot. És un punt en el qual es planteja la necessitat que s'extingeixi el contracte entre l'Entitat Autònoma i Luditec, que es doni per extingit aquest contracte, que és la perfecta plasmació de l'error, del gravíssim error de l'inici d'aquesta política. Aquest contracte, ho hem dit moltes vegades, és un contracte escandalós. És el contracte probablement més escandalós que una Administració pública ha signat amb una empresa privada. És un contracte que garanteix a una empresa privada —i, a més, a una empresa privada específica, però és igual, seria exactament igual el raonament, amb qualsevol tipus d'empresa privada, el fet que sigui Luditec encara ho fa més greu, però simplement amb qualsevol empresa privada el tema seria suficientment greu—, que li garanteix, a aquesta empresa, uns beneficis absolutament escandalosos, per la gestió del joc. A la resta d'Espanya, vostès ho saben, els beneficis del joc o van als que juguen i guanyen premis, o van a l'Administració. Aquí a Catalunya, a més, a més —i només passa això a Catalunya, i és especificitat de la política del joc del Consell Executiu—, van a parar a una empresa privada que es diu Luditec. I els nostres càlculs —càlculs que mai s'han rebut, mai s'han rebut; s'han intentat negar a partir d'afirmacions genèriques, però mai s'han negat de veritat, perquè és impossible negar-los, perquè són evidències absolutes— és que aquesta empresa privada que es diu Luditec s'emporta, s'haurà emportat l'any 87, a través dels beneficis declarats i dels indirectes, com, per exemple, el de les butlletes, al voltant de 3.000 milions de pessetes de beneficis, de cap manera justificats. El contracte Entitat Autònoma de Jocs - Luditec entrega, regala a una empresa privada l'any 87 més de 3.000 milions de pessetes, sense cap tipus de justificació. Són diners, a més, que es treuen del Tresor de la Generalitat, perquè són recursos diferencials, si no els ingressés Luditec, els ingressaria el Tresor de la Generalitat.

Aquesta empresa Luditec —ho hem dit, ens hem cansat de dir-ho— és una empresa de composició accionarial absolutament dubtosa. Està integrada per uns socis que encara no hem pogut acabar d'esbrinar —perquè això requereix una investigació fins al final— qui, exactament, és al darrere de la xarxa d'empreses instrumentals, i de les empreses instrumentals de les empreses instrumentals, i darrere de cada un dels socis, a mesura que es va gratant, van apareixent noves i noves empreses instrumentals, no només és la Imperial Trading i la seva xarxa d'empreses instrumentals de les instrumentals, com la Mossetta, la Mantelleta, el senyor Barrett, la Imperial Trading i aniríem avançant, aniríem endavant, i, a més, cada soci instrumental que anéssim recorrent, passaria per un paradís fiscal. També és l'altre soci, el soci de Casinos de Mallorca, amb les seves empreses instrumentals, amb aquest grup Trebol, del qual és probable que haguem de tornar-ne a parlar en aquest Parlament amb motiu de la qüestió dels parcs d'atraccions molt properament. I també del Casino Consult, un altre *holding* situat al Canadà. I és tot el tema —del qual en parlarem, espero, molt aviat—, el tema del senyor Suqué i la qüestió de Casinos de Catalunya. És aquest conjunt d'empreses.

De tota manera, m'entretindré fonamentalment en dos aspectes dels que han anat apareixent al voltant d'aquest conjunt d'empreses, dos aspectes concrets, però que jo crec que il·lustren el conjunt.

El tema de les butlletes. Absoluta qüestió escandalosa. Estem pagant les butlletes al doble del preu. Hi ha estudis de les ofertes presentades durant el concurs; estudis posteriors, segons els quals les butlletes que es paguen a sis pessetes per part de les loteries de la Generalitat es poden obtenir molt per sota de la meitat d'aquest preu; molt per sota de la meitat d'aquest preu. Es poden aconseguir per dues i per tres pessetes. Si multipliquem aquestes butlletes pels 200 milions que foren consumits l'any passat, estem parlant d'una xifra per any —per any— d'uns 600 milions de pessetes de més, que es paguen de més, que no es paguen per les butlletes; per les butlletes es paguen pel que valen 600 milions, però, a més d'això, es paguen 600 milions de més per aquestes butlletes. I a més es paguen a no se sap qui, perquè es paguen a una empresa, que és una d'aquestes instrumentals de les instrumentals, propietat del senyor Barrett, que es diu l'empresa Dentech, instal·lada al paradís fiscal de les illes anglo-normandes; es paguen a través d'una d'aquestes empreses instrumentals, i el mateix propietari de la fàbrica que subministra les butlletes, el senyor Pollard, per declaracions formulades la setmana passada per televisió, transcrits literalment, agafades per telèfon literalment, afirma desconèixer qui és aquesta empresa a la qual la Luditec paga a sis pessetes les butlletes que costen tres pessetes, instal·lades a les illes anglo-normandes. El mateix propietari de l'empresa que subministra les butlletes, quan el periodista li pregunta —i això és transcripció telefònica— qui és l'empresa Dentech, diu: «Jo no conec l'empresa Dentech». Doncs, l'empresa Dentech és la que, a les factures oficials de la duana espanyola és la que factura a Luditec sis pessetes, doble del preu del que valen les butlletes, les butlletes que només valen tres pessetes.

I com aquest tema, en podríem parlar de molts altres. Aquesta empresa Luditec està presidida per una persona, el senyor Artur Suqué, que ha enganyat una Comissió del Parla-

ment, i aquest és un tema en el qual també em voldria entretenir. El senyor Suqué es va presentar a una Comissió del Parlament i a una pregunta concreta d'aquest Diputat, una pregunta precisa —no una pregunta genèrica, una pregunta precisa— sobre el seu coneixement d'un senyor d'una certa importància en el món del joc internacional, una persona vinculada —ho diu, a més, una carta del seu advocat— a la màfia corsa del joc a França, el senyor Paul Baron, afirma rotundament, el senyor Suqué : «Paul Baron va ser el tècnic que vam contractar nosaltres, Casinos, l'any 78. El senyor Paul Baron va ser el que va agafar un contracte de quatre anys amb nosaltres, i que després va desaparèixer del mapa i no l'he vist mai més.» En aquell moment era el Director del Joc. El senyor Suqué, davant una Comissió del Parlament. I es ratifica, posteriorment, en aquesta afirmació. Diu que, quatre anys després de l'any 78, l'any 82, el senyor Paul Baron va «desaparèixer del mapa». Jo tinc documents reiterats; a més, documents de la Direcció General de Jocs i Espectacles, certificats de la Direcció General de Jocs i Espectacles, de l'any 86, de l'any 87 —aquest és del 5 de gener del 87—, segons els quals —i és certificació signada pel senyor Josep Maria Lamarca el 5 de gener del 87, del 87, cinc anys després del dia segons el qual el senyor Suqué va deixar de conèixer el senyor Paul Baron—, segons el qual el senyor Paul Baron és l'assessor general dels jocs de l'empresa Casinos Lloret de Mar, SA, propietat del senyor Suqué. L'assessor general de jocs és el senyor Paul Baron.

El senyor Suqué nega i afirma que el senyor Paul Baron va perdre-li la pista, va «desaparèixer del mapa» l'any 82; l'any 87, certificació de la Direcció General de Jocs i Espectacles, clàusula tercera : el senyor Paul Baron és l'assessor general de jocs de Casinos, de Lloret de Mar.

El senyor Suqué, president d'una empresa que té un contracte amb una empresa oficial de la Generalitat, va mentir deliberadament en una Comissió del Parlament de Catalunya. Jo ja sé que aquest país no és els Estats Units; en els Estats Units, tots ho sabem, tenim exemples molt recents, igual que als països d'Europa, una persona que davant una comissió parlamentària menteix deliberadament té, òbviament, conseqüències penals; hi ha casos, molts casos d'aquests. Aquí, a Espanya, ho sabem : no és així, la legislació és una altra.

Jo crec, senyor President, i és una interpellació directa a vostè —jo em vaig dirigir al seu moment a la Mesa del Parlament amb referència al fet que una persona, un ciutadà de Catalunya que, a més, és proveïdor de la Generalitat, havia enganyat una Comissió del Parlament. Se'm va respondre —i des d'aquest punt de vista haig d'acceptar el criteri, que és veritat—, que no hi ha cap tipus de mesura legal que pugui fer corregir aquesta situació. Jo dic que avui sí que tenim l'oportunitat de corregir aquesta gravíssima circumstància que un ciutadà de Catalunya, proveïdor de la Generalitat, hagi enganyat una Comissió del Parlament. S'ha de votar, votant que sí, aquesta Moció, i rescindint el contracte amb l'empresa que presideix el senyor Suqué, amb l'empresa Luditec, potser haurem començat a restablir una mica la normalitat i aconseguir que aquest Parlament, davant els ciutadans d'aquest país, adquireixi la normalitat i la fermesa que això es mereix.

Un segon punt de la Moció fa referència...

El Sr. PRESIDENT : Tingui en compte que se li ha acabat el temps, eh?

El Sr. SALA : Se m'ha encès la llum groga, em permet parlar encara.

El Sr. PRESIDENT : Han passat exactament els deu minuts.

El Sr. SALA : Però se m'acaba d'encendre la llum groga, senyor President, i jo intentava... Immediatament acabo, presentaré estrictament... Jo intentava seguir els llums, cosa que altres oradors d'abans, fins ara, no feien, però si amb la llum groga haig d'acabar, acabaré molt ràpidament.

El segon punt feia referència únicament a la política comercial. Jo crec que la política comercial és una política profundament equivocada. Vendre joc on es ven és un error gravíssim. El segon punt afirma que s'ha de retirar el joc dels establiments comercials com els forns de pa i els quioscos. Jo els demanaria que corregissin la política comercial. I em permetran, com que probablement abans de final d'any no acabaré, no tindrè oportunitat de poder tornar a parlar del joc —suposo que això, per part dels bancs de la majoria, ho agrairan—, els dediqui, als bancs de la majoria, una nadala que un advocat amb bastant sentit de l'humor va publicar recentment : «Avui jugar ja no és vici / és virtut i lleialtat / si així donem benefici / a la Generalitat. / Aquest any, a l'establia / prop de la mula i el bou / també vendran loteria / de la 6/49.» (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. Com que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció, es passa directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Mixt sembla que no hi ha ningú i que hi renuncia. Esquerra Republicana de Catalunya, vol intervenir algú? (*Pausa.*) El Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Bé, seré molt breu. Nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana donem suport a aquesta Moció, de fet, essent conseqüents amb tot el que des de la passada legislatura hem anat expressant en aquesta Cambra sobre la política del joc a Catalunya. De tota manera, em sembla que l'articulat de la Moció —i això és un altre motiu perquè hi donem tot el suport— és un articulat que només preveu complir la llei, en aquest cas, complir la Llei del Joc, i, per tant, nosaltres entenem que no només el nostre Grup, sinó que haurien de ser tots els grups de la Cambra els qui, en compliment de la Llei, haurien de donar suport a aquesta Moció.

Dues consideracions, una sobre el primer punt —el tema de Luditec—, que, pel que s'ha dit en aquesta Cambra molt a bastament, als mitjans de comunicacions, fins i tot en algun llibre, ja s'ha intentat aclarir i no s'ha aclarit, el que és ja aquesta *connection* negra internacional, de la qual ja es fa pràcticament impossible, al nostre entendre, de treure'n l'entrellat, de qui és qui, on va ser, en quin país... Sembla una espècie de vol d'Estats i de continents. Ens sembla que, per respecte als ciutadans de Catalunya, el Govern de la Generalitat —i per respecte a la transparència i a la claredat en temes espinosos com és la política del joc—, el Govern de Catalunya hauria de rescindir aquest contracte, i també, per tant, doncs, és un motiu de suport a la Moció.

I, finalment, ens sembla que és «de calaix», però «de calaix», que, també per respecte als ciutadans i per higiene dels forns i de les botigues de queviures i dels quioscos, desapareguin els punts de venda de les loteries públiques de la Generalitat. I, a més, ara hi hauria una oportunitat : l'EAJA ha passat a Benestar Social. Vam sentir el nou Conseller, el Conseller de Benes-

tar Social, en Comissió, i l'hem sentit aquí, al Ple, doncs, d'aquest nou esperit que vol inspirar-se en la política del joc, es diu, s'ha sentit, s'han vist declaracions públiques que es diu que es vol donar entrada a les loteries públiques a tota una sèrie de col·lectius amb minusvàlua, per exemple, que demanen, doncs, ser venedors de la xarxa pública de loteries de la Generalitat... Bé, aquí seria una oportunitat, al nostre entendre, com, diguem, per vertebrar aquesta entrada, de treure de forns i de queviures i d'altres llocs, que no hi haurien d'estar, tots aquests punts de vendes de loteries.

Per aquestes raons, el Grup d'Esquerra Republicana anuncia que votarà afirmativament, com ja he dit, aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

EL Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup Popular? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

EL Sr. CURTO *(de l'escó estant)* : Senyor President, per anunciar que el Grup Popular renuncia al torn de posicionament, però, en tot cas, anunciar —i valgui la redundància— que, a l'hora de votar, demanarem votació separada del primer i del segon punts objecte d'esta Moció.

EL Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez.

EL Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement aquesta proposta de Moció. Al marge d'això, nosaltres tenim algunes consideracions que pensem que és important posicionar-nos respecte a elles.

La primera és que la nostra impressió, ratificada per les dades, s'expressa amb molta claredat que el joc a Catalunya és encara més gros que abans. Això no vol dir —i en això sí que estem d'acord amb el senyor Sala— que el que gestiona EAJA sí que ha disminuït, però que el problema del joc ha augmentat en el nostre país.

Un altre tema que voldríem plantejar com un element de filosofia del nostre Grup és que nosaltres estem en contra que des de les administracions públiques es promogui, de la manera com s'està fent, el joc. I aquests dos elements nous, que jo incorporava a l'opinió que ja el senyor Sala explicava, fa precisament que nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, perquè pensem que, d'una vegada per totes, el poble de Catalunya tingui la possibilitat de viure amb una mica més de tranquil·litat i amb més claredat el que està passant en el joc.

Res més que reafirmar la nostra posició de vot favorable.

EL Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. Per Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

EL Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el dia 9 del mes que som l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Sala i Griso va substanciar una interpellació sobre la política general de l'EAJA a l'Honorable Conseller de Benestar Social. El Conseller de Benestar Social va respondre adequadament les interpellacions que li formulava el senyor Sala. Com a conseqüència d'aquesta interpellació, l'Illustre Diputat va presentar una moció. Aquesta Moció té dos punts, el primer punt dels quals diu que el Parlament de Catalunya «insta el Consell Executiu a prendre les mesures necessàries per extingir el contracte entre l'EAJA i l'empresa Luditec per ser greument lesiu per a l'interès públic i el tresor de

la Generalitat.»

El Parlament de Catalunya, en data 23 del mes de desembre passat, va aprovar el següent text : «La Comissió d'Investigació ha pogut comprovar que el contracte signat entre l'EAJA i Luditec és un contracte que resol avantatjosament per a la Generalitat els problemes de la posada en marxa d'unes loteries de la Generalitat : ràpida implantació, compra d'equips, finançament de la inversió, contractació en pessetes, durada del contracte i garantia tecnològica, i que els preus convinguts són adequats per retribuir els serveis i subministraments adquirits, corresponent els compromisos adquirits a una estricta vetlla pels interessos de la Generalitat.» *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 241, plana 12.614, primera columna, Conclusió Cinquena. Per tant, òbviament, el nostre Grup votarà en contra d'aquest primer punt de la Moció.

El segon punt de la Moció diu que el Parlament de Catalunya «insta el Consell Executiu a rectificar la seva política del joc, de forma que es doni estricta compliment a l'article 4 de la Llei del Joc.» Senyores i senyors diputats, el Parlament de Catalunya, en la sessió del dia 23 de desembre passat, ha pres el següent acord : «L'EAJA, en la seva actuació, no ha vulnerat l'article 4 de la Llei 15/1984, del 20 de març, del Joc.» *Butlletí* 241, plana 12.615, primera columna, Conclusió Setena. Òbviament, per tant, el nostre Grup votarà també en contra del segon punt d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé.

Acabat el debat, estem en condicions de passar a la votació.

Vots a favor de la Moció, els senyors diputats que hi estiguin d'acord? *(Ll. Sr. Curto s'aixeca per parlar.)* Senyor Curto, ha demanat votació separada?

EL Sr. CURTO : Votació separada del primer i el segon punt, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT : Doncs, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats que estiguin d'acord amb el paràgraf primer de la Moció.

Els que hi votin en contra, es posin drets.

Abstencions?

Aquest primer paràgraf ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació a votar el segon paràgraf.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que estiguin a favor d'aquest segon paràgraf, es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra, es posin drets.

Abstencions?

Aquest segon paràgraf ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació al punt número 22 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de l'INCASOL, presentada pel Diputat Il·lustre Senyor Joan Oliart.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de l'INCASOL

EL Sr. OLIART : Moltes gràcies, senyor President. He de fer constar, no obstant això, que la Moció que presento és subse-

güent no solament a la interpellació de l'INCASOL, sinó a la interpellació també dels habitatges de protecció oficial, és a dir, a dues interpellacions que van ser acumulades en un mateix torn. Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, de la situació de l'habitatge a Catalunya i del debat del Parlament sobre aquesta matèria, crec que se'n poden extreure tres conclusions amb les quals estariem tots d'acord. La primera : que existeix una forta espiral especulativa en el sector de la construcció que ha disparat els preus dels habitatges lliures i del sòl. La segona : que aquesta tendència té signes de continuar i fins i tot d'incrementar-se els propers anys. La tercera : la construcció d'habitatges lliures ha augmentat de manera espectacular mentre que la construcció d'habitatges de protecció oficial ha sofert una forta davallada històrica, tant els de promoció pública com els de promoció privada. I com a conseqüència d'aquesta situació peculiar, senyores i senyors diputats, un segment cada vegada més extens de la nostra població, concretament una tercera part dels catalans, s'han quedat sense possibilitat material d'accedir a un sostre digne. Què fer? El Govern, que per a això està, ens hauria de donar la resposta, però el Govern sembla que no ho sap.

Recorden vostès, senyores i senyors diputats, el deliciós conte del *Mag d'Oz*? Se'n va fer una pel·lícula encantadora : en el país d'Oz, Dorotea i el seu gos Totó volen tornar a Kansas; l'espantaocells vol un cervell; l'home de llauna, un cor, i el lleó covard, valentia. Ells saben que el mag d'Oz és l'única persona capaç de donar-los el que volen, per això emprenen el camí de la ciutat «Esmeralda», per trobar el mag. Quina relació hi ha, es preguntaran vostès, entre aquests deliciosos i entranysables personatges i el Consell Executiu? Simplement, que tots aquests personatges tenen un objectiu, saben com aconseguir-lo i tenen —o trien— el camí adequat; mentre que el Consell Executiu no té objectius clars, no sap com canviar la situació i, en conseqüència, equivoca i erra tots els camins que emprèn sobre aquesta matèria, naturalment, i sobre moltes altres.

I, si creuen que exagero, vegin vostès unes mostres : el sòl és car —tots hi convenim—, doncs la resposta del Consell Executiu és posar el seu sòl residencial, el que fa, a subhasta, en lloc de vendre'l a preu de cost. Que hi ha cada vegada més ciutadans que no poden accedir als habitatges lliures? Doncs, el Consell Executiu els deixa sense finançament per accedir a la protecció oficial —almenys a aquells que tenen dues vegades i mitja d'ingressos menys del salari mínim interprofessional. Que la iniciativa privada no construeix protecció oficial? Doncs, bé, el Consell Executiu tampoc, en lloc de construir-ne..., no en construeix, tampoc —això és el que ens van contestar. I la darrera perla : ens diuen que faran rehabilitació; una política de rehabilitació, lògicament, és una política complementària de la política d'habitatge, però no alternativa a la política de construcció, però és que, a més a més, això és una perla perquè, si vostès volen mirar els Pressupostos de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, pel que fa referència a la rehabilitació precisament les dues partides són menors aquest any que l'any passat; o sigui, tota una perla.

Doncs, bé, com que el Consell Executiu no n'encerta ni una, nosaltres farem de Mag d'Oz i li assenyalarem el camí correcte. Primer, cal normalitzar immediatament les condicions

de finançament dels habitatges de protecció oficial, i és en aquest sentit que va el primer punt de la nostra Moció, en què instem el Consell Executiu que estableixi una línia pròpia de finançament, amb càrrec als seus Pressupostos, mentre no es signi el conveni amb el MOPU. És necessari acabar amb aquesta situació vergonyosa de ser l'única comunitat autònoma que no subvenciona els compradors d'habitatges de protecció oficial de rendes més baixes, i vull recordar que la Rioja, Balears, Aragó i Castella i Lleó també van presentar en el seu moment un conflicte positiu de competències i tampoc han signat el conveni amb el MOPU, però no obstant això tenen establerta una línia pròpia de finançament preferent. Senyores i senyors diputats, ja sol passar que qui parla més de Catalunya és qui es preocupa menys, després, de defensar els interessos concrets dels catalans.

En segon lloc, cal establir uns objectius mínims i la manera d'assolir-los durant la present legislatura; això sols es pot aconseguir; senyores i senyors diputats, amb l'elaboració d'un pla quadriennal d'habitatge específic per a Catalunya, que és precisament el contingut del segon punt de la Moció. Ja sé que vostès hi són refractaris, perquè un pla significa control i significa seguiment, però aquesta és l'única solució.

I en tercer lloc, senyores i senyors diputats, cal incrementar el pes del sector públic en l'oferta de sòl residencial i d'habitatge protegit. Per això el darrer punt de la Moció estableix uns criteris d'actuació per a l'INCASOL tendents a incrementar l'oferta de sòl i garantir que sigui destinat a la construcció d'habitatges de protecció oficial, únic instrument que ens permetrà, de veritat, de controlar el preu final dels habitatges que es facin sobre aquest sòl; construir més habitatges de promoció pública i que el 30%, almenys, d'aquests habitatges siguin en règim de lloguer, perquè hi ha famílies que no poden accedir a comprar un habitatge, encara que sigui de protecció oficial, i vendre les parcel·les a preu de cost, no com vostès volen fer de subhastar-les, perquè un instrument que vostès tenen per poder controlar la inflació i l'especulació resulta que no solament no l'utilitzen, sinó que participen en aquesta especulació. I els voldria dir que amb això no descobreixo res, perquè en les mateixes memòries de l'INCASOL es diu que el sòl residencial que venen serà a preu de cost; consultin —si em fan el favor— la memòria de l'any 1984, ho diu així mateix.

Tot això és factible; hi ha competències, capacitat inversora. Una altra cosa, senyores i senyors diputats, és que no es vulgui fer. I no és veritat que les altres comunitats autònomes disminueixin la promoció pública i els habitatges subvencionats. Andalusia, per exemple, va signar el conveni amb el MOPU amb unes previsions per al 1988 de 10.000 habitatges subvencionats de protecció oficial, 2.500 de promoció pública i 7.500 rehabilitacions, a més, naturalment, dels habitatges de protecció oficial sense subvenció que la iniciativa privada pugui o vulgui construir.

Senyores i senyors diputats, la situació és dramàtica per a un gran nombre de ciutadans i cal reconduir-la immediatament. El Parlament no pot romandre indiferent als problemes reals dels ciutadans —han de tenir en compte, senyores i senyors diputats, que el 57% dels ciutadans enquestats consideren l'habitatge social una prioritat—, el Parlament, en definitiva, no pot fer-se còmplice d'unes actuacions del Consell Executiu que desemparen els ciutadans de més baixos ingressos.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, jo els demano el vot favorable a la Moció que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Tampoc han estat presentades esmenes a aquesta Moció. Poden intervenir els grups. El Mixt no hi és. Esquerra Republicana vol intervenir? *(Pausa.)* El senyor Sabanza té la paraula.

El Sr. SABANZA : Gràcies. Tan sols per dir que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya està d'acord amb la presentació de la Moció del senyor Oliart per promoure els habitatges de protecció oficial per part de l'Institut Català del Sòl, si bé hi estem d'acord amb la confiança que els diputats socialistes, tant al Congrés dels Diputats com els senadors que també hi tenen, faran les mateixes iniciatives amb el mateix interès per tal que el Govern central s'avingui a signar amb les condicions més avantatjoses per a Catalunya i de què fa esment el primer punt de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup Popular vol intervenir algun diputat? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. En relació amb esta Moció, vull referir-me també a les paraules del senyor Oliart; prefereixo no entrar, en relació amb el Govern central i el Govern de la Generalitat, en allò que tots coneixem per la biga i la palla, i en tot cas prefereixo referir-me al text de la Moció i apartar-me una mica de les crítiques, que és una història que res té a veure i res tindrà a veure amb la nostra decisió final a l'hora de votar.

Nosaltres coneixem que algunes comunitats autònomes —ja s'han dit aquí—, quatre en total, i també Catalunya, tenen recurs contra el Decret 1494/87, objecte també d'esta Moció, però per una altra part, independentment d'esta circumstància de tipus jurídic, comunitats autònomes com la Rioja i Castella i Lleó ja han elaborat, a través d'un decret o per mediació d'un decret, un pla d'actuació destinat a la construcció d'habitatges de protecció oficial o de promoció pública, i per consegüent entenem nosaltres que el Grup majoritari, en vista d'aquests antecedents, no tindria per què oposar-se a l'aprovació d'esta Moció, independentment —deia— de la Sentència del Tribunal Constitucional i deixant a part lo tarannà en què s'ha desenvolupat la substanciació d'esta Moció.

Amb estos criteris, lo Grup Popular donarà el vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Avançar que el nostre Grup votarà favorablement la proposta de Moció, però abans també explicar per què hi estem d'acord.

Nosaltres pensem que el preu de la compra dels pisos en aquests moments, a Barcelona i al seu entorn, té quatre elements que hi estan incidint negativament : un d'ells, i pensem que és important, és el tema dels Jocs Olímpics; un altre, tot el procés d'integració a la Comunitat Econòmica Europea; un altre tema, l'escassetat de sòl, i, per últim, l'augment espectacular que estan tenint els lloguers dels pisos a Barcelona i al seu

entorn. Aquests quatre elements els hem d'abordar, i els hem d'abordar d'alguna manera. Pensem que la proposta que fa el Grup Socialista té la virtualitat de crear o tenir la possibilitat de crear un mercat públic d'habitatges, i un mercat públic d'habitatges que pot incidir positivament en la regulació del mercat d'habitatges privades. És en aquesta direcció que pensem que aquesta iniciativa pot avançar en la direcció d'impedir coses reals, que molts de nosaltres sabem, i és que a Pedralbes el metre quadrat està a 200.000 pessetes o que a Nou Barris està a 71.000 pessetes el metre quadrat per a la compra d'un pis. Aquestes xifres són brutals; això vol dir que un treballador, que una família que viu del seu salari difícilment pot tenir la possibilitat d'accedir a un habitatge digne.

En funció d'això, pensem que aquesta proposta que fa el Grup Socialista, si de veritat el Govern de la Generalitat..., primer si s'aprova, segon si el Govern de la Generalitat ho tira endavant, podria començar a resoldre el problema concret que significa la falta d'habitatges i, a més, la possibilitat que les famílies amb menys recursos econòmics puguin tenir un habitatge digne. Això seria —i la votació favorable d'aquesta Moció— una demostració palpable, concreta que aquest Parlament no serveix únicament per discutir, per fer discursos, sinó per resoldre problemes concrets que estan patint milers i milers de persones.

Moltes gràcies, i al mateix temps, reafirmar la nostra posició de votar favorablement aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Oliart ens proposa, ens proposava —anava a dir d'una manera subtil, però com que de subtil no en té res, potser diré d'una manera encoberta— que renunciem a la competència exclusiva que en matèria d'urbanisme..., d'habitatge, perdó ens dona l'Estatut. Perquè demanar que el Consell Executiu faci la suplència de les obligacions de l'Estat amb càrrec als seus pressupostos és el mateix que dir : és igual, destinem recursos dels que tanta falta fan per atendre altres necessitats de carreteres, d'escoles, de sanitat..., per pagar allò que l'Estat no vol pagar amb uns diners que corresponen, realment, a Catalunya. Així de clar.

Per les senyores i senyors diputats que no coneixin a fons què diu el Decret 14/94 —del qual ens parlava el senyor Oliart—, els diré que fixa unes subsidiacions als tipus d'interès, perquè aquells que amb els seus ingressos no superen dues vegades i mitja el salari interprofessional puguin adquirir un habitatge i que el preu del diner, els interessos, els resulti del 7,5%. Però el MOPU, per subsidiar aquests interessos obliga a les comunitats autònomes que subvencionin la venda dels habitatges amb càrrec el seus pressupostos amb un mínim d'un 5%. És a dir, obliga a hipotecar una part del mateix pressupost de la comunitat autònoma. En aquest mateix Decret, a més a més, el MOPU es reserva la decisió d'atorgar les subvencions, en lloc de deixar-la en mans de les comunitats autònomes, que és qui té la competència exclusiva, i en el cas de Catalunya s'està exercint. I també fixa, a més a més, que per rebre aquestes ajudes s'haurà de signar un conveni entre la comunitat autònoma i el Govern central. I, és clar, aquest Decret va ser objecte d'un recurs positiu de competència, per part del Govern de la

Generalitat. Però hi ha una sentència del Tribunal Constitucional molt concisa, arran d'un recurs del País Basc, publicada en el butlletí de l'Estat de l'agost d'aquest any, que deixa ben clar que les mesures de política econòmica que prengui l'Administració de l'Estat en el sector de l'habitatge, no poden interferir mai la capacitat de les comunitats autònomes, per fer la seva política de l'habitatge i que, des d'una perspectiva constitucional, no és admissible que l'Estat tingui actuacions separades i paral·leles amb les de les comunitats autònomes, perquè no és l'Estat qui té la competència exclusiva, sinó que la tenen les comunitats. Si l'Estat fa plans complementaris, com el que fa amb el Reial Decret 14/94, per incentivar la construcció...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Masó pari, a veure si els diputats del seu Grup l'escolten.

El Sr. MASÓ : Gràcies, senyor President. Si l'Estat fa plans complementaris com amb el Reial Decret 14/94, per incentivar els habitatges de protecció oficial, no pot fer discriminacions entre comunitats i només afavorir aquells que tenen recursos també per ajudar la compra dels habitatges. L'Estat ha de fer de « *simple cajero* », com diu la sentència del Tribunal Constitucional, i els recursos econòmics que hi destina, els ha de deixar gestionar a la comunitat. Tot i això, mentre no es resolgui el conflicte, el Govern de Catalunya ha demanat reiteradament subscriure el conveni amb el MOPU, perquè els ciutadans d'aquest país també puguin gaudir dels beneficis que dona aquell Reial Decret. Però el MOPU no el vol signar, s'hi nega, i no signa ni aquest ni el de Catalunya, però tampoc el de les altres comunitats que han recorregut contra aquell Decret. Això ho reconeix el mateix senyor Oliart i vostès coneixen també —perquè l'Honorable Conseller s'hi va referir fa molts pocs dies—, en el cas de la Rioja, que també ha impugnat el Decret i que arran d'una carta del Ministre, que comunicava al Govern de la Rioja que no signaria el conveni fins que retirés el recurs del Decret, el Govern de la Rioja va recórrer contra la carta del Ministre, basant-se en la Llei sobre protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona, i l'Audiència Territorial condemna l'Administració central a pagar fins i tot els costos per haver forçat el Govern de la Rioja a retirar el recurs, com a condició per signar el conveni. Aquesta és una situació irregular de negar uns drets per part del MOPU, que segur que s'arreglarà, però mentrestant Catalunya no pot desprendre's de més diners per pagar allò que es pagarà amb els que obtindrem a través d'aquell Decret. Sobretot si els bons oficis del Grup Socialista són eficaços i fan entrar ràpidament en raó aquelles persones que els són políticament properes i que poden aplicar immediatament una solució a aquest cas.

La Moció també proposa que es faci un Pla quadriennal per fixar una política de l'habitatge. En concret, els plans quadriennals, senyor Oliart, en matèria d'habitatge, el mateix Govern central els ha desestimat i en el Decret de què parlàvem fa un moment, ja no en parla; el Pla que s'estableix ara és anual.

I, pel que fa a la política de l'habitatge a Catalunya, li he de dir que ja n'hi ha i ben definida. Només per fer via, perquè és tard, li diré, li donaré tres referències concretes. Perquè no existeixi discriminació amb la resta d'Espanya, el dia 6 d'abril d'enguany es va signar un conveni amb onze caixes d'estalvis amb seu a Catalunya perquè facilitin crèdits als compradors d'habitatges de protecció oficial a l'11,25%; hi destinen més de 50.000 milions de pessetes suficients per a les necessitats de

Catalunya d'aquest any 88.

Segon : hi ha un Decret, el 150, del 24 de maig, que estableix ajudes a la rehabilitació, més importants que a la resta de l'Estat, compreses entre —un valor a fons perdut— el 30 i el 20% dels valors de les obres segons els casos.

Tercer : hi ha l'Ordre del 30 de maig per evitar l'especulació, per evitar que es construeixin habitatges de protecció oficial en aquelles zones saturades en què s'estableixen zones, àrees de saturació per evitar que la gent construeixi, doncs, per exemple, a les zones costaneres, a les zones turístiques, habitatges que serien segona residència i que, d'aquesta manera, seria un frau respecte a les ajudes del diner públic perquè es facin habitatges de protecció oficial, i aquesta és una mesura pilot, una mesura que no s'ha pres encara a cap altra comunitat autònoma d'aquest país.

Finalment, respecte a l'INCASOL, estem en un moment que la política de l'habitatge estatal ha reduït la previsió de 120.000 habitatges l'any que hi havia a l'anterior Pla quadriennal, a només 80.000 habitatges l'any, o sigui l'ha deixat a dues terceres parts. Malgrat tot, l'INCASOL continua en el seu mateix ritme de construcció d'habitatges.

Respecte al lloguer —que el senyor Oliart avui no n'ha parlat, però en el text de la Moció sí que en parla—, respecte al lloguer dels habitatges que es promocionen pel Decret 257, del 28 de juny del 84, preveu com tots els habitatges —si cal— poden ser destinats a lloguer a través dels ajuntaments amortitzant-los amb les mateixes rendes.

I, respecte al sòl urbanitzat, faré només dues referències : si contra l'especulació del sòl la sortida és poder oferir sòl edificable —cosa que està fent l'Institut—, la Llei 2/84 —votada per tots vostès en aquest Parlament— evita que es pugui negociar amb les parcel·les procedents de l'INCASOL i que no es puguin alienar fins després d'haver estat edificades i haver servit durant deu anys, com a residència permanent d'aquell qui la compra. Potser estaria bé —segur que estaria bé— poder oferir més encara de sòl per edificar habitatges, però tinguin en compte que a qui correspon fer la política municipal del sòl és els ajuntaments, que poden fer la seva reserva municipal d'acord amb la Llei del Sòl i destinar-la als fins socials que més convingui al municipi, i això no es fa prou. L'Ajuntament de Barcelona mateix, aquí on estem en aquests moments, a la zona de la Vall d'Hebron no destinen ni un sol metre quadrat per habitatge de protecció oficial, ni públic ni privat, tampoc ho fa a la zona de la prolongació de la diagonal; l'Ajuntament de Terrassa havia ofert uns terrenys a l'INCASOL, que ara se'ls ha venut per un complex hotel·ler i comercial, i així podríem dir-ne molts i molts de casos.

I una última referència —per acabar—, que fa referència als preus : la repercussió mitjana dels solars urbanitzats per l'INCASOL representen de 6 a 12.000 pessetes per als habitatges unifamiliars i de 9 a 14.000 pessetes/metre quadrat per als unifamiliars; de 6 a 12.000 i de 9 a 14.000, pel preu del sòl en la seva repercussió per als habitatges és molt important. I al costat d'això una notícia apareguda molt recentment a la premsa : l'Ajuntament de Madrid, socialista, en el Campo de las Naciones expropia terrenys a 426 pessetes/metre quadrat, 426, i el subhasta a 66.000. Em podrien dir que l'Ajuntament de Madrid no és Catalunya, i si això fos un col·loqui jo respondria que no, però que el regenta, un grup polític que està

en la mateixa línia política del senyor Oliart.

Amb aquestes dues dades, de 6 a 12 i de 9 a 14.000 pessetes per metre quadrat de repercussió en l'habitatge, comprar a 465 pessetes i vendre a 66.000..., qui es preocupa més per evitar que hi hagi especulació urbanística i que el sòl urbanitzat repercuteixi mínimament en el preu dels habitatges? Vostès diran.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Masó. Es passa a la

votació.

Vots a favor de la Moció, es posin drets.

Vots en contra?

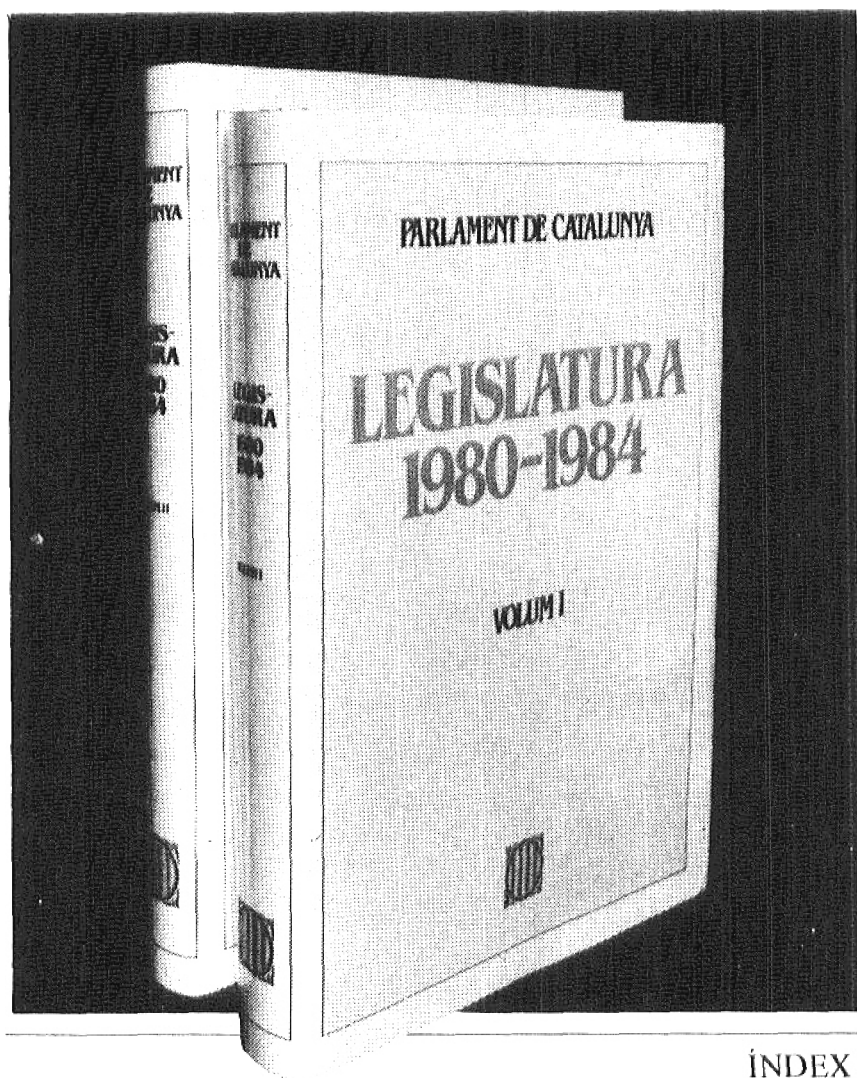
Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Llei aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

{ ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al

{ ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xec al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona